EMIL DUMEA

PRIVEȘTE, ÎNȚELEGE, IUBEȘTE

-Partea II

IAȘI 2018

DESPRE ROMÂNII DIN STRĂINĂTATE

Să-mi fie cu iertare dacă cineva se va supăra pentru ceea ce spun și îmi cer scuze anticipat; sper să fie primite. Cele ce le voi spune acum nu sunt altceva decât rezultatul constatărilor mele directe, imediate și necosmetizate. Și nu mă refer la toți românii din străinătate, ci la o parte dintre ei.

Deci:

Am călătorit mult și în diferite feluri prin multe state ale Europei și nu numai. În călătoriile mele am întâlnit și mulți români, în diferite circumstanțe și ipostaze. Dintre notele comune la mulți dintre conaționalii mei ajunși pe alte meleaguri, prezint următoarele:

În gări, în multe locuri publice importante și pe la ușile bisericilor întâlnești femei rrome care cerșesc. Ele reprezintă prima carte de vizită a țării peste hotare și mi-a venit să intru în pământ de rușine. Dacă le spui ceva, te înjură.

Românii se îmbracă cam toți la fel, fără gust, stil, eleganță; se îmbracă banal.

Românii din străinătate mănâncă banal și-i întâlnești în magazinașele pentru lumea săracă cu plasele pline cu bere, vin ieftin, carne ieftină, pâinea cea mai ieftină, fasole și alte legume și zarzavaturi ieftine.

Românii din străinătate merg pe stradă (trotuar) cam în același fel și-i recunosc nu numai din față, dar și din spate după felul cum pășesc și cum gesticulează sau cum nu gesticulează. Românii din străinătate vorbesc la fel de stâlcit atât limba italiană, cât și cea spaniolă, franceză, ca să nu mai spun de germană sau engleză.

Românii din străinătate sunt conectați prin satelit la televiziuni românești și urmăresc în general muzică etno, manele, filme seriale siropoase și emisiuni siropoase sau de prost gust. Când sunt perioadele electorale, se fixează pe politică. Nu același lucru se întâmplă cu copiii lor, dacă s-au născut și dacă cresc acolo.

Românii din străinătate înjură cam la fel și nu sunt deloc creativi, inventivi și nici nu-i copie pe băștinași la acest capitol. Românii din străinătate nu se bucură dacă-i saluți pe stradă și te privesc cu surprindere, chiar cu un fel de neplăcere. Românii din străinătate sunt la fel de dezbinați, de lipsiți de solidaritate ca și cei din țară și am auzit nenumărați români de peste granițe exprimându-se astfel: Nu vreau să știu de români; sunt răi, egoiști; nu mă interesează de ei. Auzind astfel de replici, i-am întrebat: Dar tu nu ești tot român?! S-au supărat că i-am întrebat și mi-au răspuns: Eu nu sunt ca ei; ceea ce nu înseamnă că nu se comportă ca și ceilalți pe care-i condamnă. Românii din străinătate nu vor să învețe, de exemplu, de la polonezi, să fie mai uniți, mai solidari, mai prezenți în comunitățile lor.

Prezentându-se astfel, părerea mea este că românii din străinătate (dacă mai rămân acolo), în câteva generații vor dispărea. Așa cum totdeauna o cultură superioară o înghite pe una inferioară, așa se va întâmpla și cu românii de peste granițe. Dar cui îi pasă de acest lucru? La fel, cui îi pasă aici că mormintele bunicilor sau străbunicilor dispar sub buruieni? Cui îi pasă de trecutul sau de viitorul acestui neam?

PS: Dacă vreunul dintre cei cărora le-am predat pe băncile școlii, ajuns în străinătate se comportă la fel, mă declar parțial falimentar în misiunea mea.

TOLERANȚA

Am impresia că majoritatea oamenilor nu sunt nici prieteni, dar nici dușmani unii cu alții. Cel mai adesea, oamenii trec unii pe lângă alții, așa cum treci pe lângă un perete. Cu ocazia campaniilor electorale se mai animă spiritele și-i mai vezi pe unii antrenați într-un fel de război electoral cu adversarii din alte partide; după votări, totul se stinge și reintră în matca rutinei.

Mă întreb dacă acest climat pașnic în care cei mai mulți oameni nu se ridică împotriva nimănui înseamnă că societatea

noastră a ajuns la un grad înalt de toleranță, ceea ce ar reprezenta un mare atuu pentru democrație.

Coborând la nivelul personal, nu cred că sunt doi oameni care să gândească la fel și-mi pun întrebarea câtă armonie există în familii între părinți și copii. Mă întreb dacă între ei există o comunicare armonioasă și pozitivă în care fiecare își expune punctul de vedere, fiind ascultat cu atenție de celălalt, sau dacă nu cumva fiecare se retrage în propriul univers, comunicând mai mult cu propriile obiecte mediatice: Calculator, tabletă, telefon, televizor? În cazul acesta, în acea casă, iar la nivel mai mare, în societate, nu sunt tensiuni și intoleranțe. Dar putem oare afirma că există cu adevărat toleranță între oameni, sau ceea ce există se numește mai bine individualism și ignorare reciprocă? Este adevărat apoi că fiecare are propria conștiință și în funcție de cât de sensibilă sau curată este, la fel este și atitudinea respectivei persoane față de ceilalți și față de viață în general.

Întrebarea este: Cine formează conștiința persoanelor și în baza căror criterii și valori? Cine stabilește ierarhia valorilor? Primăria, școala, biserica, mass media, banul, plăcerea și capriciile personale? Sau mai interesează pe cineva care sunt adevăratele valori pe care se clădește viața noastră și se formează țesutul social? Câți se mai întreabă, de exemplu, care sunt valorile care formează pământul străbun între granițele lui și dacă este bine să mai viețuim pe aceste meleaguri? Divergențe de opinii și convingeri sunt peste tot. Întrebarea este dacă cineva mai este cu adevărat interesat de semenul care gândește diferit de el; dacă îi trece măcar prin minte gândul că cel care gândește diferit de el s-ar putea să aibă mai multă dreptate decât are el. Câți dintre noi credem că persoane care gândesc diferit de noi pot fi mai bune decât noi? Este cineva capabil de un astfel de act și gest de onestitate? Personal, nu de puține ori criticile altora mi-au făcut bine și le mulțumesc sincer.

Societatea noastră devine mai bună în măsura în care nu ne ignorăm reciproc, ci ne edificăm reciproc printr-un spirit de adevărată toleranță, de respect al diversităților de gândire și

comportament, de colaborare pe baza unui set de principii și valori de comun acord elaborate și acceptate. Din acest punct de vedere, îmi face impresia că lumea noastră este mai mult una în care toți vorbesc, dar mai nimeni nu ascultă. Și, dacă-i adevărat, de ce se întâmplă aceasta? Din cauză că fiecare se consideră centrul universului. Tare ne-ar prinde bine mai multă modestie și capacitate de a ne îmbogăți cu ceea ce alții ne oferă bun și frumos.

Care sunt valorile fundamentale în care eu cred?
Omenia, pământul străbun, Dumnezeu. Formele de exprimare a acestor valori: Libertatea, egalitatea, fraternitatea.

TREND VESTIMENTAR (de ultimă generație)

Pantaloni rupți, cât mai rupți și, bineînțeles, mulați pe picioare, cât mai mulați posibil. Bluză sau cămașă mulată, cât mai mulată posibil. Iată look-ul noului model uman, portret robotizat al ultimei generații.

Acesta este singurul mod de a ieși în evidență cu ceva? Nu se mai găsește altă posibilitate de a atrage atenția celorlalți asupra propriei persoane? De exemplu, scriind o poezie cu măcar patru strofe sau compunând un cântec? Poate că în anonimatul generalizat în care trăim, în care poți să știi numele a câteva sute de persoane, dar să nu știi mai nimic din ceea ce este în inima lor, să nu știi și să nu-ți pese de viața nimănui, poate din acest motiv mulți tineri și tinere vor să-ți sară în ochi cu pantalonii lor rupți și mulați perfect pe picior și cu bluzele sau cămășile la fel de mulate. Câte forme (tentante, apetisante, provocatoare) ies astfel în evidență și atrag privirile (și nu numai) celor din jur?! Adevărat sau fals?

Dacă profesorilor la școală nu le pasă de tine; dacă prietenii nu-s de lungă durată; dacă iubitul sau iubita te-a trădat; dacă politicienii își aduc aminte de tine doar la vot; dacă părinții nu te înțeleg; dacă serviciu nu-ți găsești; dacă bani suficienți nu ai ca să mergi în excursii și vacanțe exotice; dacă…dacă… Ce-ți mai rămâne de făcut? Dacă nimănui nu-I pasă de tine, ție de ce

ți-ar păsa de reguli stabilite de alții? Arată că nu-ți pasă de nimeni și de nimic și umbli cum te taie capul. Nu-ți legi nici șireturile de la încălțăminte; numai să nu le pierzi din picioare. Și dacă tot nu ai în palmares vreo faptă eroică pentru care să ajungi în prim-planul mass-mediei, de exemplu luptându-te pentru a-l scăpa pe un nenorocit ajuns în mâinile tâlharilor care te-au lovit și ți-au rupt hainele, dar tu i-ai biruit; și nici nu te-ai întors de la război cu hainele rupte. Atunci te prezinți totuși cu ceva zdrențe, ca să arăți că, dacă s-ar ivi ocazia, ești capabil de fapte mărețe. La fel cum îți faci tatuaje, ca semn al rănilor cicatrizate primite pe câmpul de luptă. Deocamdată ești un erou fără glorie, dar un erou în potență. Adevărat sau fals? Deci, acum este important ca să-ți tragi niște pantaloni rupți de tot și să fie mulați în așa fel încât formele picioarelor și posteriorul să se vadă mai bine decât la un examen anatomic; și bluza sau cămașa să fie la fel, beton! Nu uiți să-ți tragi și o frizură sau coafură de ultimă modă, iar apoi ieși în societate, spre uimirea tuturor. Nu uita ca smartphone-ul să fie în buzunărelul posterior și să se vadă pe jumătate (este mai bine dacă se vede și mărul mușcat). Adevărat sau fals?

Această vestimentație intră într-o tendință generală de a sexualiza lumea (vezi reclame, fotomodele, mass media, filme) și de a trage profit cât mai mare din asta. Adevărat sau fals? Dacă întrebi pe cineva de ce se îmbracă așa și nu altfel, îți va răspunde imediat: Fiindcă așa se poartă acum. Este exact același răspuns, clișeu mecanic, fără nicio argumentare logică, adică fără nicio logică, ca atunci când întrebi pe cineva care se lamentează de multele practici și pomeni cu ocazia înmormântării sau a diferitelor aniversări ale decesului: Fiindcă așa se face. Dacă întrebi cine a stabilit că trebuie să se facă așa și nu altfel, te privește uimit și deranjat și-ți răspunde la fel: Așa se face! Și în modă ca și în multe tradiții și obiceiuri, oamenii sunt duși de același spirit de turmă și de aceeași lipsă de logică. Așa-i acum! Iar cei care vor să câștige de pe urma acestor metehne

omenești, îi știu bine mecanismele de funcționare și le exploatează din plin. Adevărat sau fals?

Propun un nou trend: Nu ar fi mai bine ca băieții să umble cu boxeri (precum boxerii), maiou și șlapi? Costă mai puțin. Iar fetele, așa cum sunt acum: pantaloni perfect mulați pe picioare, rupți cât mai mult și bluză mulată.

Să sperăm totuși că stăpânirea semilunii asupra lumii noastre o să mai întârzie puțin. Vai de noi dacă vine acum! Burca le așteaptă pe toate femeile; iar bărbații cu șalvari și turban. Actualul trend vestimentar va fi pus în ilegalitate, ca și creștinismul în primele trei secole.

Am văzut într-o zi un bărbat cu pantaloni mulați și șlapi în picioare și care plimba un cățel. În altă zi am văzut un alt bărbat în costum Giorgio Armani, dar care nu plimba niciun cățel. Oare se poate asorta plimbatul cățelului cu un bărbat îmbrăcat G. Armani? Dacă-l iubești foarte mult, cred că se cade să-l plimbi într-un costum de lux sau într-o rochie de sărbătoare. Dacă este femelă, înainte de asta o duci la frizerie și o parfumezi, ii faci unghiile cu roz și ii pui fundițe in blană. PS: Și eu care sunt preocupat de principii, idealuri și valori; de învățarea limbii române, a gramaticii, de exprimarea corectă în vorbire și în scris. Am rămas complet pe stil vechi; aparțin trecutului; sunt mucegăit. Cunoaște cineva magazine cu îmbrăcăminte pe stil vechi? Le caut și nu le găsesc. A nu fi considerate cele scrise ca o ipocrizie a celui care critică, dar tare ar vrea să admire. Adevărat sau fals?

CALEA VICTORIEI

Lumea este plină de opoziții și contradicții:
Bucuria ascunde și o durere, iar durerea există în spatele bucuriei;
Acolo unde ajunge lumina soarelui, îndărătul ei se formează o umbră;
Când auzi plânsul unui nou născut, deja știi că într-o zi el va muri.

Nimic nu este perfect, nimic nu este doar alb sau doar negru; În orice viciu există și un dram de virtute;

Nimic nu este sigur și nimic complet nesigur;

Oricâte lucruri ai avea, nu-ți vor ajunge niciodată;

Oricâte ai ști, nu-ți vor potoli setea de cunoaștere;

Oricâtă putere ai avea, aceasta te va împinge ca să devii și mai puternic.
Te afli într-o lume plină de opoziții și contradicții, iar acestea pornesc în primul rând din inima și gândurile tale.

Lecția înțeleaptă a vieții îți spune că cea mai bună cale de urmat în toate acestea este cea a distanțării de toți și de toate. Calea prin care te poți elibera de tot ce te apasă și deveni învingător este aceea a ridicării mai presus de toate aceste contradicții; de a pluti deasupra lor precum uleiul deasupra apei.

Detașează-te de orice contradicție, recapătă-ți echilibrul interior în mijlocul tentațiilor dintr-o parte sau alta; mergi drept. Eliberează-te de orice lucru și de orice legătură. Căci ești făcut ca să mergi mereu și nimic să nu te rețină pe cale. Casa ta nu-i pe pământ, căci Domnul ți-a pregătit una în ceruri. Orice lucru din această lume nu-ți servește decât pentru a-ți întări aripile în zborul tău de întoarcere spre lumea din care ai ajuns aici, pentru scurt timp.

Sensul și misterul vieții se ascund dincolo de scoarța lucrurilor și de tot ceea ce cauți, mai departe decât locul unde ajung picioarele tale, dincolo de orizontul la care ajunge privirea ochilor tăi. Și cele mai înalte aspirații ale inimii tale nu sunt decât rampa de lansare spre o lume marcată de infinitul prezenței lui Dumnezeu, dincolo de contradicțiile în care te zbați de la naștere până la mormânt. Învață să zbori deasupra a toți și a toate: Acesta este drumul spre victorie.

PS: Pentru a nu se înțelege greșit cele scrise, prezint un exemplu: Un medic bun este acela care face orice pentru

sănătatea pacienților săi, dar care trebuie neapărat să rămână detașat de durerile și bolile lor; altfel, ar cădea în patul primului bolnav grav și ar muri împreună cu el.Partea superioară a machetei

CE-I DINCOLO DE PRAGUL MORȚII?

Când eram copil încă mai circulau istorii cu duhuri care bântuiau pe haturile dintre grădini, prin cimitir și în podurile caselor. Mă neliniștea acele povestiri și când porumbul creștea mare, îmi era frică să merg pe hatul dintre grădini, ca nu cumva să mă întâlnesc cu vreun duh rău, care avea chip de om și picioare de cal. Îmi era frică și să mă urc în pod, mai ales seara sau noaptea.

În prezent, mass-media, televiziunea și internetul au spulberat toată acea lume a duhurilor și a spiritelor neliniștite care bântuiau nu doar grădinile, cimitirele și podurile caselor, dar și mințile oamenilor. Cum am zis, mass-media și știința în general au făcut să dispară în neant toată acea lume a duhurilor rele și periculoase pentru noi, oamenii. Acum suntem mai liniștiți, mai siguri pe noi înșine și nu ne mai temem de niciun duh rău.

În schimb, ne-au rămas alte frici și neliniști. Sunt alte probleme care ne frământă și ne strică digestia și somnul. Sunt alte întrebări la care nu găsim niciun răspuns mulțumitor. De exemplu, cine ne poate răspunde la întrebarea: Ce urmează după moarte? Cred că orice om normal la minte se teme de moarte. Întrebarea este: De ce ne temem de moarte, din moment ce ea este cel mai sigur lucru, cel mai evident pentru orice făptură vie? De ce ne temem de ceva ce oricum se va întâmpla? Aceasta-i întrebarea la care este tare greu de răspuns.

Un răspuns este că iubim atât de mult viața și suntem atât de strâns legați de acest pământ, încât ne sperie numai și gândul că într-o zi vom muri, vom pierde această viață și tot ce am acumulat în ea. Iar acest fapt nu ne convine chiar deloc.

Un alt răspuns ar fi următorul: Nu știm, nu suntem deloc siguri de ceea ce va fi după moarte, iar acest lucru ne sperie așa cum ne sperie întunericul nopții și nesiguranța de a orbecăi în întuneric. Dacă nu vezi nimic, te temi să nu cazi într-o groapă, sau să nu te atace cineva pe la spate. Întunericul naște teamă. Așa este și cu întunericul pe care îl aduce moartea.

În religiile vechi mai ales, viața de după moarte este plină de spirite și stafii, ca și de lumi în care nu vezi nimic clar și totul este în ceață.

Un alt răspuns îl găsim în modul de a se comporta al multora, pe care îi interesează doar viața prezentă și comoditățile ei și consideră o pierdere de timp să-ți pui întrebări referitoare la altceva decât viața pe care o duci acum.

Oamenii de știință, cei care se folosesc doar de puterea rațiunii și cred doar în ceea ce poate fi descoperit prin simțuri, de ceea ce poate fi cântărit și măsurat, toți aceștia se bîlbâie atunci când vine vorba de ceea ce este sau ar putea fi după moartea omului.

Pentru creștini, dincolo de mormânt ne așteaptă cerul sau iadul, iar la catolici se adaugă purgatorul. Acestea sunt locurile în care va merge sufletul după ce a părăsit acest trup. În spiritualitatea și tradiția ortodoxă, imediat după moarte sufletul mai migrează și prin niște vămi, înainte de a ajunge la dreapta judecată a Domnului.
Va urma.

ILUZII

Cât de superficială și fragilă este această lume a feisbucului! Să ne închipuim că închidem contul; durează doar un minut. Pagina noastră cu miile de prieteni dispare ca și cum nu ar fi existat vreodată. Toate gândurile nobile și mai puțin nobile scrise aici dispar și ele în neant. Dispar toate pozele,

filmulețele și nenumăratele emoticoane. Totul dispare ca o balon de săpun care se sparge.

Lumea virtuală nu este lume, ci doar o iluzie, ca și cea a iluzionistului care scoate porumbei din joben, sau a omului de la circ care înghite săbii.

Nu-mi fac iluzii asupra lumii internetului. Dincolo de cuvintele și imaginile de aici, eu vreau să simt bătăile inimii celui de după ecran; să-i simt respirația, să-i împărtășesc fricile, durerile și bucuriile, iluziile și speranțele, căderile și ridicările lui. Din partea mea, toate acestea și multe altele aș dori ca fiecare să le simtă în fiecare cuvânt pe care-l scriu aici.

VIITORUL NOSTRU: NOUA GENERAȚIE

După ploaia de ieri, astăzi în Iași vara caniculară și-a reintrat în drepturi, motiv pentru care am considerat că o limonadă rece și o salată de fructe sunt mai mult decât binevenite. În complexul Palas, cofetăria La Folie este un loc cât se poate de select și adaptat pentru a te simți bine nu numai vara, dar în oricare anotimp al anului. Am căutat o masă mai la umbră, dar nu am găsit alt loc decât lângă un grup de adolescenți care-și sărbătoreau terminarea clasei a VIII-a. Majoritatea erau băieți, îmbrăcați curat (n-aș spune elegant) și cu frizura acum la modă. Între ei erau și două fete.

Mă simt bine în prezența tinerilor; totdeauna m-am simțit bine și chiar mă bucuram că am găsit un loc la o masă lângă dânșii. Doar că la puțin timp de când mă așezasem au început să mă deranjeze nu discuțiile lor lejere, banale chiar, cât mai ales cuvintele și expresiile vulgare pe care băieții le repetau cu o nonșalanță totală. Mă uitam la fete, să văd dacă nu sunt deranjate de astfel de expresii, dacă nu cumva roșesc de rușine, dacă nu-i atenționează pe băieți. Nici vorbă! Erau senine, vesele și nu dădeau niciun semn că le-ar deranja ceva din limbajul băieților. Majoritatea fumau, iar doi aveau țigări electronice din care scoteau valuri și fuioare de fum pe care-l suflau în sus spre umbrelele care făceau umbră meselor.

Am încercat să fac abstracție de limbajul lor poluant, dar nu prea am reușit. Ca să-mi fac simțită prezența lângă dânșii și să le atrag atenția că ceva mă deranjează, am recurs la o stratagemă: Având cămașa tipică preoților catolici (clergy man), m-am întors spre grupul lor, am încheiat-o la gât și mi-am așezat frumos colarul alb, gândindu-mă că acest fapt le va da de înțeles că lângă ei este un preot catolic și vor încerca să scoată din vorbire expresiile vulgare. M-am înșelat rău de tot. Niciunul nu a dat vreun semn că ar fi priceput ceva din gestul meu și au continuat să vorbească în aceeași manieră.

Nu sunt moralist, nici puritan. Nu mă cred deasupra nimănui și nici nu-s obișnuit să țin morală cuiva pentru faptele sale.

Mă întrebam totuși în sinea mea:

1.Oare s-a întrebat vreunul din acești adolescenți că în viitor, fata lângă care stă acum s-ar putea să fie soția lui? Și atunci va folosi același limbaj în prezența ei; eventual și în prezența copiilor lor?

2. Acești adolescenți își dau seama că nu sunt singuri pe lume și că în jurul lor mai sunt și alți oameni? Pe lângă grupul lor din când în când apăreau și copii, jucându-se în iarbă sau plimbându-se pe trotinetele lor. Nici în prezența copiilor nu și-au curățat limbajul de vulgarități.

3. Pentru acești adolescenți, alte persoane care reprezintă preoțimea, profesorii sau autoritatea publică, zic, astfel de persoane au vreo importanță pentru ei? Mie nu mi-a rezultat așa ceva.

4. În școală, acești elevi primesc o educație, o formare etică, care să facă din ei viitorul solid, promițător al României de mâine?

Mi-am plătit consumația și am plecat cu un gust amar în gât, deși salata de fructe fusese destul de dulce. Am intrat în Palas și mi-am cumpărat o pereche de tenișI. În timp ce-i probam am vorbit cu o asistentă medicală pentru cazul unui pacient. Nu m-am putut abține să nu-i relatez cazul de la La Folie. Speram să primesc o dezmințire din partea ei și să-mi infirme cumva

părerile mele. Din păcate, mi-a spus aceste cuvinte: Staţi liniştit, în spital este şi mai rău. La mine este un medic venit de peste Prut care vorbea tot felul de vulgarităţi, dar în ruseşte, crezând că nimeni nu-l înţelege. Într-o zi, nu am mai putut răbda şi i-am zis să-i fie ruşine. Dar nu numai el; sunt mulţi medici care vorbesc vulgar.

Acum să ne întoarcem la oile noastre: Ce viitor va oferi României o astfel de nouă generaţie?

PS: Cei care au adolescenţi şi tineri în lista lor, îi rog frumos să le distribuie această postare cu rugămintea să-şi expună sincer şi deschis părerea lor.

Că trăiesc într-o ţară bolnavă moral, o ştiam demult. La câteva minute după ce am postat ”Our future: The new generation”, am primit în privat următoarele cuvinte ale unei profesoare care mă roagă insistent să nu-i public numele; se teme de represalii. Din text am scos referinţele care ar conduce spre identificarea ei. Vai, unde am ajuns!

”…V-am citit tot articolul şi vreau să vă spun că întâmplarea descrisă este exact ceea ce trăim noi în şcoli. Vă scriu aici pentru că-mi este frică de cei din instituţia în care lucrez să nu-mi citească părerile. În aceste zile din urmă am trecut, din cauza unor astfel de elevi, cărora le-am făcut observaţii civilizate, prin momente de suferinţă. Conducerea şcolii a făcut referiri la ceea ce eu am ”comis” (fără să dea nume) în consiliul profesoral, de am crezut că urmează să mă măcelărească. Pe scurt: că am intenţionat (nu am şi făcut!) să las 3 elevi corigenţi pe vară, a căror mame sunt f. ”importante” … am adus jigniri şcolii şi elevilor. Ne-a ameninţat că nu vom mai avea ore în continuare. În luna martie am adus poliţia, pe cont propriu, pentru a rezolva un caz. Poliţia şi-a făcut datoria! Deci, vreau să spun că acei tineri/copilandri, prin comportamentul lor sunt rezultatul ”acţiunii hibride” a părinţilor şi a cadrelor didactice. Este fffff revoltător ceea ce se întâmplă în şcoli. Eu acum, după ceea ce

am avut în acest an școlar și mai ales în această săptămână, sunt fff afectată, chiar sunt îndurerată, fără să exagerez. Am vrut doar să confirm că tot ceea ce ați descris, este realitatea în ”carne și oase”. Toți directorii sunt înfometați de proiecte și diplome (elevi, ei, etc.), neinteresând-i absolut deloc comportamentul elevilor. Se laudă cu proiecte antifumat și elevii fumează mult mai mult! Se laudă cu programul EcoȘcoala și se face o risipă de neimaginat. Nici nu mai continui pentru că nu are sens. Oricum, vă citesc postările și le apreciez la maxim!!!!!! Acum, nu am avut puterea să mă abțin. Să aveți parte și de întâmplări plăcute, care să vă contrazică experiența neplăcută de azi! O seară plăcută!”

NU-I DE AJUNS

-Nu-i de ajuns să-l asculți pe Dumnezeu în glasul preotului care-ți vorbește în biserică. Pentru mântuirea sufletului tău trebuie să-l asculți pe Dumnezeu care-ți vorbește și prin cei fără de glas; prin cei pe care nu-i ascultă nimeni. Ba chiar trebuie să-i asculți și pe cei ce-ți sunt antipatici. Mai mult, trebuie să asculți și vorbele celor care te vorbesc de rău.

-Nu-i de ajuns să-ți faci cruce cu pietate atunci când preotul cădelnițează lângă tine și simți mirosul plăcut și aromat al fumului de tămâie. Pentru binele nostru, al tuturor, trebuie să faci ceva pentru a nu mai inspira noxele din țevile de eșapament ale mașinilor care au invadat orașele noastre. Căci dacă mergem în ritmul acesta, într-un viitor nu prea îndepărtat ne vom asfixia cu toții.

-Nu-i de ajuns să-ți înalți gândul și inima la Dumnezeu atunci când auzi dangătul clopotelor din turlele bisericilor. Trebuie să faci ceva concret pentru a reduce decibelii difuzoarelor care ne asurzesc urechile, ne calcă pe nervi și ne fac nopțile albe.

Misiunea noastră, a creștinilor, nu este doar de a-i aduce cult lui Dumnezeu în biserici, ci și de a-L face prezent în lumea aceasta

pe care El a creat-o; o lume care trebuie să rămână templul măririi sale chiar mai mult decât bisericile și catedralele noastre.

CUM E CROITĂ LUMEA ACEASTA?

De multe ori îmi revin în minte chipurile a două surori pe care le-am cunoscut în anii studenției, aici, în Iași. Sunt de confesiune ortodoxă, dar predicile de atunci ale părintelui Gheorghe David le-au cucerit și le-au apropiat cumva de biserica catolică. În acest context le-am cunoscut și pentru o lungă perioadă de timp am ținut legătura cu ele. Ambele mă edificau prin modul lor de a-și trăi credința și viața de cetățeni ai unei patrii care pe atunci se numea socialistă; acum este capitalistă. Însă ceea ce vreau să spun acum este altceva: În discuțiile noastre, de multe ori le repetam convingerea mea că oamenii sunt buni, iar dacă mai fac și rele, aceasta se întâmplă din cauza condițiilor în care trăiesc. Ajunge să schimbi condițiile lor de viață, și toți vor redeveni buni, așa cum i-a creat Dumnezeu. Cu multă înflăcărare le explicam eu acest lucru acestor două surori, dar de fiecare dată mă surprindea atitudinea lor: Mă ascultau cu multă atenție și cu zâmbetul pe buze; dar niciodată nu mi-au aprobat ideea aceasta, însă nici nu m-au contrazis. Se uitau atente la mine, mă ascultau cu multă răbdare și continuau să zâmbească.

Au trecut mulți ani de atunci, iar acest fapt, repetat de multe ori, mi-au rămas viu în minte, ca și cum s-ar fi petrecut ieri. Da, au trecut mulți ani de atunci și odată cu trecerea lor, sau mai bine zis, odată cu trecerea mea prin timp, am ajuns să mă întreb dacă de atunci și până acum lumea s-a schimbat cu ceva în mai bine. Am impresia că atunci eu eram singur cu iluziile mele, iar acum sunt singur cu concluziile mele. Și cu cât trece timpul, cu atât înțeleg mai bine dedesubtul zâmbetului atent și răbdător al celor două surori, zâmbet care ascundea mult mai multă înțelepciune decât erau eu capabil să înțeleg.

Ce părere aveți despre toate acestea? Au devenit oamenii mai buni, mai răi sau au rămas aceiași, ca dintotdeauna?

INTERVIU PENTRU UN JOB (vocație?) SPIRITUAL

Se aud bătăi în ușa biroului lui Dumnezeu: Cioc, cioc, cioc! Dinăuntru, șezând pe scaunul său solid, din lemn masiv, sculptat cu chipuri de îngeri și sfinți, Dumnezeu răspunde: Intră! Ușa se deschide și un tânăr chipeș își face apariția în biroul lui Dumnezeu. Acesta îl privește o clipă direct în ochi, cu satisfacție, după care îl invită să ia loc pe scaun.

Ia loc, fiule, îl îndeamnă Domnul cu o voce blândă și primitoare. Tânărul se așează, puțin timid, dar văzând privirea caldă a lui Dumnezeu, îndrăznește să-l privească în față și să se simtă mai în largul său.

Deci, fiule, continuă Domnul, știi pentru ce ești acum aici în fața mea?

Tânărul pare surprins de întrebare și după o clipă de ezitare, răspunde scurt: Da, știu!

Foarte bine, continuă Domnul. Deci tu știi că ești aici pentru a fi prietenul meu apropiat, nedespărțit. Așa-i?

După o altă clipă de ezitare, tânărul răspunde: Da, știu. Îți dai seama, continuă Domnul, că asta înseamnă că vei fi ocupat zi lumină; că de multe ori va trebui să fii pe fază până seara târziu, ba chiar și noaptea?

Tânărul căutător de job îl privi puțin nedumerit pe Dumnezeu, neînțelegând imediat tot ce cuprindea întrebarea, dar apoi răspunse: Da, îmi dau seama.

Ok, răspunse Domnul, satisfăcut. Așa va fi. Să trecem la următoarea întrebare:

Fiindcă te voi angaja full-time, să fii complet la dispoziția mea, acum te simți liber, ești liber întru totul? Ia zi-mi, ai terminat complet cu relațiile trecute? Nu mai ești legat în niciun fel de nimeni și nimic? Prietenii și iubiri trecute; toate aparțin trecutului? Ești liber acum ca pasărea cerului, să fii doar pentru mine?

Da, răspunse tânărul. Sunt liber. Am venit aici la interviu singur, pe jos; pentru că-mi face plăcere să merg pe jos. Am venit singur, ca să am timp să mă gândesc mai bine la ce o să mă întrebi și la ce trebuie să-ți răspund.

Minunat, exclamă Domnul. Asta doream să aud de la tine. Mă bucur foarte mult. Să mergem mai departe: Te rog, ia zi-mi acum, sincer și direct: Ce motive ai avut ca să renunți la relațiile trecute?

Păi, răspunse tânărul puțin încurcat: Nu prea funcționau; se învechiseră; erau plictisitoare; nu mă satisfăceau; m-am săturat de ele; erau prea multe.

Aha, făcu Domnul mirat: Te-ai săturat de ele; erau prea multe. Dar, ia spune-mi, dacă tu zici că te-ai săturat de relațiile trecute, partenerii și partenerele tale din relațiile trecute, și ei, și ele s-au săturat de tine în egală măsură? Nu te mai deranjează nimeni? Nu-ți mai dă nimeni telefon? Nu mai este nimeni pe pagina ta de Facebook să-ți urmărească postările și pozele? Nu mai are nimeni numărul tău de telefon? Nu mai păstrează nimeni pe birou sau pe noptieră poza ta sau cadourile primite de la tine? Nu mai este nimeni interesat de tine? Nu mai oftează nimeni după clipele petrecute împreună, sau după activitățile și afacerile voastre din trecut? După ce ai considerat că toate au întrecut măsura și au devenit o povară pentru tine, cei și cele care au fost în viața ta consideră și ei că tu ești o povară în viața lor și vor să te lase în pace, sau chiar să scape de tine?

Păiiii, zise tânărul puțin încurcat, eu cred că nu mai are nimeni nimic cu mine. Le-am spus tuturor că totul s-a terminat. Că vreau să-mi caut un job nou.

Bine, zise Domnul, așa să fie. Dar ție, chiar nu-ți mai este dor de atâtea clipe frumoase din trecut? De atâtea persoane plăcute pe care le-ai cunoscut, cu care ai relaționat, cu care ai realizat multe lucruri frumoase? Chiar nu-ți mai pasă de tot trecutul tău? Nu mai vrei și tu un coniac bun, un concediu exotic, o persoană plăcută, o casă cu piscină, o mașină din clasa de sus? Nimic din toate acestea?

Hm, răspunse tânărul: Am primit nişte mesaje de la foşti şi foste, care mi-au zis că sunt şi nu sunt mulţumiţi de plecarea mea de lângă dânşii. Sincer să fiu, mi-a părut rău şi încă mă doare faptul că unii sau alţii şi-au exprimat nemulţumirea pentru decizia mea de a-i părăsi, de a ieşi din relaţiile cu ei. Nu vreau să las dureri în urma mea.

Eh, continuă Domnul, m-am uitat în dosarul tău şi am constatat că în trecut nu ai dat dovadă de prea multă experienţă, de stabilitate în relaţiile tale. Doar o relaţie a fost mai de durată. Din toate rezultă că eşti cam instabil, cam nesigur. Şi asta mă face să mă întreb dacă vei fi stabil cu mine. Ţi-am spus doar că vreau să te angajez pe termen nelimitat. Ce zici de toate acestea? Mă uit prin dosar şi văd că cea mai lungă relaţie a fost doar de un an. Cum se explică aceasta?

Eh, oftă tânărul, mi-a părut rău, dar a trebuit să o părăsesc, căci am mers la facultate şi ea a rămas acasă. Ne vedeam rar şi asta nu mi-a plăcut, deşi era o persoană şarmantă.
Aaaa, făcu Domnul, am înţeles. Mai văd aici o altă relaţie; a durat mai puţin de un an. De ce? Ce s-a întâmplat?

Păi, zise tânărul, asta a fost după facultate. Mi-am găsit un job care-mi lua tot timpul; nu mai aveam timp şi pentru ea.
Aha, continuă Domnul, iar în timpul acesta, pentru a-ţi umple momentele libere la job, când te plictiseai, ţi-ai făcut mai multe conturi pe site-uri de socializare şi te distrai pe acolo; erau multe poze frumoase şi glume. Aşa-i?

Hm, zise tânărul ruşinat; aşa-i. Ştiu că tu ştii toate şi nu pot să-ţi ascund nimic.

Şi acum, înainte de a veni la mine pentru interviu, continuă Domnul, cu ce te ocupai?
Eram propriul angajat în firma mea, proiectând bordul pentru un model de maşină Mercedes. Era fain jobul ăsta. Cred că am conceput şi proiectat nişte modele reuşite. Şi, să o recunoaştem, Mercedes este o marcă de succes; mereu va avea succes.

Îţi place Mercedes?, întrebă Domnul.

Cui nu-i place?, răspunse tânărul.

Dar, ia zi-mi, la mine ce-ți place mai mult și ce nu-ți place, continuă Domnul.

Totul îmi place, răspunse prompt tânărul.

Dar îți place și Mercedes și bordurile proiectate de tine? Da, eu cred că sunt reușite. Unul a câștigat și un concurs și va fi instalat pe noua serie de mașini, continuă el, vădit satisfăcut. La fel cum, adăugă Domnul, multe realizări, multe lucruri din viața ta trecută au reprezentat o reușită de care ești mândru; nu-i așa?

Da, răspunse tânărul imediat. Tocmai de aceea ți-am spus că îmi pare rău pentru toți cei care se simt puțin nemulțumiți de decizia mea de a-i părăsi complet, pentru a fi numai cu tine.

Am înțeles, zise Domnul; am înțeles asta. Dar, ia spune-mi, cum te vezi în viitor, în următorii cinci sau zece ani? Cum te vezi alături de mine când vei îmbătrâni? Atunci îți va mai place de mine? Chiar, ce crezi că-ți va place la mine, când vei merge în cârje?

Tânărul nu găsi imediat un răspuns la aceste întrebări; nu se gândise nicio clipă că va fi întrebat așa ceva. După un timp de tăcere în care și-a scormonit mintea în căutarea unui răspuns, îi veni o idee: Păi, nu știu ce să zic; poate te vor deranja cârjile mele, sau poate vei face ceva ca să nu ajung să le port; să nu devin o povară nici pentru tine, nici pentru mine. Desigur, spuse Domnul, cârjile ar reprezenta un inconvenient. Mai am o întrebare: Cum te-ai descrie în câteva cuvinte? Sunt sincer, credincios, mă lipesc repede de persoane, răspunse el pe nerăsuflate.

Am înțeles, conchise Domnul cu voce calmă; am înțeles. Ți-am spus că vreau să te angajez full-time. Și oriunde am merge, orice am face, tu trebuie să plătești totul; orice factură și orice bon fiscal vor fi plătite din buzunarul tău. Ce zici, te prinzi?

Da, răspunse el pe nerăsuflate. Plătesc eu totul. Cred că aceasta nu ți se va părea o povară, zise Domnul, din moment ce mă consideri foarte important pentru tine. Așa-i?

Da, desigur, răspunse el. Pentru tine nimic nu-i prea scump; meriți totul din partea mea. Și tot ceea ce-ți ofer peste cheltuielile normale unei conviețuiri poate fi considerat un bonus, o favoare ce ți-o ofer cu cea mai mare plăcere. Hm, zise Domnul; aș putea considera ce ai spus acum ca un fel de declarație de dragoste, ca un gest de mare generozitate. Da, poate fi interpretat și așa, conchise tânărul.

Așa-i, ești generos, continuă Domnul. Și dacă mă uit la referințele primite din relațiile tale anterioare, pot deduce ușor că ești harnic, deștept și descurcăreț. Știi să te pliezi ușor pe situații, să te adaptezi din mers. Doar că nu mereu erai de găsit; nu ajungeai mereu la timp acolo unde trebuia să vă întâlniți, cu excepția cazurilor în care erai departe, foarte departe, adică prea devreme, dacă înțelegi ce vreau să spun. De aceea mă gândesc că noi trebuie să ... Ok; asta-i tot. Mulțumesc pentru că ai venit la interviu!

Mulțumesc frumos și eu, zise tânărul, întinzându-i mâna lui Dumnezeu peste biroul ce-i despărțea. Îmi permiți să știu ce va urma după acest interviu?

Nu, îi răspunse scurt Domnul. Dacă nu ai reușit să știi răspunsul, nici eu nu ți-l spun acum. Gata, am terminat. Când ieși, te rog, spune-i următorului să intre.

”MEDITAȚIE” ZILNICĂ

-M-am născut într-o Românie comunistă duplicitară, falsă și ipocrită. Trăiesc într-o Românie coruptă, superficială și în derivă, lipsită de valori și idealuri puternice.

Văd în jurul meu oameni obedienți, supuși și lingușitori. Văd oameni egoiști sau care nu ies din zona de confort, acceptând tot felul de compromisuri. Văd mulți oameni care

prea puțin își folosesc creierul și prea des apelează la domnul Google.

Respir aerul unei creștinătăți îmbătrânite și nostalgică, în care tinerele generații se simt cam străine și prea puțin convinse de importanța religiei în viața concretă, de fiecare zi. Trăiesc într-o lume alunecoasă, fluidă și în tranziție spre nu știu ce anume.

-Și totuși, această lume are un viitor, dacă:

Nu rămâi închis în tine însuți și construiești relații interpersonale sincere și altruiste.

Ai spirit civic și te implici în orice activitate care poate să facă viața mai frumoasă și mai ușoară pentru toți locuitorii satului sau orașului unde locuiești.

În fiecare zi adaugi o cărămidă la edificiul pe care mâine îl vei lăsa moștenire celor care vin după tine. Și nu te întrebi ce îți poate oferi această țară, ci ceea ce îi poți tu oferi. Și chiar dacă aceste vremuri nu ne sunt prea prielnice, România de mâine va avea culorile în care o pictezi tu astăzi.

CUVINTE DIN CUVÂNT

Miracolul vieții exprimată în atâtea cuvinte, în nenumărate cuvinte. Cuvinte care dor; sânge care curge în cuvintele durerilor noastre. Cuvinte care plâng în lacrimi pe obraji sau tăinuite în adâncurile inimii. Cuvinte de dor și de iubire; doruri neostoite care-ți fură somnul și te fac să visezi în miezul zilei. Cuvinte de alinare și alint, care-ți mângâie fața precum razele calde ale soarelui de dimineață. Cuvinte ale mirării că exiști și cuvinte de despărțire, de plecare pentru totdeauna; cuvinte de adio care-i despart pe cei dragi, pe părinți de copii.

Miracolul vieții din lumea gândurilor noastre; gânduri gândite și nespuse niciodată în cuvinte. Gânduri profunde, adânci ca apele mărilor și oceanelor. Gânduri înalte precum

crestele semețe ale munților. Gânduri line și domoale, precum văile și dealurile. Gânduri zbuciumate precum valurile mării în furtună. Gânduri încătușate, închise după gratiile fricilor și neputințelor noastre.

Miracolul vieții în cuvintele prea puțin știute ale lui Dumnezeu. Cuvinte de iubire sculptate în inima și conștiința noastră. Cuvinte ale vieții veșnice care curg tăcute și neștiute în ființa noastră. Mister al divinității închis în vasul de lut care suntem fiecare dintre noi.

Există atâta viață; sunt atâtea cuvinte spuse și nespuse; scrise și nescrise; știute și neștiute. Viața în cuvintele ce izvorăsc mereu din Cel care dinainte de început era Cuvântul. Cuvânt făcut trup în fiecare trup omenesc. Viață umană ruptă din viața lui Dumnezeu întrupat în Cuvântul Scripturii.

Aveți grijă la cuvinte; aveți grijă de Dumnezeul cuvintelor din voi. Cuvintele sunt sacre și se învață nu doar din gramatica limbii române, cât mai ales pe altarul și la școala vieții.

DOCTOR ÎN SOCIOLOGIE-Pr. Dr. Egidiu Condac

Începând de astăzi, 29 iunie 2018, colegul și prietenul nostru drag, director al Caritas-ului, pr. Egidiu Condac este doctor în sociologie al Universității ”Al.I.Cuza”, Facultatea de Filosofie și Științe Social-Politice, din Iași.

Teza lui cu titlul ”Evaluarea rolului rețelelor sociale și de sprijin a migranților români din regiunea Lazio, Italia” a primit calificativul maxim: foarte bine.

Membrii comisiei: Conf. Bogdan Ștefanachi (președinte), Prof. Doina Balahur (coordonator), Prof. Daniela Șoitu, Prof. Doru Buzducea, Conf. Gheorghița Nistor

”Migranții români din regiunea Lazio din Italia sunt femei și bărbați, singuri sau împreună cu familiile lor, asumându-și demersul migrator în mare parte prin intermediul

rețelelor private, locuind și muncind alături de italieni, purtând cu dânșii paternurile din satele românești cu specificul de pe valea Siretului sau Bistriței, care își deapănă amintirile, își împărtășesc împlinirile și problemele în fața bisericii, după liturghia de duminică."

Dragi români migranți din regiunea Lazio (și nu numai), de astăzi înainte aveți un expert în problemele voastre. De fapt, demult vă știe bucuriile și durerile. Lucrarea lui de doctorat nu face decât să confirme profesionalismul, dar și dragostea pe care v-o poartă.

EU N-AM CASĂ NICĂIERI?

-Am un coleg care, printre nenumărate melodii, a compus și una cu titlul "Eu n-am casă nicăieri". Cântecul a devenit un mic șlagăr, iar pe mine m-a pus pe gânduri. Mă gândesc la statutul preotului romano-catolic, care nu are casă proprie, dar oriunde ar fi, i se oferă o casă. Nu-i așa că este interesant acest statut? Toată lumea se străduiește să aibă o casă, iar colegul meu cântă nonșalant și vesel "Eu nu am casă nicăieri/Dar oriunde sunt acasă...". Cred că preotul catolic reprezintă o provocare pentru această societate. Casa lui este toată Biserica, iar familia lui este toată lumea.

-Oare a pierdut preotul romano-catolic simțul proprietății? Oare nu mai dorește să fie stăpân pe nimic? Am întâlnit preoți cu un puternic simț al proprietății nu pe o locuință, ci pe o idee. Am întâlnit preoți capabili să-ți vorbească o zi întreagă despre o convingere a lor. Am întâlnit preoți foarte stăpâni pe ideile sau pe obiceiurile lor. Îi cunosc de zeci de ani și la convingerile și modul lor de a fi nu au renunțat deloc; ba, dimpotrivă, au devenit mai fermi și mai decișI în ceea ce cred. Acești preoți nu au casă nicăieri, dar temeliile casei din mintea, din inima și convingerile lor nu se vor dărâma niciodată și vor merge cu ele în mormânt.

-Eu am o casă în satul natal, Adjudeni, pe care am construit-o pentru părinții mei. Dar nu aceasta vreau să spun, ci altceva: Mă întreb cine locuiește în casa gândurilor mele și în inima mea? Idei, convingeri și păreri avem cu toții. Întrebarea este: Cine se simte bine în casa inimii mele? Cine găsește la mine totdeauna o ușă deschisă? Iar eu, în inima cui locuiesc?
-Poate că aceste întrebări ar fi bine să ni le punem cu toții. Case și lucruri avem mulți dintre noi. Idei și convingeri, deprinderi și obiceiuri, la fel. Întrebarea este: Cine locuiește în inima noastră, iar noi în inima cui locuim?

-Tot pământul acesta este casa lui Dumnezeu, iar toți oamenii sunt frații și surorile noastre.

FERICIREA

-Oare de ce scriu eu aici, pe Facebook? Altceva mai bun nu am de făcut? De exemplu, să merg la plimbare în pădurea de la Dobrovăț.

Mă întreb dacă nu cumva, aici, ca și atâția alții, încerc și eu să ofer rețete ale fericirii. Alții au scris cărți și tratate despre fericire. Aici, e la modă să prescrii rețeta fericirii în puține cuvinte, căci dacă scrii mai mult de un alineat, cititorii trec peste tine și fug la alții.

Toți caută pastile dătătoare de fericire, de înghițit repede și cu efect cât mai rapid. Poate și eu am căzut în această capcană a celui care nu-și mai găsește alt scop în viață decât de a livra altora rețete mai mult sau mai puțin spirituale ale fericirii, ale întâlnirii cu Dumnezeu, ale mântuirii sufletului.

-Am impresia că-mi scapă ceva. Am senzația că am început să alunec pe un drum periculos, acela al căutării frenetice a fericirii, ceea ce un glas interior îmi spune că reprezintă calea sigură spre eșec și nefericire.

Poate nu am înțeles că fericirea nu o poți cumpăra, așa cum cumperi un iaurt de pe raftul alimentarei. Fericirea nu este o

achiziție a eforturilor noastre; nu este o cucerire a celor bravi și puternici. Și cu cât încerci mai mult să o strângi în mâna ta, cu atât îți fuge mai repede printre degete, ca un țipar.

-Fericirea este un cadou pe care îl primești atunci când te aștepți mai puțin, ca și iubirea la prima vedere.

Fericirea nu este pentru narcisiști, solitari și pentru cei care vor mereu să se afișeze cu calitățile și bravurile lor. Fericirea este pentru aceia care cultivă talente și hobby-uri, care dau frâu liber fanteziei creatoare.

Fericiți sunt aceia care se îngrijesc mai puțin de ei înșiși și de imaginea lor și-și dedică timpul și talentele pentru alții. Fericită este mama care uită de ea și-și oferă toată iubirea copilului ei. Fericit este medicul care nu se uită la buzunarul pacientului, ci la boala și durerea lui.

-Deci, dragi feisbuchiști, în loc să pierdeți timpul și să căutați fericirea în ceea ce scriu eu aici, mai bine strângeți pe cineva în brațe; eventual pe cel sau cea care s-a uitat urât la voi sau v-a vorbit de rău.

PS: Dacă nu veți da like postării mele, înseamnă că i-ați înțeles lecția, iar eu o să îmi închid contul și o să ne revedem în pădurea de la Dobrovăț sau în altă parte.

IUBIRE ȘI ADEVĂR

-Iubirea nu are limite, căci ea este exprimarea lui Dumnezeu cel infinit. Iubirea este viață, căci ea este însăși Viața. Noi existăm cu adevărat atunci când iubim. În afara iubirii, rămânem o simplă alcătuire de elemente materiale. Iar când comunicăm cu alții prin cuvinte, acestea rămân doar niște sunete dacă din ele lipsește iubirea.

-În cuvintele noastre ar trebui să fim noi înșine cu întregul nostru univers interior și exterior. Dar, adesea, fiindcă ne este frică sau rușine de ceea ce suntem cu adevărat, am inventat măștile, textele și pretextele. Să ne întrebăm dacă nu cumva și religia

noastră a devenit o mască frumos poleită sub care se ascunde același om cu mofturile, capriciile și viciile lui.

-Ce vor conține cuvintele noastre de astăzi?

PLĂCEREA NU ÎNSEAMNĂ FERICIRE

Una din marile confuzii și rătăciri în care ne scăldăm astăzi o reprezintă confundarea fericirii cu plăcerea. Toți vrem să fim fericiți, dar civilizația noastră ne livrează plăceri, spunându-ne că în ele se află fericirea, ceea ce este fals de cele mai multe ori. Vei fi fericit când vei avea plăcerea de a urca în autoturismul tău, nou-nouț; dar după ce te urci, îți amintești că trebuie să mergi să plătești la bancă prima rată pentru noua ta mașină, iar aceasta va fi prima rată dintr-o multitudine de rate care se vor întinde, lunar, pe parcursul a mulți ani; iar fericirea ta începe deja să pălească. Ești fericit când ai plăcerea să mănânci un meniu deosebit și să bei un vin de calitate; dar îți scade fericirea când chelnerul îți prezintă nota de plată. Și tot așa, exemplele pot continua la nesfârșit, demonstrându-ne, dacă mai este cazul, că fericirea nu se află neapărat în plăceri. Adesea, plăcerile sunt de scurtă durată; altele ne îmbolnăvesc, sau sunt năbădăioase, pe când fericirea este calmă, senină și de lungă durată.

Astăzi, nimeni nu mai vrea să plângă și să fie trist; toți vor să fie fericiți. Nu contează prețul plătit pentru așa-zisa fericire. Important este să o afișezi mereu, iar dacă fața nu te mai ajută, rezolvi problema cu un strat de cosmetice. Dacă în casă te certi cu soțul sau soția, sau te-ai plictisit de aceiași pereți între care locuiești de zeci de ani, îți faci câteva selfie în care iradiezi de fericire și le postezi pe Facebook. Sau, dacă ai fost în vreun loc mai deosebit, neapărat îți faci o mulțime de poze în care surâzi debordând de fericire și, la fel, le postezi imediat pe Facebook. Văd astăzi tot felul de ”fericiți” burtoși, sau tatuați cu mușchii la vedere; fete cu hainele mai mulate pe corp decât

gipsul pe o mână sau picior fracturat; personaje care coboară pline de sine din mașinile lor de lux; și lista ”fericiților” este lungă, mai bine zis, interminabilă.

Sunt și nenumărați alți fericiți, din alte categorii: Fericiți care nu înțeleg ceea ce citesc, iar dacă trebuie să scrie ceva, se epuizează după primele fraze. Fericiți care nu citesc o carte, dar dau cu degetul pe ecrane cel puțin câteva ore pe zi. Fericiți care nu au nicio opțiune politică sau de dezvoltare socială, dar care își află plăcerea în a critica orice se mișcă în această țară. Fericiți care poartă cruce la gât, merg la biserici, se închină la icoane, scriu pomelnice și acatiste, dar nu au citit Biblia niciodată și nici nu-i interesează ce-i scris în ea; iar dacă îi întrebi cine a scris-o, îți vor răspunde cu un ton plin de importanță: Eminescu! Sunt, așadar, mulți alți oameni care confundă fericirea cu plăcerea ignoranței sau prostiei lor.

Sunt oameni care pentru a se simți fericiți, cad sub mese de beți ce sunt. Alții, pentru a fi fericiți, devin criminali sau distrug viitorul la popoare întregi.

Căutarea fericirii este înscrisă în codul nostru genetic. Dar calea pentru a ajunge la ea, care este și cine ne-o arată? Primii pași pe această cale îi facem deja atunci când pricepem că nu trebuie să confundăm fericirea cu plăcerea. Drum bun pe calea fericirii!

DISCUTÂND CU UN HOMELESS

Este ora unu și jumătate noaptea și pe o bancă din fața magazinului Profi de pe bulevardul Independenței șade un homeless cu o sticlă de jumătate de litru în mână, din plastic. Nu știu ce a avut în ea, dar acum șade liniștit pe bancă și nu zice nimic când mă așez aproape de el. Îl salut: Bună seara, sau bună dimineața, cum considerați că este mai bine. Bună dimineața, îmi răspunde el vădit mulțumit că-l bag în seamă. Dar nu vă este somn, continuă el, ce faceți aici la ora aceasta? Păi, zic eu, am fost la farmacie să-mi iau ceva pentru a-mi liniști stomacul. Dar de ce vă doare stomacul? Păi, de ce mă doare; nici eu nu știu

prea bine, îi răspund pe un ton calm. Ei, uite, pe mine nu mă doare, zise domnul cu sticla goală în mână. Că mi-am luat tratamentul, și-mi arătă sticla. Aha, zic eu; bun tratament. Tărie, vin sau bere? Vin, domnule, răspunse el cu un ton vesel; ca să-mi înveselească și mie inima. Tărie nu beau, că mă arde la stomac și apoi caut medicamente ca d.voastră. Dar eu nu beau tărie, continui eu; nici măcar vin și nici bere. Rău faceți, continuă vecinul meu de bancă. Rău faceți, repetă el pe un ton apăsat. Vinul este darul Domnului. Cred că așa este, zic eu. Păi, să fiți sigur că așa este, zise el. Că de alte daruri, eu nu prea am parte, iar vocea îi deveni tristă. N-am casă, n-am masă, n-am nevastă, n-am copii. N-am nici serviciu. Mănânc din mila altora și dorm pe unde pot. Acum, că-i vară, este bine. Dar când vine iarna, este tare nasol. Ce vă pasă d.voastră! Vă ridicați acuși de pe banca asta și mergeți acasă, să dormiți într-un pat moale. Eu o să merg sub boscheți. Și-mi indică cu mâna micul parc din apropiere, din fața policlinicii. Acolo este casa mea de vară. Dar nu plătesc chirie, nici întreținere, nici nimic. Și mă înțeleg bine și cu vecinii; că nu-s singur acolo. Îl ascult cu atenție pe omul cu sticla goală în mână și dincolo de cuvintele pe care mi le-a spus, încerc să văd înapoi în viața lui, de ce nu are casă, nici soție, nici copii, nici serviciu. Dar până să-i adresez vreo întrebare, se ridică și mă salută respectuos, spunându-mi că merge la culcare, sub boscheții din apropiere. Îl privesc cu atenție; are ochi frumoși și surâzători. Afară de faptul că nu știu nimic despre viața acestui om, ceea ce mă șochează este privirea lui senină. Mă întreb cum poate să aibă o privire senină un om care nu are nici casă, nici familie, nici serviciu. Poate părea un paradox, dar mă întreb dacă nu cumva un homeless ar putea să ne dea niște lecții de viață nouă, celor cu casă, familie și serviciu. Poate am avea și noi, cei cu de toate în viață, o privire calmă și senină. Căci am văzut prea mulți oameni de bine îngândurați, agitați și cu o mie de probleme pe cap.

RĂUL=O BANALITATE?

În România actuală răul a devenit o banalitate în fața căreia majoritatea populației rămâne inconștientă și nepăsătoare. Și gestul de astăzi al președintelui Iohannis de a semna decretul de revocare a Laurei Codruța Kovesi de la conducerea DNA este în ochii cetățenilor tot o banalitate, căci majoritatea românilor nu vor reacționa în niciun fel. Nu-i înțeleg pe români care știu să se lupte zeci de ani pentru un centimetru de pământ din hatul grădinilor, dar dorm în papuci când este vorba de binele unei țări întregi. PS: În fond, ne meritățm soarta. Și poate va fi și mai rău, din vina noastră. Dar vom continua să ne văicărim, căci asta o facem de secole, banalizând răul sau spunând ”Ferească Dumnezeu de mai rău”.

SINGURĂTATEA ȘI REMEDIILE EI

Orice minte sănătoasă consideră singurătatea drept o boală gravă. Este ca un lanț care îți leagă mâinile și picioarele și nu te lasă să te afirmi ca om, să nu relaționezi cu ceilalți, să rămâi singur și necunoscut, părăsit de toți.

Singurătatea este de mai multe feluri. Prima formă și cea mai vizibilă este cea fizică, adică să nu simți o mână care te atinge, să nu simți un glas care-ți vorbește, să nu ai alături de tine o persoană. Există apoi singurătatea socială, atunci când te simți izolat de ceilalți. Când te simți un străin într-o mulțime de oameni. Atunci când ceilalți nu te vor, te ignoră și-și văd de treburile lor ca și cum nici nu ai exista. Atunci când ai ieșit la pensie și nu știi ce să faci, cu ce să-ți umpli timpul, cu cine să vorbești. Sau atunci când ești bolnav și nu are cine să-ți deschidă ușa. Există și o treia formă de singurătate, cea a spiritului. Ești singur într-o lume căreia nu-i împărtășești ideile și modul de viață. Foarte mulți creștini se simt singuri în credința și convingerile lor religioase într-o lume în care ceea ce contează

este în primul rând banul, bunurile materiale, plăcerile de tot felul și succesul imediat.

Boala aceasta a singurătății nu este nouă. Ea există de când lumea și pământul. Chiar atunci când Dumnezeu a creat lumea, el însuși a constatat că nu este bine ca omul să fie singur: ”Și Domnul Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să fie singur. Îi voi face un ajutor pe potriva lui” (Gen 2, 18).

Un paradox al timpurilor noastre este faptul că singurătatea crește în același ritm cu prosperitatea materială și cu progresul tehnicii și al mijloacelor de comunicare în masă. Și nu de puține ori oamenii de succes și cei foarte bogați experimentează cele mai dureroase forme de singurătate interioară. Statisticile ne spun că cel puțin un sfert din populația țărilor bogate se simte singură, suferă de o singurătate cronică și foarte apăsătoare. Curios este ceea ce se întâmplă cu cei căsătoriți, căci sunt la fel de mulți cei care se plâng de singurătate ca și necăsătoriții.

Cum am spus deja, singurătatea este veche cât omenirea. În Biblie îl găsim singur pe oropsitul Iob: ”Rudele mele m-au părăsit, şi cei mai de aproape ai mei m-au uitat. Casnicii mei şi slugile mele mă privesc ca pe un străin, în ochii lor sunt un necunoscut. Chem pe robul meu, şi nu răspunde; îl rog cu gura mea, şi degeaba. Suflarea mea a ajuns nesuferită nevestei mele, şi duhoarea mea a ajuns nesuferită fiilor mamei mele. Până şi copiii mă disprețuiesc: dacă mă scol, ei mă ocărăsc.Aceia în care mă încredeam mă urăsc, aceia pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea.” (Iob 19, 14-19)

1. Reprezentând o anomalie a vieții, singurătatea a fost mereu combătută prin diferite metode și mijloace, în funcție de timpuri, locuri și de protagoniștii acestei lupte. În primele secole creștine, călugări și alți oameni ai lui Dumnezeu, nemulțumiți de cele ce se petreceau în lume, simțindu-se cumva străini de modul de viață al multora, s-au retras din societate, ca o formă de protest pentru relele ei și pentru a trăi mai intim uniți cu

Dumnezeu prin rugăciune, post și diferite mortificații. Deci, de fapt, ei au combătut singurătatea în care trăiau în mijlocul oamenilor printr-o altă formă de singurătate, făcând din noul lor stil de viață un țel nobil prin care ajungeau la pacea și liniștea inimii. Iar după ce ajungeau la acest înalt grad de purificare și iluminare interioară, mulți dintre acești asceți ai pustiului se întorceau în mijlocul mulțimilor pentru a le îndruma și pe ele pe calea cea dreaptă. Și nu puțini erau admiratorii care îi urmau îndeaproape pe părinții pustietăților, formând nuclee de viață călugărească, care au devenit apoi un ferment al aluatului întregii creștinătăți.

Dacă studiem atent istoria culturilor și civilizațiilor, vom descoperi în fiecare din ele această tentativă de combatere a singurătății printr-o altă formă de singurătate. În inteligența lor, oamenii au înțeles că cea mai bună cale de a te ridica deasupra singurătății este calea imunizării ființei tale printr-un antidot numit tot singurătate.

În budism, de exemplu, Buddha este primul pustnic, primul solitar care a atras după dânsul o mulțime de alți solitari dornici de liniște și pace interioară, ajungând la beatitudinea perfectă numită nirvana.

În creștinism, încă din antichitate apar mari solitari precum Anton cel Mare (251-356) și Pahomie (290-346), urmați de Anton Stâlpnicul (390-459), iar în timpurile noastre de călugărul trapist Thomas Merton din Kentucky (1915-1968). În tăcerea și retragerea lor din lume s-au apropiat mai mult de Dumnezeu și de sufletul omului, iar trăirile lor interioare au îmbogățit umanitatea cu valori spirituale perene. Un alt mare solitar al timpurilor noastre este scriitorul rus Feodor Dostoievski (1821-1881), arestat și apoi exilat în Siberia. Împreună cu pușcăriașii și criminalii cu care a împărtășit aceeași viață a închisorii a cunoscut abisurile decăderii omului, dar la urmă a ieșit victorios, încrezător în Dumnezeu și în bunătatea pe care El a sădit-o în fiecare om.

REMEDII ALE SINGURĂTĂȚII (2)

2. O altă formă de combatere a singurătății o reprezintă introspecția, înțelegerea sinelui, întoarcerea în profunzimile ființei tale, pentru a-ți redescoperi adevăratul chip pe care Dumnezeu l-a sădit în tine. Până în perioada modernă, gândirea și cultura oamenilor erau în cea mai mare parte ghidate de principiul imitației, al urmării tradiției, al ascultării de glasul lui Dumnezeu și de supunere față de autoritățile lumești. Iar pentru a fi considerat un om, un artist de valoare se cerea neapărat o parafare a calităților tale din partea autorităților. Nimeni nu devenea mare în ochii altora dacă nu era elogiat, dacă nu i se recunoșteau public meritele și performanțele. Indiferent de domeniul de excelență al cuiva, pentru a fi mare trebuia ca acest fapt să fie proclamat de o altă instanță decât persoana în cauză. Dar chiar dacă alții te urcau în slăvi, nu de puține ori marii artiști și chiar geniile sufereau cumplit în interiorul lor. Dacă lumea te declara fericit, de fapt tu puteai fi un mare nefericit. De aici s-a născut dorința omului de introspecție, de autoanaliză, pentru a se descoperi el însuși așa cum este și nu așa cum în declară alții, din exterior. Procedând astfel, oamenii rămân tot singuri, în dezacord sau chiar în conflict cu lumea exterioară. Dar, dacă ne referim la popoarele latine ale Europei sau Americii, acestea au o predilecție aparte pentru arta conversației, a dialogului, a socializării, iar închiderea în tine însuți le este ceva străin. Psihanaliza și introspecția este un apanaj mai ales al popoarelor germanice. Latinii sunt volubili, expansivi, extrovertiți; la francezi, de exemplu, arta conversației este nu doar o știință, ci un mod de viață, de relaționare cu semenii.

3. O a treia formă de combatere a singurătății o reprezintă gluma, autoironia și excentricitatea. În fața necazurilor sau a absurdului vieții, omul poate adopta rolul clown-ului, care râde de el și de toată lumea. Cu o doză mărită de umor și ironie fină, omul se distanțează psihic și afectiv de probleme și de viața obișnuită și ia o atitudine glumeață față de toți și de toate; chiar și față de el însuși. Începe să trăiască singur

propria dramă, dar într-o manieră ilară și nepăsătoare. Mulțumile se vor amuza de comportamentul său, dar el se va simți puternic în modul lui singular de a fi.

4. O ultimă formă de imunizare în fața singurătății o constituie convingerea că omenirea și toată creația conțin legi ale unei armonii universale, armonie în care intră și omul. Încadrat în legile care guvernează tot ce există, omul nu va fi niciodată singur, ci parte a unui întreg la edificarea căruia este chemat să-și dea aportul prin capacitățile sale. Toți cei care cred în existența unor puteri supranaturale, în pofida necazurilor și limitelor pe care le experimentează, cred că un procent de divin există în orice. Ca atare, sunt optimiști, încrezători într-un Dumnezeu care scrie drept pe rândurile noastre strâmbe. Omul se simte parte a unui întreg, chiar dacă nu pricepe absurdul și contradicțiile prezente în viața semenilor lor. Sunt oameni care rămân alături de semenii lor chiar și atunci când aceștia îi persecută, deoarece ei cred că tot ceea ce li se întâmplă face parte dintr-un plan divin, deocamdată misterios și închis capacităților lor de înțelegere.

Dintotdeauna omul a căutat să-și întărească sistemul imunitar la neprietenoasa lume exterioară și fiecare face acest lucru într-un mod independent sau împreună cu alte persoane. Oamenii încearcă să înțeleagă care sunt elementele compatibilității cu ceilalți și care sunt elementele incompatibilității cu alții. Și ce limite de toleranță trebuie stabilite și acceptate pentru ca individul să aibă o viață mai ușoară. Nu există două persoane identice; nici gemenii nu sunt identici în toate. Fiecare reprezintă un unicat care învață să se protejeze în raport cu ceilalți. Fiecare încearcă să-și controleze alergiile pe care le are față de mediu și atitudinile altora. Cu timpul, oamenii învață că este imposibil să te separi total de ceilalți; că trebuie să le accepți limitele, așa cum te bucuri și de calitățile lor. Nu poți trăi singur și toată viața ai de învățat lecția respectului reciproc. Și cu cât îl cunoști mai bine pe celălalt, cu

atât știi să te protejezi pe tine însuți; să fii mai puternic și, cumva, mai autonom.

MI-E DOR

Un univers întreg cuprins în două, trei cuvinte pe un petec de hârtie.
Mi-e dor de mama și iubirea ei.
Mi-e dor de ochii care nu se uită niciodată. Mi-e dor de zâmbetul sincer și de mâna întinsă fără interes meschin.
Mi-e dor de iarba verde de acasă, de pâinea de pe vatră, de razele calde ale soarelui de dimineață, de frigul iernii și arșița verii.
Mi-e dor de crestele munților și valurile mării, de câmpiile întinse, de dealuri și de văi.
Mi-e dor de steaua pe care nu am atins-o niciodată. Mi-e dor de vraja cerului înstelat în liniștea nopții.
Mi-e dor de o lume pe care am visat-o de nenumărate ori. Mi-e dor de basme și povești, de zâne și de zmei.
Mi-e dor de nemurire...

LUMINA

-Cu siguranță, toți ne declarăm creștini; credem în Dumnezeu, dar dacă ne cere cineva să-i povestim cum arată Dumnezeul în care credem, nu știu ce argumente clare și convingătoare am avea. În fața minții, a rațiunii și a puterilor noastre El rămâne mereu învăluit în mister. Ceea ce nu înseamnă că nu există, ci că depășește puterile noastre de a-L înțelege. Dar nu numai Dumnezeu rămâne un mister pentru om. Sunt și alte multe realități (mistere și minuni) pe care noi doar le constatăm, ne minunăm în fața lor și ne bucurăm că există, dar de priceput, le pricepem foarte puțin, le stăpânim și mai puțin, sau chiar deloc.

-Una din ”minunile” acestei lumi o reprezintă lumina. Poate ne-am obișnuit cu ea și a devenit chiar o banalitate, căci

pentru a avea lumină, există soarele pe cer, sau becul pe care-l aprindem cu o simplă apăsare pe întrerupător.

Dar ce este lumina, știm? Lumina este compusă din corpusculi și unde și se propagă cu o viteză atât de mare încât într-o secundă înconjoară pământul de șapte ori. Tot o secundă îi trebuie pentru a ajunge de la noi pe lună, sau invers. Îi trebuie opt minute pentru a ajunge de la sursă, de la Soare până la noi, aici pe pământ. Viteza aceasta nu este ea însăși o minune? În viteza ei de deplasare, lumina luminează și stele moarte, adică stele care au existat înainte de a începe să explodeze, să existe universul din care facem parte. În felul acesta, lumina ne luminează un trecut care exista înaintea trecutului acestei lumi. Și oricât de mare ar fi viteza ei de deplasare, luminii îi trebuie totuși un anume timp pentru a ajunge de la sursă la țintă. Din acest motiv, viteza de deplasare a luminii este cea care dă măsura timpului. Așa vorbim de ani lumină, sau de milioane de ani lumină. Nimeni nu le știe numărul exact.

Cu puterea ei miraculoasă, lumina ne spune ceva despre trecut, dar ea ne revelează mai ales prezentul. Datorită luminii, ochii noștri pot să vadă minunățiile acestei lumi. Ea ne arată stelele cerului și piscurile munților. Datorită ei vedem norii de pe cer și valurile mării. Datorită luminii putem vedea chipul ființelor dragi nouă și ochii lor frumoși. La fel cum tot datorită luminii putem vedea mizeriile pe care oamenii le aruncă pe pământ și în apă. Datorită ei putem vedea și tot smogul cu care noi oamenii otrăvim aerul pe care-l respirăm. Lumina este marele dar al lui Dumnezeu făcut ochilor noștri prin care putem întrezări ceva din măreția lui, dacă avem credință. Sau putem să-i negăm existența, spunând că există doar ceea ce simțurile noastre pot experimenta; doar ceea ce mintea noastră poate cuprinde. De fapt, pentru om, Dumnezeu poate fi prezență și absență în același timp. Iar atunci când și cea mai inteligentă minte crede că a priceput ceva din El, tocmai atunci Dumnezeu îi poate scăpa printre degete precum un țipar. Ce bine ar fi pentru om ca în loc să încerce să-l cuprindă pe Dumnezeu, să se

lase vrăjit de misterul Său, mister care ne învăluie din toate părțile!

-Lumina nu este doar una din minunile acestei lumi, dar este și ceva mai concret: Ea este bucuria noastră zilnică. În fiecare dimineață, când deschidem ochii și ne mângâie fața lumina caldă a soarelui, noi ne bucurăm că mai vedem încă odată tot ceea ce este în jurul nostru. Și ce pedeapsă mai grea ar putea primi un om decât să fie izolat complet de tot ce-l înconjoară, închis ca într-o celulă de pușcărie, într-un întuneric total în care nu vede absolut nimic, nici măcar pe el însuși? Lipsindu-i lumina, cu timpul omul uită și cum arată el însuși.
-Știm că va veni o zi când ochii noștri se vor închide pentru totdeauna pentru această lume. Știm că pământul va acoperi sicriul în care vom zace, așezați într-un mormânt îngust, de 2/1 metri. Știm că într-o zi va cădea cortina peste scena pe care am fost prezenți un anumit număr de ani. Noi nu vom mai vedea pe nimeni dintre spectatori și nici aceștia nu ne vor mai vedea pe noi; niciodată.

-Și totuși, cât ochii noștri mai pot vedea, ne bucurăm de tot ce ne înconjoară. Citim în cărți despre lumi trecute, despre eroi și canalii. Ne uităm la televizor și vedem tot felul de lucruri, bune și rele. Privim fețele oamenilor care ne sunt dragi și ocolim cu privirea pe cei antipatici sau care nu ne interesează. Niciodată ochii noștri nu se satură de privit. Lumina alimentează o sete de cunoaștere care moare abia când ne dăm obștescul sfârșit. Lumina ne luminează trecutul și ne ajută să vedem ceva din ceea ce va fi în viitor.

LUMINA (II)

-Lumina este simbolul omului, așa cum întunericul, negrul este simbolul diavolului. Lumina este simbolul calităților vieții, al transparenței, al purității, al adevărului. Acolo unde este lumină, poți vedea până în adâncurile mărilor și oceanelor, iar dacă omul este o ființă transparentă, îi poți citi gândurile și poți pătrunde în adâncurile ființei lui.

-Lumina este, într-un fel, motorul vieții. Dacă noi nu am vedea, nu ne-am putea deplasa nici măcar până la casa vecinului. De fapt, nici nu am ști că aceasta există. Dacă animalele nu ar vedea, ar rămâne pe loc acolo unde se află și ar muri de foame și de sete. Dacă cineva încearcă să meargă prin întuneric, sigur se împiedică de ceva și cade; își poate fractura piciorul sau poate cădea într-o groapă, sau într-o prăpastie și moare. Dacă un copil nu ar vedea, nu ar putea învăța să meargă în picioare și ar rămâne un neputincios, infirm pentru toată viața.

-Lumina este asemănătoare cu inteligența, cu gândirea, cu ceea ce noi numim spirit. Lumina soarelui este asemănătoare cu lumina minții noastre. Dar dacă nu ar fi lumina din univers, însăși creierul nostru ar fi cufundat într-o beznă totală și poate nu ar fi mai dezvoltat decât creierul unei moluște.

-Lumina este aceea care revelează frumusețea sub toate formele ei, iar frumusețea antrenează capacitățile omului de înfrumusețare a lui și a tot ceea ce el poate face. În felul acesta, lumina ajută la înnobilarea omului, la recăpătarea demnității și frumuseții cu care l-a înzestrat Dumnezeu atunci când l-a creat.
-În orbirile minților noastre, în rătăcirile spre care ne poartă prostia și răutatea omenească, lumina devine acel far care ne indică drumul spre vindecare, spre adevărata viață și fericire a noastră. Lumina este un pedagog care-l educă pe om și-i arată calea de întoarcere la Creatorul și Răscumpărătorul său. Lumina este un mare dar, un mare har al lui Dumnezeu, de care ne bucurăm, nemeritat, din prima clipă când am venit în această lume și până când vom muri.

-Și ce lumină ne așteaptă dincolo de mormânt? Vom vedea, atunci când vom păși pragul veșniciei în Împărăția luminii veșnice; atunci când va muri pentru noi dușmanul de aici, timpul, și ne va îmbrățișa veșnicia. Dar acesta este deja un alt capitol mult mai misterios decât misterul luminii din această lume, din acest univers, înaintea căruia, cum am spus, cu multă

probabilitate a existat un alt univers despre care ne dau mărturie stelele moarte luminate de lumina care ajunge până la noi.

APA

-Din apă se naște viața. Apa hrănește viața plantelor, animalelor și oamenilor. Apa menține umiditatea aerului și a solului, iar fără ea pământul devine arid și nu rodește nimic, nici măcar ciulini. Fără apă dispare orice formă de viață de pe pământ.

-Cursurile de apă au dat naștere localităților, culturilor și civilizațiilor lumii. Iar dacă ea dispare, orice așezare umană se spulberă în vânt precum păpădia. Însăși omul, la naștere este 75% apă, iar la vârsta matură apa înseamnă jumătate din greutatea corpului său. Această formulă magică H2O este cheia care deschide poarta vieții sub toate formele ei.

-Apa sălășluiește în norii de pe cer, unde se poate înfuria și declanșează fulgere și trăsnete. Apa cade liniștită pe pământ, în brazdele de pe câmpuri, dându-le viață, făcându-le roditoare. Apa țâșnește dintre stânci, formează râuri care pornesc din înălțimea munților, ajung la câmpie și se varsă apoi în mări și oceane.

-Ca o creatură magică, apa nu are nici formă, nici culoare și totuși o putem vedea. Este complet transparentă, nu are nimic de ascuns, nu scoate niciun sunet și totuși ascunde nenumărate mistere în valurile și unduirile ei pe mări și oceane, în liniștea lacurilor, în curgerea zglobie din munți, în mersul ei agale pe dealuri și câmpii.

-Lipsită de orice soliditate, fragilă, inermă chiar, apa poate deveni sălbatică și ucigătoare. În furia ei, nimic nu-i poate sta în cale; distruge totul: ziduri, poduri, diguri, case, copaci, ogoare, ucide oameni și animale. Focul îl poți stinge, dar furia apelor dezlănțuite nu o poți opri.

-Apa inspiră poeții, animă fantezia visătorilor, este sursă de inspirație pentru cântece, potolește doruri ascunse,

declanșează pasiuni și iubiri, liniștește sufletele zbuciumate, măcinate de dureri de nimeni știute.

-Apa creează meserii și meșteșuguri, învârte roata morii, poartă pe valurile ei bărci, nave și vapoare și tot ea le înghite în adâncurile sale.

-Apa este o sirenă care te ademenește cu farmecul și frumusețea ei, pentru ca apoi să te ucidă în strânsoarea brațelor și să te coboare în adâncuri de unde nu vei mai ieși niciodată. Apa poate fi prietenoasă sau îți devine dușmană. În fața ei, tremuri de frică la fel ca în fața turcilor și tătarilor. De ea te temi ca de ciumă, SIDA, război și bomba atomică.

-Apa se joacă cu noi; o iubim și facem orice pentru a ajunge la mare. Ne aruncăm într-însa; o simțim în fiecare fibră a corpului și ne place să ne mișcăm în ea, să înotăm deasupra ei. Intrăm în concurs cu apa și întregul nostru corp și spirit îi dovedește că suntem mai puternici decât puterea ei de a ne înghite, de a ne ucide.

-Apa este viață și moarte în același timp. Ea se confundă cu viața noastră; ea este viața și moartea noastră. Ne este soră bună și dușman în același timp. Am învățat să conviețuim cu ea, mai bine decât învață soții între ei. Istoria omului și a lumii este și istoria apei în care și din care a apărut viața. Misterul ei nimeni nu-l va putea cuprinde și stăpâni vreodată. Apa ne depășește, căci ea este creația lui Dumnezeu.

AERUL

-Realitățile esențiale ale vieții sunt cele mai puțin vizibile. Mai mult, sunt invizibile, precum Dumnezeu. Dar nu la El mă gândesc acum, ci la aer. A văzut cineva aerul? L-a atins, l-a pipăit, l-a gustat, a dormit cu el în pat? Nu. Aerul nu are formă, gust, miros; nu-i greu, nu-i ușor, nu-l poți măsura în niciun fel și nici nu-l poți cântări. Ai putea spune că aerul nici nu există. Dar nu spui așa ceva, căci dacă îți lipsește, în câteva minute ai murit.

-Este interesant aerul și de o importanță vitală pentru orice formă de viață; și totuși, atât de modest și tăcut. Nu te trage de mânecă ca să-l iei în seamă; nu-și proclamă calitățile și importanța, și totuși, repet, fără el, orice formă de viață s-ar stinge în cel mai scurt timp, iar planeta pământ s-ar transforma într-un imens cimitir.

-Nu vi se pare a fi un miracol? Să fii de neînlocuit pentru viața întregului pământ, pentru tot ceea ce se mișcă pe el, în mări și în înaltul cerului și să fii atât de discret, atât de ”absent” încât să pari că nici nu exiști?! Acesta este aerul!

-Poți trăi analfabet, fără niciun ban în buzunar, să fii al nimănui, să nu ai nicio identitate, să nu știi de unde vii și încotro mergi, dar nu poți trăi fără aer.

-Un om, dacă a citit o carte, vrea neapărat să-i vorbească vecinului despre ea. Dacă ai bani mai mulți, vrei să ieși în evidență: Îți cumperi o mașină; îți construiești o casă; faci un mare chef, sau mai multe; te înscrii într-un partid politic; divorțezi și-ți iei o altă nevastă sau un alt soț, etc. etc. Noi, oamenii, vrem să se știe că suntem cineva, și atunci când trebuie, dar mai adesea, când nu trebuie. În lumea animalelor, este la fel: Cel mai mare, mai puternic sau mai șiret își face simțită prezența asupra celorlalte animale. Chiar și în lumea vegetală există concurență, un fel de lege a junglei.

-Modestia aerului sfidează legile scrise și nescrise după care se conduc oamenii, animalele și plantele. Aerul este o expresie a divinității, căci susține în viață tot ceea există, dar nu-l vezi, nu-l poți prinde în palmele tale, nu-l poți muta dintr-un loc în altul, nu-l poți ucide.

-Aerul ne este mereu fidel. Ne însoțește clipă de clipă, indiferent dacă-i mulțumim sau nu pentru aceasta. Nu ne cere nimic, dar ni se oferă cu generozitate. Pentru fiecare dintre noi, ca și speranța, aerul moare ultimul cu ultima noastră suflare.

SPAȚIUL ȘI PLUS INFINITUL ASPIRAȚIILOR NOASTRE

-Biblia ne spune că la început Dumnezeu a creat cerul și pământul, animalele, plantele și, la urmă, pe om; și toate acestea le-a creat din nimic. Știința ne spune că întâi a fost nimicul din care a apărut totul. Din neant a apărut un punct care este de milioane de ori mai mic decât un atom, și din acel punct a explodat universul. Un univers care continuă să se extindă într-un spațiu ce se dilată mereu și ale cărui margini (dacă sunt) nimeni nu le cunoaște. Dintr-o mare necunoscută (neantul) s-a născut tot ceea ce există, universul, care se îndreaptă spre o altă mare necunoscută, limitele universului.

-Cum s-a născut universul? Știința și fantezia umană încearcă să dea tot felul de răspunsuri, la fel de nesigure și de fanteziste ca și nașterea zeilor din Olimp sau a personajelor din Harry Potter. Noi, europenii, am descoperit continentele de pe planeta pământ. Am reușit să ne desprindem de sol și să zburăm cu avionul. Am reușit să punem piciorul pe lună. Se pare că acest pământ devine prea mic pentru aspirațiile noastre. Chiar dacă la urmă ne mulțumim cu un spațiu mult mai mic, de 2/1 metri la un metru adâncime în pământ. Apoi, și acest spațiu devine prea mare pentru ceea ce mai rămâne din trupul nostru.
-În jurul nostru, însă, un spațiu imens, poate infinit de mare, se extinde cu o viteză uluitoare, ocupând, înghițind noi spații. Dintr-un punct inițial, din nimic, din neant a explodat spațiul și timpul în același timp, spațiu și timp care se dilată mereu și vor continua să se dilate nu se știe până când. Totul este mister: Misterul dinaintea creației; mister al sfârșitului creației. Din temperaturi uriașe existente în interiorul punctului inițial a explodat universul. Poate că acest univers (dar dacă au existat alte universuri înaintea lui?) se va restrânge, se va condensa, și un îngheț cu temperaturi la fel de uriașe ca cele inițiale îl va transforma din nou într-un punct, iar o baghetă magică îl va trimite din nou în neantul din care a apărut la început. Adică, neant la început și neant la sfârșit?

-În găoacea minții sale, omul își pune nenumărate întrebări și încearcă să depășească limite și obstacole. Se pare, însă, că ne zbatem neputincioși în fața unor mistere care depășesc complet puterile noastre. În comparație cu dimensiunile universului, cu spațiul pe care acesta îl ocupă, noi suntem mai mici decât punctul inițial din care a apărut totul.
-Și totuși, omul poartă în el ceva care depășește și începutul, și sfârșitul universului. Purtăm în noi doruri și aspirații veșnice, care depășesc începutul și sfârșitul timpului și spațiului. Omul are în el ceva care transcende lumea care-l încorsetează. Visurile și aspirațiile după bine, frumos și adevăr, pasiunile și aspirațiile omului, gândurile lui sunt mai mari decât întregul univers. Omul, încorsetat într-un trup care la cei mai mulți nu ajunge nici la 2 metri înălțime, are aspirații care depășesc orice spațiu și orice timp. Și dacă rămâne un mister nașterea universului dintr-un atom, dintr-un punct primar, la fel, rămâne un mister cum din găoacea creierului său se nasc gânduri care trec dincolo de limitele universului. Rămâne un mister cum din inima lui, omul dă naștere unor sentimente care, ca și gândurile, se confundă cu infinitul. Oare nu reprezintă un miracol faptul că în acest univers învăluit în mister există o ființă, omul, ale cărui aspirații, dorințe și sentimente sunt mai mari și mai misterioase decât însuși universul?

SUNT EU UN ”FANATIC”?

-Urmăresc acum un serial interesant, Fauda, care redă conflictul dur dintre palestinienii musulmani și evrei. Ofițerul israelian îl urăște de moarte pe adversarul său palestinian, pe care-l credea mort, și invers. Ca și în acest film înspirat din realitate, rivalități și conflicte sângeroase au fost și, din păcate, vor fi. Ce ne surprinde însă în acest serial, este faptul că în toate atentatele și crimele care se comit între cele două facțiuni rivale, cel mai pronunțat cuvânt este Allah, Dumnezeu. Dumnezeu este invocat în propria cauză. În numele lui oamenii își ignoră datoriile și dragostea pentru familie; în numele Lui, celălalt este

dușmanul tău de moarte; în numele Lui, ucizi cu sânge rece.
-Filmul acesta mi-a readus în memorie un vecin de casă, din vremea copilăriei mele. După terminarea școlii primare, acesta a mers la un liceu militar, iar după trei luni, a revenit acasă în vacanța de Crăciun. Mama mea, cum era curioasă din fire (oi fi moștenit-o?), l-a întrebat cum este la liceu și ce lucruri interesante a învățat acolo. Tânărul nostru licean, mândru de școala pe care o urma, i-a declarat următoarele: Dacă mama sau tatăl meu se vor opune binelui țării mele și nu vor crede în politica partidului, eu sunt capabil să-i împușc! La care mama, revoltată, i-a replicat: Dar ce crezi tu, mă, părinții tăi sunt ciori, ca să-i împuști?! Tânărul a rămas calm și stăpân pe sine și i-a repetat aceeași declarație patriotardo-fanatică. În doar trei luni de zile, regimul și ideologia comunistă de atunci au transformat un fiu iubitor de părinți într-un taliban capabil să-i împuște.

-Cât de grav pot altera gândirea și comportamentul oamenilor ideologiile totalitare! Iar uneori chiar religia poate deveni o ideologie periculoasă. Frustrările și nemulțumirile noastre de tot felul, economice, sociale, afective etc. își găsesc un țap ispășitor și fără să ne dăm seama, alunecăm în direcții foarte nocive și periculoase nu doar pentru alții, dar chiar pentru propria noastră persoană. De exemplu, în țara noastră considerăm că totul merge rău din cauza PSD-ului și a domnului Dragnea. Dar neglijăm faptul că (din constatările mele directe) cei mai mulți locuitori de la sate încalcă zilnic legea, atunci când cumpără o pâine, un kg de roșii sau orice altceva fără să ceară bonul fiscal. Sau dacă pot, oamenii noștri intră măcar cu un cm în terenul vecinului. Și cazurile de mici sau mari încălcări ale legii pot fi multiplicate la nesfârșit. Dar, toți acești oameni se lamentează că în această țară cei răi sunt alții, nu ei. Alții trebuie să fie judecați și condamnați, iar ei sunt nevinovați.

-În lumea aceasta liberă și democratică în care trăim, mulți dintre noi, creștinii, ne asemănăm cu fanaticii musulmani și cu comuniștii. Sunt mulți creștini foarte preocupați și convinși de importanța rugăciunilor și actelor de pietate. Se pleacă de

nenumărate ori până la pământ în biserici, dar nu sunt capabili să-l salute pe semenul pe lângă care trec. Se roagă zilnic, postesc, merg la biserică în fiecare duminică și sărbătoare, au multe icoane sau iconițe în casă, în mașină, la serviciu, în geantă și în portofel. Se însoțesc mereu de lucruri sfințite, și bine fac. Problema este o alta: Oare câți din acești oameni care se însoțesc mereu de obiecte religioase se însoțesc și de semenii lor? Câți dintre ei sunt capabili de o prietenie adevărată? Câți dintre ei au prieteni pe care nu-i trădează niciodată? Câți dintre acești credincioși fideli lui Dumnezeu și bisericii sunt și au fost fideli soției sau soțului lor? Așa cum în spațiul laic, civil constatăm că sunt atât de mulți cei preocupați de job și de acumularea de bani și bunuri materiale mai mult decât de cultivarea unor relații frumoase și sănătoase cu semenii lor, la fel și în zona religioasă, nu este mic numărul acelora care au tot felul de practici religioase, dar care uită esența religiei: Iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Așa cum personajele din serialul amintit sunt foarte devotate cauzei lor religioase și ignoră faptul că devin niște bestii însetate de sânge, împrăștiind în jurul lor teroare și moarte.

Eu ce voi împrăștia astăzi în jurul meu? ...În afară de mirosul plăcut, chiar seducător al parfumului...

GÂNDIREA

-Prin ce devine puternic omul? Prin arme, bani, putere politică sau economică? Prin nimic din toate acestea. Cea mai mare forță a omului este în gândirea sa. Ceea ce dă naștere la imperii, pentru ca apoi să le distrugă nu sunt armele, ci ideile din capul omului. Forța cea mai rapidă și mai de nestăvilit nu este a apelor, nici a celor mai rapide aparate de zbor, ci forța gândului. Evoluția cea mai spectaculoasă din univers nu o reprezintă formarea planetelor și galaxiilor, nici evoluția speciilor, nici progresul științific sau evoluția civilizațiilor, ci evoluția omului și a gândirii sale.

-Fără gândire nu ar exista lumina, culoarea, sunetul, timpul și distanțele, căci nu ar fi cine să le gândească, cine să spună ce sunt toate acestea. Fără gândire, nu ar exista omul. În cel mai fericit caz, fără gândire am fi niște maimuțe simpatice și capricioase în același timp.

Gândirea omului a inventat râsul, ca și plânsul, iubirea ca și ura, sentimentele și dorințele, planurile de viitor, culturile și civilizațiile. Ba chiar și pe Dumnezeu, într-un anume sens, l-au inventat oamenii; alături de toate celelalte divinități. Dacă nu ar fi avut gândire, omul nu ar fi putut scrie Biblia, nici Coranul și nicio altă carte religioasă. Fără gândire, omul ar fi fost un ateu inconștient de existența divinității în măsură egală cu boul sau măgarul. Fără gândire, nu ne-am cunoaște bunicii și străbunicii noștri. Fără ea, nu ar exista istoria, nici matematica și nicio altă știință. Gândirea a creat poezia, muzica, politica, rugăciunea, economia. Gândirea a inventat plugul și roata, mașina cu aburi și energia electrică.

-Gândirea omului creează un întreg Univers pe care el îl stăpânește așa cum dorește, și nu de puține ori această stăpânire sfidează legile pe care Creatorul le-a sădit în univers și în inima creaturii lui predilecte, omul. Adesea, omul uită sau ignoră faptul că, în pofida puterii gândurilor lui, rămâne o simplă creatură dependentă de Creatorul său.

-Este greu pentru om să gândească corect și până acum niciun sistem filosofic nu a oferit un model universal valabil de gândire corectă. Filosofia rămâne o știință care cu cât analizează mai în detalii gândirea, cu atât parcă se afundă și mai adânc în necunoscut, dând naștere la noi incertitudini, temeri și angoase. Această putere extraordinară pe care o are omul, gândirea, nu a reușit încă să-i procure suficiente motive pentru o viață demnă și fericită.

-Deși cu gândurile sale, omul a dezvoltat o știință care a ajuns la celula de bază a materiei, aceleași gânduri nu au reușit să-l facă pe om mai fericit, mai mulțumit de viața pe care o duce. De ce oare? Poate pentru faptul că gândirea se naște din materie,

din acea scoarță cerebrală care este localizată în capul omului. Poate pentru faptul că este supusă timpului și locului; poate pentru că este trecătoare, muritoare, ca și omul și istoria lui. Gândirea noastră este marcată de destinul nostru de ființe imperfecte și muritoare.

-Gândirea omului reprezintă un univers în cea mai mare parte încă necunoscut, deci de nestăpânit. Deși toți oamenii vor spune unui copac că este copac și nu o piatră, totuși, din cele peste șapte miliarde de oameni, nu există nici măcar doi care să gândească la fel. Orice om reprezintă un unicat prin gândirea și felul lui de a fi. Orice om, prin gândurile sale, este unic; în trecut, nu a fost un altul exact ca el și nici în viitor nu va fi un altul identic. În mulțimea miliardelor de ființe umane care au populat și vor popula planeta noastră, fiecare rămâne un unicat.
-Din materie, fiecare om zămislește un întreg univers, iar aceasta reprezintă una din minunile acestei lumi; o lume misterioasă și care surprinde mereu. Poate că chiar și Dumnezeu rămâne surprins de creaturile sale, oamenii. Geniile, talentele, bunătatea ca și răutatea, viața ca și moartea, adevărul ca și minciuna, toate se nasc din spermă și ovule. Evoluția omului este mai fantastică decât evoluția universului din atomul și big bang-ul primordial.

-Cine și ce este omul, gândirea lui, nimeni nu a reușit încă să răspundă mulțumitor la această întrebare fundamentală. Adevăratul chip al omului se luminează doar atunci când pe fața și în gândurile lui strălucește lumina Creatorului său, iar aceasta se va întâmpla pe deplin doar în veșnicie. Până atunci, fiecare dintre noi rămânem încătușați între barierele timpului și ale spațiului, deși într-o clipire de ochi gândurile noastre zboară până la Dumnezeu și înapoi.

RĂUL

Nu vi se pare curios, dacă nu chiar straniu faptul că în univers totul funcționează perfect, cu o singură excepție: omul?

-Aștrii au traiectoria lor pe care o urmează cu o precizie absolută. Soarele este poziționat la distanța optimă de pământ,

pentru ca pe planeta noastră viața să-și poată urma cursul în condiții optime. În întregul univers există o precizie a legilor lui de funcționare pe care cu cât le cunoaștem mai bine, cu atât ne minunăm mai mult de ordinea și armonia care guvernează nu doar pe pământ, dar și în constelații și galaxii.

-Acest pământ a fost un adevărat paradis până în momentul în care a apărut omul; până când acesta a gândit că poate deveni rivalul lui Dumnezeu. Cu gândurile lui, omul a tulburat apele vieții pe pământ și continuă să o facă, fără scrupule și remușcări. În deplină libertate, el otrăvește apa, aerul și solul. Tot la fel lovește și-l ucide pe semenul său; minte, fură, își bate joc de toți și de toate. Un animal nu poate face nimic din toate acestea; doar omul este capabil de rău, un rău conștient și voit.

-Și nu este acesta singurul rău pe care omul îl săvârșește. Există și rele care se abat asupra lui, și anume suferința și moartea, fără ca el să fie vinovat de ceva anume; fără să fi săvârșit ceva care să-i cauzeze aceste rele. Existența suferinței sub nenumăratele ei forme reprezintă un alt rău care-l lovește pe om, până îl ucide. Iar suferința aceasta îl poate conduce la nebunie atunci când nu-i găsește nicio justificare și niciun rost în viața lui. Și nu sunt puține cazurile când omul își ia viața din cauză că nu mai poate suporta atâta suferință.

-Există și alte forme ale răului în lume și în universul acesta care pare perfect. Știința ne spune că tot ceea ce există se îndreaptă spre ruină, dispariție și neant. Va veni o zi când acest univers se va întoarce acolo de unde a venit, într-un punct primordial, sau în nimicul din care nu se știe cum a apărut. Toate au un început și un sfârșit, aștrii, animalele și plantele, omul și istoria lui. Dar niciun astru, nicio plantă și niciun animal nu consideră moartea sau dispariția sa ca un rău. Plantele care se ofilesc și mor nu suferă și nu consideră un rău faptul că mor; căci ele nu pot gândi așa ceva. La fel se întâmplă cu animalele sfâșiate de dinții altor animale, sau care mor de moarte bună în bătătura casei omului, pe câmp sau în pădure. Niciun animal nu

consideră moartea un rău, pentru că nu pot gândi răul; nu pot gândi nimic. Toate se supun unui destin înscris în natura lor.

-A trebuit să apară omul cu gândirea lui, pentru ca în lume răul să-şi facă prezenţa. Un rău pe care-l putem numi Diavol (şarpele din cartea Genezei), urât, negru, hidos, foarte periculos şi care are o împărăţie proprie numită Iad, cu multe cazane în care clocoteşte smoala; smoală în care se zbat oamenii în dureri cumplite. Omul a început să dea diferite denumiri formelor de rău pe care mintea lui le-a atribuit morţii şi caracterului efemer al acestei lumi. Dar tot cu gândirea lui omul a fabricat nenumărate exponate ale răului, doar din simpla dorinţă de a face rău; fără nicio logică şi fără nicio justificare. Îngrijorător este faptul că există genii ale răului, adică oameni cu o minte foarte dezvoltată, dar malefică. Sunt oameni extrem de talentaţi în a-i seduce pe alţii, folosindu-se de ceea ce considerăm bun, plăcut, demn de a fi dorit: alimente, îmbrăcăminte, bani, terenuri, funcţii publice, frumuseţe, putere, succes etc. Toate acestea sunt folosite adesea de inteligenţele malefice pentru a-i domina pe oameni, pentru a-i transforma într-o turmă pe care un grup mic de inteligenţi fără scrupule o conduc acolo unde vor, pentru a-şi realiza scopurile lor. Popoare întregi pot fi spălate la creier şi manipulate de oameni foarte inteligenţi, dar fără principii morale sănătoase. Mai grav este atunci când răul se poate infiltra şi în religii, dezvoltând ideologii totalitare, fanatice. În numele lui Dumnezeu, oamenii pot ucide semenii lor; le pot perverti conştiinţele şi viaţa de fiecare zi.

-Poate că este mai uşor pentru atei. Pentru ei, răul nu are nicio explicaţie, iar lumea nu are nicio direcţie precisă din punct de vedere etic, moral. Dumnezeu nu există, iar răul nu este decât un defect al materiei. Răul este un absurd, iar ei nu caută nicio explicaţie; nu încearcă să-l dezlege şi să-i înţeleagă cauzele. Nu-şi bat capul cu aşa ceva.

-Credincioşii, oamenii religioşi cred în Providenţa divină care intervine în istoria omului; care le veghează soarta; care

este în favoarea lor. Dar cum să crezi într-un Dumnezeu bun și atotputernic, când constați că lumea este pusă la grea încercare de războaie, de tsunami, de cutremure și alte cataclisme? Cum să crezi într-un asemenea Dumnezeu când cel nevinovat suferă, când bătrânii și bolnavii sunt tratați de multe ori ca niște produse alterate care trebuie aruncate în lada cu gunoi? Când nedreptățile și injustițiile sociale sunt strigătoare la cer? În toate aceste situații și altele asemănătoare, omul ajunge să se îndoiască de existența unui Dumnezeu bun și atotputernic. Sau Dumnezeu nu este atotputernic, din moment ce se întâmplă toate aceste rele; sau este atotputernic, iar în acest caz este complice cu răul din lume. Niciun teolog și niciun filosof nu au reușit să explice convingător toate acestea; nimeni nu a reușit să dea un răspuns convingător la existența răului din lume.

-Noi considerăm lumea aceasta bună, iar răul este un accident care perturbă buna ei funcționare. Dar ce s-ar întâmpla dacă am schimba perspectiva din care privim lumea și universul? Ce ar fi dacă am considera binele ca o excepție luminoasă și frumoasă într-o lume dominată de rău, de distrugere și moarte? Și, de fapt, de ce oare ne îndârjim atât de mult în ideile noastre că lumea este bună și nu acceptăm faptul că omul, toate formele de viață ca și întreg universul sunt condamnate la moarte? De ce nu admitem faptul că tot ceea ce există, tot ceea ce noi cunoaștem prin simțurile noastre, totul este destinat dispariției și morții?

-Dacă am analiza cu luciditate viața noastră, am vedea că ea nu este altceva decât o lungă înșiruire de dorințe neîmplinite, de suferințe mai mari sau mai mici, de puține reușite și de multe eșecuri. Iar la sfârșit, pe toți ne așteaptă același mic spațiu în pământul din care am fost plămădiți. Însăși istoria lumii nu este una plină de lumină, de victorii și bucurii, ci mai mult este una plină de zbucium, de războaie și conflicte de tot felul, de minciună și nedreptăți enorme. Iar în univers, timpul și spațiul vor îngheța și se vor comprima până vor redeveni punctul primordial, dispărând în neantul din care au apărut.

-Cu toate puterile sale, omul refuză să accepte acest destin al său spre dispariție și moarte și își camuflează nemulțumirile și fricile existențiale cu tot ceea ce mintea lui poate născoci: mâncăruri și băuturi, bunuri materiale, sex și tot felul de plăceri, arme și droguri, putere și onoruri, războaie și multe alte iluzii.

-În tot acest dramatism al existenței omului, rămâne mereu o speranță și o luminiță la capătul tunelului: Isus Cristos, adică Dumnezeu întrupat în condiția umană. Paradoxul pentru om este că acest Dumnezeu atotputernic i se revelează într-o ”nebunie” pentru rațiunea lui: Nebunia crucii. Cine este capabil să înțeleagă ceva din această nebunie, aceluia i se revelează Cristos înviat, iar istoria lui capătă cu totul alte conotații care vor fi cunoscute pe deplin doar în veșnicie. În felul acesta, tulburătoarea istorie a omului și a universului devine fascinantă.

LIBERTATEA

Mi-a plăcut filmul Braveheart (Inimă neînfricată), lansat în anul 1995, în care legendarul William Wallace (Mel Gibson) își oferă liber viața pe altarul Scoției care vrea să devină independentă față de englezi. Este un film splendid care ne vorbește despre dorința omului de a fi liber; un film despre libertate, ca atâtea altele.

-Omul se naște pentru a fi liber, iar libertatea reprezintă unul din drepturile lui fundamentale înscris în orice constituție a statelor democratice, dar mai ales înscris în inima lui. Ca și dorințele noastre, mereu nesătule, instinctul libertății ne domină de când suntem bebeluși și încercăm să ne descotorosim de scutecele în care ne leagă părinții. Iar când începem să mergem pe picioarele noastre, cu o energie care nu se mai termină, alergăm prin toată casa, ieșim afară, alergăm peste tot, spre disperarea și epuizarea părinților noștri. Dorim să fim liberi și orice spațiu am ocupa, tot mic ni se pare, îngust, restrictiv, iar privirile aleargă după alte zări, mereu mai departe, dincolo de linia orizontului.

-Spre diferență de plante sau animale care dispun de o libertate stabilită deja de un program înscris în ele, program sau traseu de la care nu se pot abate deloc, omul vrea să fie liber și nu acceptă nicio îngrădire a gândurilor și faptelor sale. Și orice lege care reglementează buna conviețuire (binele comun) pe pământ, oricât de permisivă ar fi, omul o consideră tot o barieră, o chingă, o cătușă de care vrea să se elibereze.

-Și totuși, nu suntem liberi să ne naștem și nici să nu murim. Nu suntem liberi să fim bărbat sau femeie; nu putem să ne întoarcem în trecut și nici să spargem găoacea timpului și să ne plasăm în viitor. Suntem încorsetați în spațiu și timp și oricât am vrea să schimbăm istoria în care trăim, nu reușim; suntem dominați de ea. Căci nu omul este peste vremuri, ci vremurile cad peste el, sărmanul.

-Dar suntem liberi să spunem da sau nu, indiferent de ce vor alții să audă de la noi. Suntem liberi să ne mișcăm dintr-o parte în alta, să alegem un lucru sau altul, să facem binele sau răul. Sau să alegem între un rău mai mare și unul mai mic, ceea ce se întâmplă adesea. Fumătorul înrăit alege să nu mai fumeze două pachete de țigări pe zi, ci doar unul, ceea ce reprezintă alegerea unui rău mai mic. Sau bețivul care alege să nu mai bea până cade sub masa, ci doar câteva pahare zilnice, ceea ce iar reprezintă alegerea răului mai mic; exemplele pot fi multiplicate la nesfârșit. Chiar și sinucigașul, alege răul mai mic, adică să-și ia viața, căci cea pe care o ducea era mai rea decât moartea.
-Omul se agață de viață cu toate puterile, deși de multe ori viața îi oferă mai mult zbucium, chin, boală și durere decât bucurii, liniște, împliniri și fericire. De multe ori, a trăi înseamnă a alege răul mai mic și evitarea unui rău mai mare; înseamnă a alege o suferință mai mica în locul alteia, mai mare. Viața înseamnă a decide între două inconveniente. Chiar și cea mai reușită profesie nu-ți oferă doar satisfacții și împliniri, ci implică și riscuri, renunțări și sacrificii. Trofeul pe care Simona Halep l-a ținut în mâini la Roland Garros are în spatele lui multă luptă,

antrenamente epuizante, multă transpirație, efort și multe renunțări.

-Suntem liberi și în libertartea pe care ne-o revendicăm, adesea avem despre noi o imagine umflată (ne umflăm în pene), supradimensionată. Cel mai adesea ideile pe care le avem despre noi înșine sunt exagerate. Chiar dacă în realitate suntem pisici, în oglindă preferăm să ne vedem lei; și așa dorim să ne considere și alții. Din această rădăcină a orgoliului omenesc s-au născut titluri și funcții, onoruri, decorații și merite, atât în societatea civilă cât și în lumea clericală; deși Fiul lui Dumnezeu s-a făcut servitorul tuturor.

-Îmbătat de progresul tehnic și de propriile cuceriri, în libertatea lui, omul a ajuns să se ia de piept și cu Dumnezeu. Ba mai mult, l-a declarat mort sau, și mai grav, a spus că El nu există. Adică, există doar el, omul, liber și stăpân absolut peste toți și peste toate. Nimeni și nimic nu-i poate îngrădi libertatea. Dacă un bărbat vrea să se căsătorească cu un alt bărbat, este liber să facă aceasta și nicio lege nu ar trebui să-i îngrădească dorințele lui. Omul ajunge astfel să sfideze legile naturii sale. În libertatea lui, omul poate alege să nu mai fie om, ci o caricatură a sa.

-Libertatea devine marele risc în care poate cădea omul, un risc atât de mare încât îl poate conduce spre autodistrugere; exact așa cum a procedat când a inventat bomba atomică. Libertatea este unul din cele mai mari drepturi ale omului, dar și unul dintre cele mai mari pericole de care adesea nu este conștient. Și nici măcar Dumnezeu nu intervine în deciziile sale, nici atunci când omul se află pe marginea prăpastiei. Oare de ce?

VIAȚA

-Viața fiecăruia dintre noi se confundă cu fericirea, sau, de cele mai multe ori, cu căutarea ei. În ce anume constă fericirea, aceasta rămâne în continuare o întrebare la care fiecare răspunde în felul său; de unde rezultă varietatea, farmecul și paradoxul vieții.

-Viața omului reproduce în miniatură viața universului, care a avut un început, are o evoluție și va avea în sfârșit. Suntem integrați într-o armonie universală, în care materia devine suport pentru gândire, așa cum este creierul pentru gândurile noastre. Iar gândirea dă un sens vieții, sens care este animat de dorința de fericire. Fericire pe care omul încearcă să o smulgă din tot ceea ce există, dar care-i fuge mereu printre degete și atunci când crede că a reușit să o capteze în mâinile lui, tocmai atunci îi scapă, pentru că trupul este prea mic pentru a o putea încătușa în dimensiunile lui atât de înguste. Și totuși, rămânem atât de atașați de trup căci, în fond, este singura noastră locuință de care ținem cu dinții chiar și atunci când ghearele morții vor să ne-o fure; și, din păcate, reușesc.
-Fiindcă suntem atât de atașați de viață; și fiindcă știm că această viață va muri, în dorința de perpetuare a ei, procreăm, zămislim mereu noi vieți. Omul este într-o concurență continuă cu adversarul său numit moartea. Aceasta ne smulge din viață, iar noi îi răspundem prin procreere și creșterea cu grijă și devotament a noi vieți. În trupul său, omul este într-o luptă continuă cu moartea; aceasta este viața.

-Viața noastră este o nenorocire sau nefericire, pentru că în ea există suferința și moartea, răutatea sub nenumăratele ei forme. În același timp viața este o încântare, căci în ea se joacă pasiuni și iubiri. În răstimpul scurt dintre leagăn și mormânt, omul cântă nemurirea, cultivă frumosul, speră, iartă, realizează capodopere, râde.

-Viața este o continuă aventură și nimeni nu știe cum și când se va sfârși. Nimeni nu știe dacă viitorul va păstra ceva din ceea ce există astăzi și din ceea ce noi suntem acum. Sau poate că totul va dispărea în neant. Pentru familiarii noștri, pentru cei mai mulți dintre noi memoria lor se oprește la bunici, eventual la străbunici. Iar în viitor, după strănepoții noștri vor mai exista generații care să ne cunoască măcar numele? Greu de știut; greu de răspuns la această întrebare. Deși întreaga noastră existență este cât o clipire de ochi, totuși, noi aspirăm la nemurire. În

memoria lumii însă, domicilierea noastră este de foarte scurtă durată. Iar în inima lumii, mulți dintre noi nu avem niciun loc. Homo homini lupus. Cel mai adesea, omul nu are o inimă pentru semenul său, căci specia umană, instinctual, urmează legea junglei. Nu de puține ori inima noastră există doar pentru a fi trădată, rănită sau sfâșiată de alții.

-Există personaje ale istoriei care au rămas vii în memorie din timpuri străvechi și până astăzi; dar este posibil ca în paginile ei să mai rămână, poate, o mie de ani, sau două, după care vor dispărea pentru totdeauna. Acestea sunt fericiții sorții, foarte puțini la număr. 99, 9 % din populația planetei nu-și are și nu-și va avea scris numele în nicio carte, pe nicio piatră; va dispărea neștiută de nimeni, așa cum a și apărut în această lume. Și totuși, în scurta noastră viață, facem orice pentru a ne remarca prin ceva: artă, iubire sau ură, prostie sau inteligență, bani, bunuri materiale etc. Fiecare dorim să lăsăm o urmă în această lume, doar că urma aceasta este pe nisip, iar un vânt nevăzut o spulberă repede, o șterge definitiv și implacabil.

-Viața noastră este marcată de muncă. Mult timp munca a fost considerată un blestem și o activitate pentru sclavi sau pentru proști. Cei șmecheri și fără scrupule au lenevit, profitând de munca altora; furându-le roadele muncii lor; furându-le mai ales inteligența, cumpărându-le creierul. Omul este scos la mezat, vândut și cumpărat cu bani puțini, sau cu bani mulți, precum marii jucători de fotbal. O formă sau alta de sclavie a existat și continuă să existe. Omul își trăiește viața între un cumpărător și un vânzător și chiar dacă își revendică libertatea și autonomia, el rămâne mereu la cheremul și dispoziția altora. Iar libertatea lui constă doar în a alege în ce cătușe preferă să fie încătușat. Dacă nu-i convine niciuna, nu are decât să-și ia viața, iar în acest caz moartea îi va râde în nas, victorioasă și cinică. -Viața ne depășește puterile noastre; nu noi decidem când să ne naștem, nici când să murim. Iar ce se întâmplă în scurtul răstimp al domicilierii pe planeta pământ, cel mai adesea este decis de persoane și forțe străine problemelor cu care ne confruntăm

zilnic, dar mai ales străine inimii și gândurilor noastre. Poate tocmai din acest motiv, viața este atât de scurtă. Iar dacă am fi veșnici, veșnicia noastră ar fi un blestem.

-Viața continuă să rămână un paradox și un mister plin cu lumini și întuneric, cu bucurii și dureri, cu speranțe și disperări, cu siguranțe și angoase, cu de toate. Pentru liniștea lor, oamenii au scris o Biblie în care se vorbește despre un Dumnezeu bun pentru om. Doar că nu se știe din ce motiv, oamenii sunt atât de inconștienți încât în viața lor concretă, nu prea țin cont de Dumnezeul al cărui nume îl au pe buze. Mai grav, îl consideră incomod și neavenit, motiv pentru care vor să-i șteargă numele din cartea vieții lor. Aceasta este viața, la prezent, pentru mulți dintre contemporanii noștri.

-Dar viața mea, cea de astăzi, cum este?

NEWS AUTOHTONE

Astăzi, 27 iulie, ziarul Adevărul scrie următoarele:

Biserica ortodoxă îl cinstește pe Sfântul Pantelimon, doctorul fără de arginți. De ce e bine să mănânci porumb fiert pe 27 iulie şi cum alungi ceasul rău ...

Pantelimon, sfântul sărbătorit de Biserica Ortodoxă în fiecare an la 27 iulie, şi-a câştigat renumele de „doctorul fără de arginţi", după ce se consideră că a făcut minuni, vindecând numeroşi bolnavi, iar pentru binefacerile sale n-ar fi cerut nimănui să-l plătească.

În credinţa populară, în această zi există obiceiul de a nu face nimic în gospodărie pentru a nu avea necazuri. Cine lucrează în această zi va fi urmărit de necazuri. Sf. Pantelimon se serbează pentru a linişti trăsnetele, arsurile şi căderile de grindină. Tot în această zi se spune că se mănâncă porumb şi dovlecei, pentru ca oamenii să fie viguroşi în timpul iernii. În Bucuresti, un cartier poartă numele Sf.Pantelimon, un spital şi două biserici, acesta fiind considerat primul ocrotitor al

Bucureştiului, până când în Capitală au fost aduse moaştele Sfântului Dimitrie Basarabov.

-Domnilor doctori şi toţi cei care lucraţi în Ministerul Sănătăţii, luaţi aminte la exemplul sfântului Pantelimon!

-Români din ţară şi de peste graniţe, dacă vreţi să nu aveţi necazuri în viaţă, astăzi nu trebuie să mişcaţi un pai!

-Astăzi ar trebui să ne rugăm sfântului pentru a opri ploile; a plouat prea mult. Şi arsurile? Ţinând cont de ce li s-a întâmplat, grecii ar trebui să-l invoce mai des.

-Mai toţi suntem cu imunitatea scăzută. Astăzi vom mânca ştiuleţi (copţi sau fierţi şi cu puţină sare) şi (sau) dovlecei (eu îi prefer la tavă).

-Astăzi, toţi bucureştenii din cartierul cu numele sfântului trebuie să fie în sărbătoare; toţi, cu mic, cu mare, cu căţel şi purcel. Întâi de toate, toţi să meargă la biserică şi să aibă în casele lor icoana sfântului.

PS: Am mai citit undeva o ştire interesantă: Cometa Halley s-a supărat pe pământeni şi are de gând să revină şi să lovească pământul în zona Europei. Nu se ştie data exactă când se va întâmpla această nenorocire.

PS2: De ce ziarul Adevărul poartă titlul ”Adevărul”?

BANUL

-Eu am un salariu mai mare decât al multor altora care trudesc din greu de dimineaţă şi până seara târziu. Şi nu sunt constrâns să stau la birou opt ore pe zi, nici să fac ture de noapte, nici să ridic mari greutăţi, nici să lucrez în ploaie şi vreme rea, nici... nici... În plus, într-o anumită zi a vieţii mele, am făcut o promisiune publică, că voi trăi asemenea lui Cristos pe care mi l-am luat ca model de viaţă. Este drept sau nedrept acest lucru, ca eu să am un salariu mai mare decât al unui asistent medical, de

exemplu, care în fiecare zi se luptă cu boala oamenilor, care zilnic nu vede în jur decât boală și suferință?

-Cei care încasează lunar zeci de mii de lei îți vor spune că banii lor sunt cinstiți și nu au furat din buzunarul nimănui. Îți vor argumenta că banii lor reprezintă retribuirea calității și importanței muncii lor pentru binele tuturor, căci una este să mături străzile și cu totul altceva este să lucrezi în IT, sau să împarți dreptatea, sau să inventezi un aparat care revoluționează tehnica și industria. Cei cu salarii mari, în fond, vor să-ți spună că ar trebui să fii fericit și să le mulțumești pentru cât de importanți sunt ei pentru viața și binele tău. De exemplu, primul ministru sau ministrul justiției, sau domnul Dragnea. Așa o fi? -O fi drept așa, o astfel de răsplătire inegală a muncii omului? Cine și cum a stabilit retribuirea muncii omului și pe ce criterii? Cine și cum a stabilit ca unul să câștige lunar zeci de mii de lei, iar altul salariul minim pe economie? Iar dacă suma de pe fluturaș nu te încântă, patronul sau directorul, sau cum s-o numi el, îți spune că sunt mulți alții care așteaptă la ușă să-ți ia locul; așa că...

-Domnia banului reprezintă o binecuvântare pentru unii și blestem pentru mulți. Tezaurul țării noastre este captiv la Moscova, ”fratele” nostru vecin. Banii transformați în aur reprezintă un furt strigător la cer care nu va permite niciodată românilor să fie prieteni adevărați cu rușii. La fel cum banii și bogățiile europenilor sunt cauza invaziei semilunii pe pământul lor, ca și a atentatelor și terorismului.

-Banii reprezintă răsplata nedreaptă a muncii epuizante a multora care nu vor fi niciodată fericiți. Goana nebună după bani îi va dezumaniza, le va strica familiile, îi va îndepărta pe părinți de copii și invers. Pentru bani, nu mai ai timp de prieteni și-i pierzi pe cei pe care i-ai avut.

De partea cealaltă, tot banul îi va îmbogăți pe mediocri, pe șmecheri și hoți. Și datorită banilor, aceștia vor ajunge să

domine despotic peste popoare, râzându-le în nas cu nelegiuirile lor.

-Banul îi ridică pe unii împotriva altora, așa cum i-a ridicat pe sclavii lui Spartacus împotriva romanilor; așa cum i-a ridicat pe bolșevici împotriva sistemului țarist; așa cum îi ridică pe oamenii cinstiți împotriva penalilor din țara noastră. În loc să rămână simplu instrument de schimb și retribuire justă a muncii și meritului omului, banul rămâne veșnicul măr al discordiei și al dezumanizării multora.

-Cine are bani, are putere, căci cumpără orice și pe oricine i s-ar opune dorinței lui de dominare, de putere. În fața tentației banului cade și cel drept, iar pentru bani, sclavul de ieri devine călăul de mâine. Pentru bani, copiii își vând părinții; pentru bani a fost vândut Cristos și tot pentru bani, Dumnezeu este comercializat și astăzi de către unii dintre miniștrii săi.

-Banii nu aduc fericirea, dar o întrețin. Fericirea cui? Și nefericirea cui? Banul ni se lipește de conștiință așa cum se lipește un timbru de plic și ne dezlipește, adică ne îndepărtează de ceilalți oameni, ba chiar și de Dumnezeu. Crezând că putem cumpăra fericirea cu bani, nu de puține ori banii sunt cei care ne coboară prematur în mormânt. Dreapta cumpăneală și înțelepciunea în fața tentației banului ar trebui să devină cererea noastră într-o rugăciune pe care zilnic să i-o adresăm lui Dumnezeu.

LA CE TE GÂNDEȘTI?

Când intri pe ea, pagina aceasta de Facebook, te întreabă: La ce te gândești? Nu știu ce a avut în minte cel ce a alcătuit-o, de a introdus în structura ei o astfel de întrebare. Probabil, a avut motivele lui, căci a gândi nu-i chiar un fleac și deși toți avem cap pe umeri, nu toți și-l folosesc.

Noi muncim, nu gândim! Așa ne-au strigat minerii, agitând amenințători ghioagele asupra bucureștenilor; iar domnul Iliescu i-a felicitat și le-a mulțumit pentru isprava lor.

În prezent, când o parte a populației a început să gândească, strigă cât o ține gura "Fără penali în funcții publice!"; dar cine îi bagă în seamă?

Într-un film era o replică: Nu gândi prea mult, că slăbești! Cuvintele acelea m-au pus pe gânduri, dar dacă mă gândesc bine, așa cum i-am văzut în poze sau desene, mai toți marii filosofi și gânditori erau slabi, sau, oricum, nu erau grași, burtoși.

-Nu gândi prea mult, căci viața are gradul ei ridicat de absurd, și dacă încerci să înțelegi de ce lucrurile stau într-un fel și nu în altul, s-ar putea să te doară capul, să te îmbolnăvești de stomac și să capeți insomnii. Și după cum este alcătuită România actuală, sigur te pasc astfel de necazuri. Oare au acționat mai bine milioanele de români care nu și-au mai băut capul cu ce este în țara aceasta, și-au pus traista în băț și au plecat pe alte meleaguri? Sau procedează mai bine românii care stau în țara lor, dar nu-și pun prea multe întrebări, nu filosofează prea mult asupra vieții și iau lucrurile așa cum sunt?

La ce se gândesc oamenii? Păi, din cele ce se constată, se poate trage concluzia că mulți nu prea gândesc: Pe guvernanți îi înjură de aproape 30 de ani și la alegeri, tot pe ei îi aleg. Îl înjură și pe Dumnezeu, dar la biserică tot merg, sau măcar își fac cruce și zic Doamne, ajută!

La aceste lucruri mă gândeam eu adineaori... Oare, nu am găsit altceva mai bun de făcut?! Hai să vedem cui îi vine vreo idee interesantă; să ne-o spună și nouă...

Oamenii nu se schimbă niciodată; se schimbă doar timpurile în care trăiesc. Pentru a depăși banalul și rutina, ei se agață de iluzii, idealuri sau credințe religioase, de ideologii de tot felul. Dar, în esență, oamenii rămân aceiași, indiferent de loc sau de timpul în care trăiesc.

Pentru liniștea și pacea inimii noastre, nu ne rămâne altceva mai bun de făcut decât să fim împăcați cu toți și cu toate, convinși că nu putem schimba lumea; dar astăzi, Dumnezeu ne

poate ajuta să fim mai buni decât ieri și mai răi decât mâine. Nu credeți? Încercați și vă veți convinge.

NOI SUNTEM URMAȘII, CUI?

În pușcăriile comuniste, episcopii Anton Durcovici, Ioan Ploscaru și mulți alții ca ei, au avut doar un număr cusut pe zeghe. Ei nu mai erau considerați persoane, ci doar simple numere scrise în vreun dosar; numere care apoi erau șterse din registre, când mureau de foame și de boli, aruncați în gropi comune, mai rău decât îngropi un hoit.

Noi, urmașii lor (?), vrem titluri și onoruri. Ne plac locurile dintâi la ospețe și sărbători. Mâncăm bine, bem vinuri vechi și limpezite, ne-am construit case mari, ne-am cumpărat mașini luxoase, etc.

Noi suntem urmașii celor care pentru credință și binele neamului au suferit ani lungi de detenție, au murit în pușcării și nimeni nu știe unde zac osemintele lor? Noi îl urmăm pe Isus Cristos, care nu a avut unde să-și plece capul și a murit gol pe o cruce?

Îmi face impresia că deși știm multe despre eroi și martiri, ca și despre Isus Cristos; în practică, prin modul nostru de a trăi dovedim contrariul: Nu știm mai nimic despre eroi și martiri și cu atât mai puțin despre Isus Cristos.

A nu se înțelege că vreau să trăim în boală și mizerie sau să murim în pușcării. Ceea ce mă îngrijorează este spiritul, mentalitatea anticreștină care ne-a contaminat gândirea și modul nostru de viață afectat de materialism, hedonism și alte rele. Mai suntem noi lumină pentru alții? Mai suntem sare a pământului? Noi suntem urmașii, cui?

FRUMUSEȚEA FLORILOR=FRUMUSEȚEA LUI DUMNEZEU

În seara aceasta, în biserica din Adjudeni, părintele Alois a predicat despre sfântul Ignațiu de Loyola, a cărui memorie este

celebrată astăzi. A spus câteva lucruri care mi-au mers la inimă și nu pot să nu le împărtășesc și altora.

Despre acest mare sfânt, fondator al iezuiților, a zis că se emoționa până la lacrimi atunci când vedea o floare. La prima vedere, această manifestare poate părea patologică, dar ea ascunde un adevăr pe care nu toți îl pricep. Frumusețea unei simple flori îi fermeca sufletul lui Ignațiu și făcea să-i vibreze întreaga ființă. Frumusețea gingașă a unei flori trezea în el o emoție atât de puternică încât nu mai putea fi ținută în inima lui și se revărsa în exterior, în lacrimile care-i curgeau șiroaie pe obraji. De ce oare?

Pentru că Dumnezeu nu este solitar, închis în cerul său, undeva departe de oameni. Nu; El își revarsă din plin frumusețea în tot ceea ce a creat, iar florile sunt întruparea frumuseții divine, comunicată nouă, oamenilor. Cu gingășie și delicatețe, Dumnezeu ne încântă privirea cu frumusețea sa. Florile sunt frumoase pentru că Cel care le-a creat este frumos. Iar Ignațiu plângea de bucurie, copleșit de emoție pentru frumusețea lui Dumnezeu, întrupată într-o floare.

Suntem obișnuiți să-l căutăm pe Dumnezeu în casa lui, care este biserica. Cred că ar fi bine să-i vedem chipul frumos, zâmbindu-ne gingaș și delicat, în petalele unei simple flori.

50 ANI DE CĂSĂTORIE

Adjudeni, 31 iulie: Maria și Petru Lucaci sărbătoresc aniversarea a 50 de ani de căsătorie. La această sărbătoare sunt prezenți cei zece copii ai lor (șase băieți și patru fete) împreună cu familiile lor.

Dragi părinți,

Ajunși la sfârșitul acestei Sfinte Liturghii, dorim să auziți următoarele cuvinte ce le-am scris din toată inima noastră plină de dragoste și recunoștință, astăzi când sărbătoriți nunta de aur, 50 de ani de căsătorie. Dorim prin aceasta să ne luăm revanșa

pentru toate acele momente în care ar fi trebuit să vorbim, să mulțumim, să cerem iertare și nu am făcut-o.

Vrem să vă mulțumim pentru că ne-ați dat viață, pentru că v-ați ocupat de creșterea noastră din toate punctele de vedere, dar și pentru toate câte ați făcut pentru noi fără ca noi să ne dăm seama, pentru toate lucrurile ce le-am primit și le-am cerut ca și cum ni s-ar fi cuvenit.

Vă mulțumim pentru că ați știut să fiți lângă noi atunci când noi eram departe de sufletul vostru, pentru că ne-ați iubit în clipele în care nu meritam și pentru că nu ne-ați reproșat nimic. Vă mulțumim pentru mâna pe frunte în noaptea în care visam urât, pentru ceaiul de seară în care aveam febră, pentru primul ghiozdan și prima excursie când eram la școală. Vă mulțumim din suflet pentru că ne-ați arătat ce înseamnă iubirea pură, iar timpul ne-a demonstrat că numai voi ne puteați iubi așa. Ne vom strădui și noi să fim modele de iubire în familiile noastre, între noi ca frați.

Vă apreciem și vă iubim pentru toate sacrificiile pe care le-ați făcut pentru noi în decursul anilor, sacrificii pe care abia acum le înțelegem. Sunteți cei care ne-ați arătat și luminat calea în viață și datorită dragostei voastre necondiționate am devenit persoane mai bune.Vă mulțumim că ne-ați învățat ce înseamnă bunătatea, altruismul, dărnicia și dragostea necondiționată. Vă mulțumim deasemenea că ne-ați ținut de mână și ne-ați stat alături de fiecare dată când am avut nevoie. Iertați-ne că ne-am dat seama atât de târziu că v-am mai rănit câteodată, dar și pentru acele momente în care ați suferit din cauza noastră. Ne-am fi dorit să fim copii ideali, dar nu mai putem da timpul înapoi. Promitem că vom încerca din tot sufletul să fim mângâierea bătrâneților voastre. Sunteți cei mai minunați părinți din lume și vă iubim din tot sufletul! Suntem ferm convinși că nimic în lumea aceasta nu poate fi mai frumos și mai minunat decât cuvântul plin de mângâiere, duioșie și încurajare spus de o

mamă și de un tată.Dragi și scumpi ne sunt părinții pe lume căci ultima rugăciune tot pentru copii o spun.

Semnează ai voștri copii!

AURUL NU ESTE PIATRĂ

Un om se plimba liniștit pe un drumeag dintr-o pădure. Îl încânta liniștea din jur, întreruptă doar de cântecul plăcut al păsărelelor. Se simțea ca în al noulea cer și în mersul lui agale, se bucura de frumusețea acelor clipe care-i fermecau sufletul, îi linișteau gândurile și făceau să-i dispară orice grijă și preocupare. La un moment dat în fața lui, pe cărarea pe care mergea zări o piatră care strălucea neobișnuit de tare în lumina soarelui, lumină filtrată de frunzele și ramurile copacilor. Se aplecă și luă piatra de jos, de pe cărare. O ținu un timp în palmă, minunându-se de strălucirea ei. Lumina parcă se juca pe suprafața ei lucioasă; părea o piatră fermecată. Bucuros, o puse apoi în buzunar, continuându-și plimbarea prin pădure. După un timp, uită de piatră, captivat de liniștea pădurii și de cântecul păsărelelor.

Spre seară se întoarse acasă; scoase piatra din buzunar, o mai admiră încă odată, nedumerit din nou de strălucirea ei, și o puse pe un raft din vitrină, alături de alte bibelouri din porțelan pe care le cumpărase de-a lungul anilor. Îi plăcea să aibă multe bibelouri, iar acum, printre ele, făcu loc și pietrei strălucitoare pe care o găsise în pădure.

Din când în când se mai uita la ea, mai ales când ștergea praful, și totdeauna se minuna de strălucirea ei. Așa treceau zilele, lunile și anii în viața omului nostru, iar piatra rămânea tot acolo, pe raft, între bibelouri. Într-o zi, veni cineva la el în vizită iar el, printre altele, îi arătă piatra din vitrină, spunându-i că o are acolo de mulți ani. Nu înțelege ce fel de piatră este, zise el, căci are o strălucire aparte. O luă de pe raft și i-o puse oaspetelui în palmă. Acesta o privi cu atenție și exclamă: Omule, dar aceasta nu este o piatră; acesta este aur! Ai găsit o comoară și

nici nu ți-ai dat seama! Tu nu-i vezi culoarea aurie? Nu vezi cum strălucește? Cum ai putut să fii atât de orb și să nu-ți dai seama că este aur?!

Omul nostru rămase fără glas. Îi luă bulgărașul de aur din mâna oaspetelui; îl așeză în palmă și abia acum pricepu că de atâția ani găsise o comoară pe care o ținuse pe raft, între bibelouri, fără să-i acorde vreo importanță. Nu pricepu deloc cum a putut să fie atât de orb, atât de inconștient de valoarea „pietrei" pe care cândva, cu mulți ani în urmă, o găsise pe cărarea din pădure.

Și dacă această comoară este credința pe care Dumnezeu ne-a oferit-o în dar, un dar atât de valoros dar pe care noi l-am considerat doar o piatră?

Pe cărarea vieții noastre Dumnezeu pune multe astfel de comori (o persoană, sănătatea și inteligența noastră etc.), iar noi, inconștienți și nepăsători, le considerăm simple pietre pe care, eventual, le așezăm pe un raft, iar din când în când le mai ștergem de praf. Uneori, este prea târziu când ne dăm seama ce comoară am avut și nu am știut să o prețuim; este prea târziu și nu mai putem da timpul înapoi.

Și am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa! Cine o pricepe, poate să tragă și vreo învățătură folositoare.

ÎN MÂINILE TALE, DOAMNE

-Civilizația și cultura în care trăim ne învață (dresează) să calculăm și să programăm totul în cele mai mici detalii. Chiar și evenimentele fundamentale ale vieții (nașterea și căsătoria) sunt planificate și programate cu toate detaliile posibile. În prezent, mulți vor să-și programeze și moartea, prin eutanasie. Acest mod al nostru de a gândi și de a ne trăi viața reprezintă un obstacol sau chiar un zid în relația cu Dumnezeu.

-Dacă ar putea, omul l-ar programa și pe Dumnezeu: Cui să-i dea harul și cui să i-l retragă; pe cine să primească în rai și pe cine să trimită în iad. Când să intre în acțiune și când să se

oprească; ce să facă și ce să nu facă. Când să trimită ploaie pe pământ și când să închidă robinetele cerului. Noi nu vrem să pricepem faptul că Dumnezeu nu acționează la comandă, așa cum apăsăm pe întrerupător și se aprinde lumina.

-Dumnezeu este prezent în mod misterios în viața fiecăruia dintre noi, așa cum este prezent în cer, pe pământ și în tot locul, până în cel mai îndepărtat colț al universului, și chiar dincolo de granițele lui. Iar în viața noastră, creaturile lui preaiubite, își face simțită prezența așa cum știe El mai bine. Uneori, chiar și suferințele cele mai mari sunt niște lecții pe care ni le dă și care ne pot tămădui de multe boli trupești, dar mai ales sufletești; dacă știm, bineînțeles, să înțelegem de ce ni se întâmplă toate acestea. Iar pentru binele nostru, adesea intervine prin persoane și evenimente cărora noi nu le acordăm nicio atenție. Nu vi s-a întâmplat să primiți un sfat prețios sau un ajutor nu de la cei apropiați ai familiei, ci de la o persoană străină și îndepărtată de neamul și casa voastră?

-Cel mai bine ar fi ca în fiecare zi să ne încredințăm în totalitate în mâinile Lui și în loc să planificăm totul în cele mai mici detalii, să ne abandonăm fără rezerve în brațele lui de Tată. Încredințarea în providența lui Dumnezeu este un exercițiu zilnic, așa cum mâncăm în fiecare zi. Să avem încredere, căci El scrie drept chiar și pe rândurile noastre strâmbe; ne întinde mâna chiar și atunci când ne-o strânge un necunoscut; ne învață chiar și atunci când nu știm mai nimic despre cel care ne vorbește. Toate în lumea aceasta au un rost al lor; depinde de noi, cât de înțelepți suntem să pricepem că nenumărate și adesea neînțelese sunt căile Domnului.

DISCUȚIE SERALĂ PE BANCA DIN FAȚA CASEI

Aseară stăteam de vorbă cu un nepot pe banca din fața casei lui și îmi tot povestea cum este viața în Italia și cum muncește cu ziua când la unul, când la altul; pe unde găsește și el. Nu s-a căinat odată că este greu sau că nu-i convine munca și viața printre străini. Muncește onest și cu drag, iar pentru aceasta

și italienii au încredere în el și-l cheamă ori de câte ori au vreo treabă prin casă sau pe lângă casă. Îmi zicea că acolo, dacă ești corect și harnic, găsești de muncă. Oamenii încep să te cunoască, să te aprecieze și așa, cu munca mâinilor tale, cu palmele tale bătătorite îți câștigi pâinea de toate zilele și cu timpul reușești să-ți construiești și o casă. Deja de 15 ani el are casă aici, în satul natal, dar în care locuiește doar o lună, vara, când vine în concediu. Mă gândeam că acesta este destinul atâtor români care au case în România, dar ei locuiesc cu chirie în alte țări. Mai târziu sau la bătrânețe se vor întoarce să locuiască în țara lor. Iar copiii lor? Cine știe unde îi va purta viața?! Nici ei nu știu. Și-mi mai spunea nepotul ceva ce m-a pus pe gânduri: Uite, eu, pălmaș, găsesc de muncă oricând, oriunde. Pentru mine nu se pune problema locului de muncă. Dar pentru cei care vor un serviciu calificat, pentru cei care nu-s la munca de jos, pentru ei este greu. Căci astăzi, poți să fii tu cât de bun, dar dacă nu ai pe cineva care să te susțină, care să intervină pentru tine, postul pe care vrei să-l ocupi ți-l ocupă altul care are spate, pile și relații. Așa merg lucrurile aici, continuă el gânditor, iar apoi tăcu îndelung și scoase un oftat.

Nepotul meu vorbește din experiența vieții, iar viața, pentru mulți, nu-i deloc simplă și ușoară. I-am urat apoi noapte bună și m-am retras, reflectând la cele auzite. Mă întrebam în ce țară trăim, în ce lume trăim, ce fel de oameni suntem, ce fel de creștini suntem. Ce lume lăsăm celor care vin după noi. În satul meu, majoritatea caselor sunt noi; tot în satul meu natal am auzit că sunt cele mai multe autoturisme pe cap de locuitor, conform unei statistici făcute în lumea satelor de la noi. A avansat mult satul meu, și nu mai există nimic din satul copilăriei mele. Eu însă mă întreb ce fel de oameni trăiesc aici și în general, în țara noastră. În ce fel de Românie trăim și ce țară lăsăm nepoților și celor ce vor veni după ei?

În ceea ce mă privește și angajarea mea în universitate, eu îl contrazic pe nepotul meu: Nu am intrat în învățământ prin nicio pilă, relație sau intervenție din partea cuiva. Am ocupat un

post prin concurs, prin munca și meritele mele. Dar mă întreb câți dintre angajații din sistemul statal sau privat pot spune același lucru?

Poate fi aceasta o temă bună pentru acasă?

LA CE BUN ATÂTA ȘCOALĂ?

Nu știu la ce mi-a trebuit atâta școală și cui folosește? De multe ori îmi revine în minte ce mi s-a întâmplat în Germania, unde cu ani în urmă mergeam în vacanțe să-i înlocuiesc pe preoții parohi pentru ca ei să poată merge în concediu. În programul săptămânal pe care îl aveam în parohii era și Glaubensgespräch, adică discuții despre credință. Eu trebuia să coordonez aceste discuții cu credincioși ai comunității parohiale, abordând diferite tematici importante ale credinței catolice. Îmi lua mult timp să mă pregătesc pentru așa ceva, iar apoi când mă întâlneam cu respectivul grup de credincioși, după o scurtă abordare a înaltelor teme teologice la care mă pregătisem temeinic, discuțiile alunecau sistematic spre aceleași preocupări și interese: La care stație peco, carburantul este mai ieftin; ce meniuri au mai descoperit gospodinele (marea majoritate a participanților la Glaubensgespräch erau femei) și altele asemănătoare.

Și aici, pe Facebook, constat același lucru: Tot ceea ce am învățat eu pe băncile școlilor sau am citit în cărți, interesează poate pe vreo 50 din cei aproape cinci mii de prieteni din lista mea. De exemplu, cine știe când a fost ridicată anatema care a existat vreo 900 de ani între catolici și ortodocși?

AICI NU-I DE TRĂIT?

Mai ales în luna august, mulți români se întorc acasă, în țara lor. Și o știm cu toții că în alte țări nu au mers în concediu, nici să se distreze și să chefuiască, ci să muncească. Și muncesc din greu românii noștri, la muncile pe care le refuză palmele delicate ale italienilor, spaniolilor etc.

Îi privesc cu drag și admirație pe toți care populează din nou localitățile lor natale; pentru scurt timp, este adevărat; doar pentru cel mult o lună de zile, pentru ca apoi să-și ia zborul din nou spre țările calde, precum rândunelele sau berzele. Toți românii aceștia plecați de mai mulți sau mai puțini ani prin țări străine, și-au ridicat aici o casă; și-au construit garduri și porți frumoase; și-au amenajat curțile; mai toți au și un autoturism. De exemplu, satul meu natal s-a umplut cu autoturisme, iar eu am venit aici în vacanță să respir aer curat, lipsit de smogul care plutește deasupra Iașului precum niște balauri cu cozi uriașe, de culoare gri închis.

Dar este ceva la românii noștri ce eu nu înțeleg: În timp ce muncesc cu drag la casa lor de aici, îi aud spunând: În România nu-i de trăit! Când spun asta, și o spun cu un năduf ce îl citești ușor în glas și pe fața lor, în mintea mea se naște spontan întrebarea: Dacă în această țară nu-i de trăit, atunci de ce ți-ai mai ridicat casă, de ce ți-ai întemeiat o gospodărie aici, unde zici că nu-i de trăit?

Am impresia că generația celor plecați la muncă în străinătate, dar cu casele aici, trăiește o dramă care le sfâșie ființa în două: Ei sunt cu trupul acolo în străinătate, dar inima lor este aici, în țara în care spun că nu-i de trăit. Aici, unde investesc și ultimul bănuț câștigat din greu în țări străine. Sărăcia și corupția i-au alungat pe români spre țări străine. Acum, să o recunoaștem, România nu mai este țara din perioada comunistă. Este mult mai bogată, dar, din păcate, este tare bogată în corupție și corupți. Corupția este boala grea a acestei țări; o boală mai periculoasă și mai dăunătoare decât comunismul. Sloganul "Fără penali în funcții publice" îl consider un fel de portdrapel al luptei tuturor celor care vor să trăiască într-o Românie lipsită de această cangrenă ucigătoare numită corupție.

-Îi văd pe românii întorși acum acasă cum trebăluiesc de zor pe lângă casa lor; mai adaugă ceva la ea; își ridică un gard mai bun etc. etc. I-aș întreba pe toți acești români dacă în puținele săptămâni cât sunt aici, în țara lor, se lasă corupți.

Corupția și lipsa locurilor de muncă i-au fugărit din țara lor. Și totuși, acum, când merg la depozite să cumpere materiale de construcție, cer factură și bon fiscal? Dacă nu cer, ei, cei care au fugit de corupție, favorizează corupția. Ei alimentează această cangrenă a întregii țări. Și pentru un cui pe care îl cumpără, românii trebuie să ceară bonul fiscal. Iar toți cei care vând ceva în țara aceasta, trebuie să elibereze bonul fiscal. Altfel, comit o ilegalitate, o infracțiune și sunt niște corupți care corup și pe alții.

DIASPORA ESTE ROMÂNIA

-Din păcate, trăim într-o țară a cărei economie a fost scoasă la mezat, iar ce a mai rămas din ea a intrat în bună parte pe mâna unor oameni certați cu legea. De ce și cum a ajuns o ruină economia din perioada comunistă? Cum au fost concesionate sau vândute terenurile? Cum au fost tăiate pădurile? Ce a făcut Securitatea? Ce face acum SRI-ul și în slujba cui este? Televiziunile de cine sunt sponsorizate și pe cine servesc ele? Cum au fost investiți banii pentru autostrăzi? Cum au ajuns să conducă primăriile, consiliile județene, partidele și parlamentul persoane care acum ar trebui să fie în închisoare? La toate aceste întrebări și altele asemănătoare, toți românii au dreptul la un răspuns clar și convingător.

-Corupția este cangrena care a îmbolnăvit grav România și din cauza ei, a corupției, milioane de români au plecat în alte țări, pentru o viață mai bună. Însă inima lor este tot aici, în țara în care ei investesc acum și ultimul bănuț câștigat în străinătate. Diaspora merită respect și admirație, pentru că datorită ei, diasporei, fața satelor și orașelor noastre s-a schimbat mult, în bine. Lupta contra corupției înseamnă un guvern, un parlament, consilii județene și primării fără penali.

-Schimbarea în mai bine a țării noastre pornește de la fiecare dintre noi. Treziți-vă, români! Aveți încredere în forța voastră interioară; construiți-vă propria viața, propria fericire. Diaspora este și Adjudeni!

-Şi nu uitaţi: Dacă Domnul n-ar zidi casa, în zadar ar trudi cei care o zidesc (Ps 127, 1). Şi ce ar folosi unui om să câştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său? (Matei 16:26)

La începuturile democraţiei noastre, preşedintele Iliescu i-a chemat pe mineri ca să-i ciomăgească pe bucureşteni; apoi le-a mulţumit şi i-a felicitat pentru vandalismul lor. Aseară, guvernul şi-a gazat cetăţenii. Guvernul a violat conştiinţa şi demnitatea unui popor care vrea o viaţă normală. Românie, încotro; înapoi în dictatură?

VINE UN CEAS

Vine o zi în viaţa ta în care îţi dai seama că o întreagă lume a relaţiilor cu alţii s-a terminat. În acea zi pricepi că viaţa ta a devenit din ce în ce mai falsă şi mai fără sens, fără ideal, iar dacă ai vrea să continui să trăieşti ca înainte, nu faci altceva decât să prelungeşti o boală sau o agonie. Vine o clipă în care constaţi că eşti mort pentru o anumită persoană, sau pentru o anumită instituţie. Atunci pricepi că toate încercările tale de remediere a unor relaţii vicioase nu au fost altceva decât iluzii cu care ţi-ai hrănit speranţa şi setea de fericire.

Sosește un ceas al adevărului și este bine ca acel ceas să te găsească cu mintea trează și cu voința fermă de a îngropa un întreg trecut și de a te naște pentru altceva, pentru o viață mai adevărată, pentru un comportament mai corect și o atitudine mai bună față de tine și față de oameni.

Este greu acel ceas al despărţirii definitive de o viaţă nefericită şi falsă. Este greu momentul în care ieşi dintr-o relaţie cu alţii sau dintr-o instituţie în care nu ai fost decât un pion pe care l-au mutat alţii aşa cum le-a convenit, sau pe care l-au ignorat, neintrând în calculele şi interesele lor. Este foarte important, chiar crucial, ceasul în care îţi iei în mâini propria viaţă şi îţi decizi propriul destin. Fiecare avem o zi în care mama ne-a născut. Fiecare avem nevoie de o zi în care noi ne naştem

pentru o viață adevărată și fericită. Oare nu aceasta ne învață Cristos, care este Calea, Adevărul și Viața noastră?

OCHII TĂI

Sunt oameni care au ochi frumoși, foarte frumoși. Dar frumusețea nu constă într-o anumită culoare sau o anumită formă, ci în strălucirea lor. O strălucire care înseamnă bunătate, gingășie, seninătate, puritate a inimii, căldură sufletească. Iar toate aceste calități și multe altele asemănătoare formează o frumusețe care te atrage irezistibil și declanșează în cel ce o privește propriile comori ale frumuseții interioare. De aceea se spune că frumusețea este în ochii privitorului.

Ochii sunt oglinda sufletului, iar frumusețea lor redă în exterior ceea ce are omul mai scump și mai sfânt în el. Poate că unii sunt captivați sau de-a dreptul vrăjiți dacă găsesc pe jos un portofel burdușit cu mii de euro. Pe mine mă vrăjesc ochii unor persoane care-mi vorbesc fără cuvinte despre inefabila frumusețe a lui Dumnezeu. Eu știu că Dumnezeu este frumos pentru că nimeni altcineva nu poate dărui omului frumusețea care strălucește în ochii lui. Sunt persoane care m-au întrebat de ce le privesc fix în ochi. Nu le-am răspuns la această întrebare, poate din delicatețe sau sfială. Motivul adevărat este că de multe ori ochii lor erau mai frumoși ca ai Giocondei de la Luvru. Am văzut șchiopi și ciungi frumoși și top-modele care nu m-au impresionat cu nimic. Văd că acum este la modă scoaterea în evidență a anumitor părți ale corpului. Eu sunt de modă mai veche și cred că frumusețea care te poate cuceri la un om strălucește în ochii lui.

ZBUCIUM ZADARNIC

Cuprins de farmecul pe care îl dă liniștea înserării, priveam la orizont, unde marea se încingea cu cerul printr-o dungă purpurie. Acolo, undeva departe, valurile ei ardeau mocnit, ca jarul pe vatra încinsă.

Aici, la picioarele mele, marea se spărgea de mal în valuri liniștite, ușor înspumate, dispărând în nisipul fin, călduț, care-ți mângâie tălpile picioarelor, trezindu-ți tot felul de senzații plăcute.

Dacă stai și o asculți îndelung, ciulind-ți urechea interioară, auzi cum marea geme din adâncurile ei; se zbuciumă fără încetare; apele ei nu au o clipă de liniște, de pace. Sunt zile când valurile mării se ridică mânioase, învolburate și tulburi, ca ochii încețoșați ai unei fiare rănite ce-și urlă durerea. Atunci, marea te sperie și te trec toți fiorii când o vezi cum se sparge neputincioasă în stâncile colțuroase și negre de la țărm. Sunt zile când marea se potolește iar valurile ei clipocesc liniștite. Parcă le cuprinde sfiala, apropiindu-se de țărmul unde știu că le este sfârșitul, de care nu vor trece niciodată.

-Marea suntem noi; noi care niciodată nu ne împăcăm cu soarta; niciodată nu ne liniștim. De la leagăn la mormânt, viața nu-i decât un zbucium, mai mare sau mai mic. Niciodată nu înțelegem că nu putem să trecem dincolo de zidul pe care Ziditorul l-a ridicat între El și noi. Zadarnică și prostească este truda omului care vrea să treacă dincolo și să ocupe spațiul lui Dumnezeu. Mereu se va izbi de același mal, de aceleași stânci. Mânios sau calm, puterea lui se va frânge, se va sparge de aceleași stânci zidite de El la facerea lumii. Marea este zeița mamă din care s-a născut viața. Din mare a apărut Venus, dintr-o scoică. În mare stau sirenele ademenitoare și purtătoare de moarte. Pe mare are loc și pescuirea minunată. Multe lecții ne învață marea. Una singură însă nu o învățăm niciodată: Să stăm liniștiți între malurile ei.

DAU VIAȚA MEA PENTRU O IUBIRE

Am căutat iubirea și am întâlnit reguli ale jocului și interese;
Am căutat o familie și am întâlnit indivizi singuratici și rătăcitori;
Am căutat oameni și am întâlnit măști.

Nu vreau cuvinte multe, nici declarații, jurăminte și decizii solemne.
Nu vreau adevăruri bătute în cuie, lozinci, demonstrații, steaguri ridicate sau pancarte.
Vreau doar un chip uman, așa cum Domnul l-a creat, nevinovat, frumos și sincer.
M-au obosit egoiștii. M-au obosit zâmbetele protocolare, false și ipocrite. M-au obosit oamenii care strigă zilnic numele lui Dumnezeu, dar eu nu înțeleg în care Dumnezeu cred ei. M-au obosit oamenii care se roagă, îngenunchează și-și bat pieptul, dar apoi îi văd nervoși, triști și abătuți.
Am nevoie de Dumnezeu ca de aer, pentru a nu mă asfixia în această lume.

Poate vă închipuiți că preoții sunt plini de fericire; că ei nu suferă; că sunt imuni la tot răul care este în jur. Dacă așa credeți, atunci aruncați Crucifixul din casele voastre sau de oriunde s-ar afla. Preotul poartă în el destinul lui Cristos atârnat pe cruce între cer și pământ, între consolările lui Dumnezeu și durerile acestei lumi. Ei bine, eu am ajuns pentru a nu știu câta oară pe calvarul acestei lumi din care fac parte, cu care sunt solidar la bine și la greu. O lume în care nu-mi rămâne altceva de spus decât atât: Dau viața mea pentru o iubire. Și dacă mă gândesc bine, Fiul lui Dumnezeu a făcut la fel. De aceea, El rămâne singurul meu punct de sprijin.

Dau viața mea pentru o iubire, căci pentru mine viața nu poate fi decât iubire. Nu văd alt rost al vieții decât a iubi și a fi iubit. Nu mă interesează nici bani, nici averi, nici titluri sau onoruri. Pot să nu am nimic din toate acestea, dar nu pot trăi fără iubire. Cine simte la fel, să mă caute; va fi prietenul meu pentru totdeauna. Împreună vom forma o lume mai bună și mai frumoasă.

FERICIREA

Rea și perfidă este o civilizație care-l împinge pe om să-și caute fericirea acolo unde nu este, adică în lucruri. Perfidă este

și mentalitatea că sunt fericiți cei ce ajung la Silicon Valley, la universitățile din Oxford sau Washington; că este mai fericit cel ce coboară dintr-un jeep decât cel ce merge pe bicicletă sau pe jos. Fals, complet fals!

Cine eșuează în inteligența emoțională, poate fi bogat sau un mic geniu, dar nu fericit. Fericirea este în inima noastră și în simplitatea vieții. În trăirea armonioasă cu tot ceea ce ne înconjoară; în relațiile fraterne cu ceilalți oameni; în pacea interioară, în reculegere și meditație profundă, acolo este locul unde încolțește și crește fericirea. Fericirea este într-o lume unde domnește spiritul. Fericirea nu o poți închide în palmele tale puternice; nu o poți încuia în contul tău din bancă; nu o poți domina de pe scaunul înalt pe care șezi. Fericirea este un dar care ți se oferă. Fericirea este mai mult acceptare decât cucerire. Iar Dumnezeu a creat o lume în care să fim fericiți. Din păcate, omul vrea să-și creieze el propria lume și propria fericire. Omul va fi fericit când va înceta să-l mai concureze pe Creatorul său și când nu va mai vedea în semenul său un rival, ci un frate.

UNDE AI FOST ÎN WEEKEND?

În seara aceasta m-am oprit la OMV să pun motorină în rezervorul mașinii și fiindcă îmi era foame, mi-am cumpărat și ceva de mâncare. Găsesc un loc la o masă unde mai sunt doi tineri. Fiindcă discută cu voce tare, aud tot ce-și spun unul altuia:

Ce-ai făcut azi? Întreabă unul. Păi, dimineață am dormit, răspunse celălalt. Și după amiază? După amiază am mers vreo oră pe Snapchat; a fost funny. Apoi am plecat pe Instagram și am șeruit niște poze. După, m-am mutat pe Facebook, dar nu am stat prea mult, că acolo are și mama o pagină și nu aveam chef să dau ochii cu ea. Și ai mei au un cont pe Facebook, interveni celălalt, și nici eu nu am chef să mă văd cu ei acolo; este destul

că-i văd acasă. Dar pe Twitter n-ai fost? Nu, că începuse să mă doară capul, zise celălalt cu o voce plictisită.

Voi pe unde v-ați plimbat în weekend?

DREPTATEA

Cu toții visăm și ne dorim o lume dreaptă, dar suntem constrânși să admitem că trăim într-una nedreaptă. Și indiferent de religia pe care o profesăm, sau de națiа din care facem parte, nedreptatea este prezentă peste tot. Un om scund va considera o nedreptate faptul că alții sunt mai înalți decât el. Un om bolnav sau sărac spune că nu-i drept ca el să fie bolnav sau sărac, iar alții sănătoși și bogați. Unii se nasc talentați, deștepți, frumoși și sunt norocoși în viață. Alții nu-s bucuroși pentru că nu se pricep bine la nimic, că nu au fost fruntașii clasei, că frumusețea fuge de ei și nici prea mult noroc nu au în viață. Așa este viața aceasta: Pentru unii mumă, pentru alții ciumă.

Și totuși, oamenii vor să aducă mai multă dreptate pe pământ. Dar nu de puține ori, rezultatul este invers: Crește nedreptatea. Televiziunea și mass-media fabrică idoli falși și tot ea îi detronează. Sportul a devenit o industrie de făcut bani pentru un număr mic de persoane, iar mulțimi imense sunt geloase pe conturile și averile campionilor. Starurile muzicii sunt ovaționate de multe milioane de fani, iar un muncitor onest și priceput nu-i aplaudat nici măcar de cei din casa lui. Nemulțumit sau chiar revoltat din cauza nedreptăților, omul vrea mereu aplanarea sau chiar îndepărtarea lor. Cum? Încercând să devină puternic în fața nedeptăților. Multe mii de ani, puterea a fost apanajul conducătorilor de popoare, al generalilor armatelor, al magilor și vrăjitorilor. Prin talent, forță, viclenie și alianțe, omul vrea să-și impună autoritatea asupra altora, să-i domine; așa se instaurează tot felul de nedreptăți care lovesc nenumărați oameni.

În lumea modernă și cea contemporană, democrația vrea să facă dreptate tuturor, acordând fiecărui om dreptul la vot pentru orice problemă de interes public. Într-o formă contractuală, oamenii participă astăzi la consolidarea democrației, dar cu rezultate slabe, adesea dezastruoase pentru foarte mulți cetățeni. Prin votul cetățenilor ajung la conducere persoane interesate de propriile interese, ceea ce reprezintă exact opusul a ceea ce vor masele largi ale populației. Dreptatea economică și socială pentru toți devine un fel de Fata Morgana, ceea ce generează frustrări și deziluzii în rândul majorității populației. Iată cum puterea populară nu reușește să instaureze dreptatea între oameni.

Un alt mijloc prin care omul încearcă să promoveze dreptatea îl reprezintă banul. Dar dacă privim îndărăt în istoria banilor, constatăm contrarul: Banii au devenit un factor care a accelerat nedreptățile. Însăși libertatea oamenilor a fost calculată în bani. Cine are bani, are în mâini viața și destinul mulțimilor. Pentru bani, omul părăsește pământul strămoșesc, familia, rudele și prietenii și se avântă în necunoscut și printre străini, devenind în scurt timp un însingurat nemulțumit de cât a acumulat și dornic să câștige tot mai mulți bani. Banii devin pentru mulți o binecuvântare, dar și un blestem în același timp.

Se zice că banul este o răsplată pentru muncă, pentru merite și talent, pentru performanțe deosebite. Dar nu puține sunt persoanele care muncesc foarte mult și primesc bani puțini. Sau sunt șmecheri și excroci care adună ilegal și în scurt timp sume imense, sfidând munca cinstită și prost plătită a multora. Și nu rare au fost cazurile în istorie în care sclavii și săracii s-au răsculat împotriva celor avuți; le-au confiscat averile și tot ce aveau și, paradoxal, au devenit ei călăii semenilor lor, impunând ideologii și sisteme despotice și dictatoriale; instaurând nedreptăți strigătoare la cer.

În fața acestor rele, omul, cum am zis deja, încearcă mereu restabilirea dreptății. Cum? Instaurând regimuri sociale în care fiecăruia i se acordă aceeași cantitate de bunuri. Sau se

stabilesc ierarhii bazate pe merite. Dar cine și cum hotărăște ce este merituos și ce nu este?

Dreptatea rămâne mai mult un vis, o seducție și un miraj. A încerca să o impui din exterior cu forța reprezintă o violență asupra omului. Nu există nicio cale prin care să fie instaurată dreptatea. De ce? Fiindcă omul este imperfect și limitat și nimic din ceea ce iese din mâinile sale nu atinge perfecțiunea. Dreptatea rămâne o utopie, dar dacă oamenii nu ar încerca să o promoveze în lume, omul s-ar întoarce repede la barbarie.

FRUMUSEȚEA

-Nu există o definiție a frumuseții, așa cum nu există o definiție completă a lui Dumnezeu sau a timpului. În frumusețe există multe elemente; mai bine zis, nenumărate. Două dintre aceste elemente le reprezintă armonia și echilibrul. Dar armonia, de exemplu, înseamnă armonizarea formelor, iar această armonizare are de-a face cu geometria, iar geometria cu matematica. Iată, așadar, cum în frumusețe intră și științele exacte. Acesta este doar un simplu exemplu care ne indică faptul că frumusețea conține enorm de multe elemente și domenii ale cunoașterii științifice. Însă alături de acestea, frumusețea cuprinde idei, emoții, plăceri, grație și eleganță, surprize, gusturi și sensibilități. Frumusețea reprezintă un univers în mare parte încă necunoscută, nestăpânit și fluid, schimbător. Nu degeaba se spune că moda este schimbătoare; frumusețea modei este mereu alta și se schimbă mai repede decât anotimpurile.

-Frumusețea este în ochii privitorului și ceea ce este frumos și atrăgător pentru unii, este cel puțin indiferent pentru alții. Un apus de soare este frumos pentru unii, iar pentru alții declanșează nostalgii și regrete. La fel și un răsărit de soare. Valurile mării încântă pe unii și neliniștesc sau chiar înfricoșează pe alții. Culorile și forma elegantă a unei mașini încântă ochii unei femei, iar unui bărbat îi scapă cu totul aceste aspecte, el fiind interesat de puterea motorului și performanțele ei tehnice.

-Sunt frumoase picturile din muzee, dar pentru foarte mulți oameni ele rămân în afara intereselor și preferințelor lor. Timp de multe secole, frumusețea s-a confundat cu pictura, sculptura, muzica și arhitectura. Ea, frumusețea, era scopul, materia și sensul acestora. Astăzi, în schimb, trăim un timp de criză și confuzie, în care o bună parte a artei fuge de frumusețe. Astăzi avem mult kitsch, urâțenie, ermetism și forme fără fond. Iar toate acestea provin dintr-o criză și confuzie interioară pe care le trăiesc oamenii. Astăzi mass-media și progresul științelor favorizează respingerea, lupta, nemulțumirea, furia și o etică răsturnată, iar admirarea liniștită a frumuseții este trecută în plan secund, devenind o cenușăreasă a civilizației actuale, așa cum au devenit deja cenușărese științele și cultura clasică, ca și cea filosofică și teologică.

-Frumusețea, sub toate formele ei, apare într-o lume care-i duce lipsa, care este inițial oarbă și mută, adică nu o vede și nici nu știe să vorbească despre ea. Frumusețea este legată de om, de capacitatea lui de a o percepe, de a o vedea, de a și-o imagina. Frumusețea este legată foarte mult de creierul uman. Un cățeluș drăgălaș nu va ști niciodată că este frumos; la fel cum nu știe aceasta nici cea mai frumoasă floare. Doar omul descoperă frumusețea și-i dă un nume. Nu există frumusețe fără gândire, fără inteligență, fără văz și fără auz. Frumusețea intră într-un spectacol al omului și al lumii, iar spectacolul nu poate avea loc fără spectatori. Un actor poate să fie genial, dar geniul său intră în anonimat și moare dacă nu există măcar un spectator care să-i descopere și să-i declare geniul său artistic. Pentru a exista, frumusețea are nevoie de recunoașterea cuiva.

-Pe de altă parte, frumusețea este oscilantă, schimbătoare și chiar înșelătoare, dezamăgitoare. Toate tendințele modei vor deveni repede demodate. Așa se explică acumularea a nenumărate obiecte de îmbrăcăminte și încălțăminte în casele oamenilor. Frumusețea variază de la om la om, de la un anotimp la altul, de la o țară la alta. Frumusețea unește și divizează în același timp. La fel ca și opțiunile politice, sociale și etice.

Fiecare vine cu setul lui de valori, care pentru alții sunt non-valori. Frumusețea extaziază și te face fericit, dar poate ascunde o otravă sau un venin ucigător. Vrăjit de frumusețea unei persoane, un om politic uită de angajamentele lui publice iar un tată de familie uită de responsabilitățile sale față de soție și copii.

-Astăzi, frumusețea este ponegrită sau cel puțin ignorată. Pe cine mai interesează frumusețea interioară a unui ascet, a unui mistic sau a unui contemplativ? Pe cine mai interesează frumusețea unei rugăciuni spuse cu inima, în taină, în liniștea bisericii?

-Și totuși, frumusețea rămâne mereu acolo unde îi este locul; deși adesea este timidă, delicată și nu-și face loc cu coatele, să iasă la rampă. Frumusețea are în ea o tenacitate și o capacitate de rezistență care nu pot fi distruse de iureșul și răutatea lumii. Frumusețea conține ceva care se aseamănă cu veșnicia. Ea va salva lumea de nebunia oamenilor, sau cel puțin o va face suportabilă.

PE CE DRUM MERGI?

-În viață mergem pe un drum care zicem că este al nostru, pe care îl construim noi în fiecare zi. Nu știu în ce măsură conștientizăm drumul nostru. Poate că mergem din rutină, ca o mașină care pornește ori de câte ori învârți cheia în contact. Repetăm în fiecare zi aceleași rugăciuni, spunem aceleași cuvinte, comportându-ne ca niște teleghidați, ca niște dresați care repetă aceleași mișcări, care spun aceleași lucruri învățate demult și repetate la nesfârșit. Este mai ușor și mai simplu să mergi fără să gândești prea mult, fără să pui întrebări și fără să cauți explicații. Este mai ușor să mergi împreună cu turma și chiar dacă greșești grav împreună cu ea, nu te penalizează nimeni.

-Nu știu în ce măsură ne este clar drumul vieții noastre. Poate ne-am fabricat deja o bună imagine despre noi și ne-am repetat de nenumărate ori că suntem buni; că, eventual, avem

doar mici imperfecțiuni, iar dacă cineva ne critică, atunci acel cineva cu siguranță se înșeală și ne calomniază.

-Nu știu în ce măsură suntem conștienți că drumul pe care mergem noi a fost deja parcurs de mulți alții înaintea noastră și că lumea nu începe și nu se sfârșește odată cu noi. Oare ne interesează cine a fost înaintea noastră și ce a făcut bun și frumos în viața lui? Ce moștenire a lăsat și de care ne bucurăm fără să ne dăm seama și fără să fim recunoscători? Drumurile vieții noastre au fost demult bătătorite de mulți, nenumărați înaintași; mulți dintre ei mai vrednici decât noi, mai buni, mai inteligenți, mai frumoși, mai credincioși decât noi.

-Pe drumul pe care mergem acum ar trebui să pășim cu multă grijă, cu sfială și cu o enormă recunoștință, căci acest drum ascunde în el mult efort, sudoare, lacrimi sau chiar sânge.

-Cred că este bine să mergem fiecare cu sfială și multă atenție pe drumul nostru, iar dacă vrem cumva să pășim pragul inimii sau conștiinței cuiva, mai întâi să ne descălțăm, să ne spălăm bine picioarele și să ne întrebăm de zece ori dacă merităm să intrăm; dacă este bine să intrăm; dacă celuilalt îi folosește prezența noastră. Și să nu uităm că inima și conștiința lui reprezintă un întreg univers despre care s-ar putea să nu știm mai nimic și să nu avem niciun drept să pășim în ele.

REFERENDUMUL PENTRU FAMILIE

-Dacă definirea în Constituție a căsătoriei între un bărbat și o femeie este atât de importantă în ochii guvernanților, de ce atunci anul trecut, după votul din Camera Deputaților, nu a fost propus și votul în Senat, pentru ca apoi, imediat, să se stabilească referendumul pentru familie? Pentru că atunci partidul majoritar era încă pe cai mari, inclusiv domnul Dragnea, iar PSD-ul nu avea nevoie de un plus de credibilitate în ochii populației.

-Și de când i-a prins pe politicienii noștri această grijă pentru familie? În viața lor de familiști, sunt ei cumva un model

de familie creștină? Chiar îi interesează moralitatea creștină pe politicieni? Dacă da, de ce nu se preocupă și de binele moral nu doar sexual, ci și de morala socială, de moralitatea în politică și în economie? Aceste aspecte esențiale ale unei vieți normale sunt prezente frecvent în tot ce face și spune actualul papă Francisc. De ce oare, chiar pe mulți catolici îi interesează atât de puțin moralitatea în societate, în economie și în politică? Dacă-i doare pe politicieni de soarta familiilor, de ce nu s-au străduit și nu se străduiesc să-i ajute pe tinerii logodnici sau soți să nu-și mai părăsească logodnica sau soția (sau și copiii) și să ia calea bejeniei peste hotare? De ce a ajuns România o țară în care sunt milioane de soți și soții care nu sunt alături de partenerii lor de viață, nici alături de copiii și casa lor? Oare soarta acestor nenumărați soți sau soții care doar legal formează o familie, căci în practică nu trăiesc ca o familie adevărată; zic, soarta acestor milioane de români nu-i preocupă pe guvernanții noștri? Și dacă pe 10 august, atâția familiști din diaspora și-au expus doleanțele și nemulțumirile lor, de ce autoritățile românești le-au răspuns cu gaze lacrimogene? Iar acum, domnul Dragnea și alte autorități statale continuă să-și bată joc de români și să spună că doleanțele, durerile și nemulțumirile celor adunați la București la acea dată înseamnă o lovitură de stat. Eu mă întreb cine minează statul, românii nemulțumiți de corupția din țară sau cei care ajunși la putere, uită în slujba cui sunt?

-O Românie sănătoasă politic și social va fi atunci când românii se vor desprinde de orice formă de corupție și de orice om și instituție coruptă. La nivel mai mic, individual chiar, vom deveni un popor puternic și sănătos atunci când, de exemplu, ne va ieși din cap ideea că la medic trebuie să mergem cu un plic (cu bani în el, se înțelege). Ce vreau să spun: Corupți nu sunt doar mulți dintre cei cu funcții publice; corupți suntem, din păcate, majoritatea cetățenilor acestei țări.

-Mă tem ca referendumul pentru modificarea Constituției în problema definirii familiei să nu degenereze, adică să nu fie acaparat de forțele politice și să devină astfel mai mult o

fumigenă politică pe care românii să o înghită fără discernământ și fără un simț critic al realităților din țară. Clasa politică are nevoie de acest referendum nu pentru că-i pasă de familii, ci pentru a-și câștiga un plus de credibilitate în ochii populației. Exact așa cum au procedat și la așa-zisa revoluție din anul 1989. Atunci, pentru a avea adeziunea maselor, au inventat cu cinism un întreg scenariu care a costat multe vieți; au inventat agenturi străine și teroriști care nu au fost descoperiți nici până astăzi.

-Personal, și ca mine sunt majoritatea românilor, cred în familia formată în urma căsătoriei între un bărbat și o femeie. Aceasta este familia în legea naturală, căci așa i-a creat Dumnezeu pe oameni și așa vor ei să trăiască. Însă îmi repugnă să constat (pentru a câta oară?) cum vor politicienii noștri să-i aburească și să-i manipuleze pe cetățeni pentru a le abate atenția de la problemele grave, majore ale vieții lor și așa să-și poată menține ei puterea și să scape de rigorile legii pentru ilegalitățile comise.

-Cred că este bine, chiar necesar ca toți cetățenii cu drept de vot să participe la referendum-ul din 7 octombrie și să voteze așa cum le dictează conștiința. Așadar, nimeni să nu lipsească în acea zi de la urna de votare. Dar dacă acest vot va reprezenta mai mult un câștig, un succes pentru clasa politică actuală, atunci va fi și mai rău pentru români și pentru România, iar corupția își va adânci și mai mult rădăcinile în trupul acestui popor.

-Mulțumesc tuturor pentru luările de poziție (toți avem de învățat câte ceva unii de la alții) și aș vrea să cred că pe 7 octombrie numărul celor care se vor prezenta la urne va trece cu mult de șase milioane. Nu știu însă de ce am presimțirea că lucrurile vor sta altfel.

ÎN CE LUME TRĂIM?

-Celor care își închipuie că nu știu pe ce lume trăiesc, le-aș sugera să nu se grăbească în afirmații și să-și exprime părerile sau convingerile după ce s-au informat bine asupra problemelor

în discuție și după ce, în prealabil, au discutat și cu mine. Unii suferă de un fel de boală, aceea de a sări repede la jugulara altora, a politicienilor, vecinilor, primarilor, rudelor, chiar și a preoților.

-Iată o statistică (primită de la un specialist în drept) a cronologiei legalizării căsătoriilor între persoane de același sex și a acordării parteneriatului civil în rândul țărilor UE

2001: Olanda
2003: Belgia
2005: Spania
2006: Cehia**
2009: Ungaria*
2010: Austria*, Portugalia
2012: Danemarca
2013: Franța
2014: Croația*, UK (mai puțin Irlanda de Nord)
2015: Cipru*
2015: Grecia*, Irlanda
2016: Estonia**, Italia*, Slovenia (cu restricții la adopție)
2017: Finlanda, Germania
* =parteneriat civil echivalent cu o căsătorie
** =parteneriat civil cu drepturi limitate

În extremitatea estică a UE, rămân 6 țări în care nu sunt recunoscute legal relațiile între persoane de același sex: Letonia, Lituania, Polonia, România, Bulgaria și Slovacia. Vreți cumva ca și România să facă parte din această listă?

-Referitor la România în cadrul UE, nu cu mulți ani în urmă niște statistici indicau o realitate îngrijorătoare: În raport cu numărul locuitorilor, România avea cel mai mare număr de avorturi și, paradoxal, cel mai mare număr de biserici. Și o constantă încă prezentă: România este una din țările cele mai corupte și nu numai la nivelul politic și guvernamental, dar în gândirea și practica curentă a majorității cetățenilor. Aceste lucruri trebuie să le dea de gândit celor care au ispita să se considere cumva superiori altor țări și popoare ale Europei. Iar

în falsa și păguboasa mentalitate de victimizare, acești oameni (și nu sunt puțini la număr), afirmă că relele din România vin de la țările acestea vestice, degenerate. Dar, culmea este că la școlile din aceste țări își trimit copiii mulți români și spre aceste țări migrează toți cei care vor o viață mai bună, căci aici, afirmă ei, în țara în care se mai păstrează adevăratele valori ale omeniei și creștinismului, nu-i de trăit. Mă întreb cum pot gândi acești români într-un mod care nu are nicio logică?

-Și să mai spunem ceva despre familie: Știm oare că numărul familiilor care divorțează nu este mai mic în România decât în celelalte țări membre UE? Iar BOR binecuvântează a doua sau a treia căsătorie.

-Și dacă ne gândim la perioada pregătitoare pentru viața de familie, mai toți tinerii trăiesc împreună înainte de căsătorie, deși toți sunt creștini, iar în învățătura oficială a bisericilor se afirmă clar că mirii trebuie să se prezinte ”albi” la altar pentru căsătorie. Păi, în acest caz, ce fel de creștini suntem? Sau, această învățătură a bisericilor este depășită și retrogradă?

-Dacă începem să ne spălăm rufele în public, s-ar putea să găsim și altele la fel de murdare, sau mai murdare și rău mirositoare. Sau, mă înșel? Ce bine ar fi să mă înșel!..Și cu toate acestea, participarea la referendum pe 7 octombrie pentru apărarea familiei așa cum a lăsat-o Dumnezeu reprezintă una din obligațiile noastre cele mai importante.

PENTRU CEI URÂȚI, BOLNAVI ȘI RĂI: WELCOME!

-Câte lucruri bune învățăm în familie! Într-o familie, s-ar putea să se nască un copil mai puțin frumos, mai puțin deștept, mai timid, chiar introvertit. Să facem un joc de imaginație și să gândim că noi am fi acel copil. Să ne punem în pielea unui copil care nu este tocmai în standardele pe care le vântură mass-media. Oare cum ne-am simți dacă chiar și pentru o clipă am vedea în ochii părinților noștri nu iubire, nu prețuire, ci un fel de nemulțumire sau chiar dezamăgire? Ce am trăi în inima noastră, dacă din atitudinea părinților sau fraților noștri am deduce faptul

că pentru ei reprezentăm cumva o dezamăgire și un regret pentru că ne-am născut și existăm așa, cam urâți, cam prostuți și prea puțin descurcăreți? Cu timpul, ne-am închide tot mai mult în noi înșine; inima noastră ar deveni tristă și plină de nemulțumire pentru simplul motiv că existăm. Pentru că nimeni nu iubește cu adevărat existența noastră. Și nici noi nu ne-am mai iubi și nici pe alții nu am mai fi capabili să-i iubim, pentru că nu știm ce este iubirea; nu am primit-o, așa că nici nu avem cum să o oferim altora.

-De ce oare am impresia că în societatea în care trăim se repetă adesea trista realitate a izolării, a desconsiderării celor care nu intră în standardele ei? Eu însumi, ca preot, nu sunt neapărat unul prea iubit de societate, dar m-am călit deja din timpul comunismului. Pentru că sunt demodat, chiar anacronic; inutil, nefolositor, luat în derâdere. Dacă vreau să spun și eu ceva despre mersul lucrurilor în lumea aceasta, deranjez și mi se spune voalat sau mai direct: Tu du-te și vezi-ți de slujbele tale în biserică și nu te băga unde nu-ți fierbe oala. Lasă-ne în pace, să ne facem noi treburile așa cum știm; căci, oricum, nu te pricepi. Nu-s important pentru o societate în care crucea pe care o port la gât, nu aș putea să o port în public dacă aș fi în Franța și aș ocupa o funcție publică, de exemplu, învățător într-o școală oarecare. În societatea în care trăiesc, cântecele mele religioase nu obțin nici măcar o sută de like-uri; în schimb, cele ale lui Florin Salam sunt savurate de foarte mulți. Și dacă aș rosti cea mai frumoasă predică pentru care m-am pregătit mult și am repetat-o de mai multe ori în fața oglinzii, după 10 minute, ascultătorii mei ar zice în mintea lor că ajunge și este cazul să închei.

-Mă mai plictisesc uneori; ca să-mi umplu timpul și să fac să-mi revină cheful pentru ceva important, răsfoiesc multe pagini ale Feisbucului și mi se perindă prin fața ochilor nenumărate poze frumoase. Mi se crează astfel impresia unei lumi colorată în roz; un roz atractiv, chiar seducător. Ca să nu mai vorbesc despre emoticoane, mai ales pupici. Îmi dă impresia

că toată lumea aceasta se pupă și se îmbrățișează de multe ori pe zi. În schimb, nu prea văd chipuri de oameni bolnavi, triști, abătuți, ciungi sau ologi, urâți ca o cioară. Nu! Se pare că acestora Feisbucul le-a interzis dreptul de cetățenie pe paginile lui; nici măcar dreptul la un domiciliu flotant, provizoriu nu au astfel de persoane. Și, uite așa mi se poate introduce în mintea mea un soi de gândire în care cei urâți, bolnavi sau răi să nu poată face obiectul interesului și preocupărilor mele. Și așa, fără să-mi dau seama, pentru mine nu mai este important nici Dumnezeu, căci, dacă citim cu atenție Evangheliile, vedem cum El a venit în lumea aceasta tocmai pentru salvarea acestor oameni, păcătoși, urâți, bolnavi și disprețuiți de ceilalți. Ce rost mai are pentru mine un Dumnezeu care este atent la ceea ce eu nici nu vreau să știu, să aud, să văd, de exemplu, durerea, răutatea sau urâțenia umană? Pentru cei urâți există esteticienii și dacă nu-ți place cum arăți, te duci la ei, le plătești bine și-ți aranjează ei fața, nasul, buzele și.. altele. Redevii frumos, frumoasă! Dacă nu ai bani, ghinion! Rămâi urât, neînsurat, nemăritată. Dacă ești bolnav, dai bani doctorilor și aceștia te repun pe picioare. Dacă nu ai bani, mori cu zile. Dacă ești rău și fără principii, dai niște tunuri financiare, faci niște afaceri necurate sau intri în politică. Așa arată societatea noastră, sau eu mă înșel?

-Poate fără să ne dăm seama, egoismul și individualismul nostru (alimentate chiar din familie) ne-au dus pe un drum greșit și fără ieșire. Este timpul să ne trezim la realitate și să revenim pe drumuri mai bune. În concret, îi rog pe cei care citesc aceste rânduri să posteze pe paginile lor și poze cu oameni bolnavi, bătrâni și urâți. Și vă rog să nu mai faceți selfie doar când râdeți și când aveți un makeup impecabil. Le doresc o zi frumoasă și celor urâți!

SUNTEM APĂRĂTORII NORMALITĂȚII!?

-Occidentul, îmbătrânit, încearcă să supraviețuiască printr-o infuzie de populație străină, de toate rasele, religiile și

opțiunile etice și morale. Noi, aici, la fruntariile creștinătății, sătui de comunismul ateu și de capitalismul sălbatec, tratați de Occident mai mult ca o colonie, după aproape trei decenii de tranziție (spre ce?) ne-am regăsit, în sfârșit, rostul sub soare: Apărători ai moralității, salvatori ai lumii creată după voința Creatorului, dar minată de legi antiumane și anticreștine, așa cum s-a întâmplat deja de mult timp în Occident. Cu referendumul din 7 octombrie începe o nouă eră în România, cea a redresării morale, a repunerii pe dreptul făgaș a normalității în specia umană. Românii s-au săturat de rătăcire, de confuzie, de cădere în păcat și după ce au adunat peste trei milioane de voturi, acum sunt decișI să legifereze la cel mai înalt nivel ordinea morală stabilită de Creator în creaturile sale, adică în noi oamenii. Lăudabilă inițiativă! Și eu am semnat pentru așa ceva, așa cum am semnat și pentru ”Fără penali în funcții publice”. În această mare realizare a poporului creștin se manifestă puterea românului de a reînvia din propria-i moarte și de a se ridica din mizeria propriilor căderi, spre diferență de Apus (includem și SUA, Canada?) care a pierdut demult această putere și această demnitate, legiferând între oameni tot felul de anomalii.

-Nu știu însă dacă românii își dau seama suficient de bine că în această țară a paradoxurilor formează poporul cel mai corupt din Uniunea Europeană, iar această corupție duce aproape la exasperare o nație întreagă. Milioane de români (tineri și adulți) au preferat să nu mai lupte cu corupția și au ales să muncească în alte țări în care, oricum, sunt considerați niște străini și venetici. Copiii privesc nedumeriți tot ce se întâmplă în această țară și încă nu știu ce-i cu ei, iar bătrânii nu au niciun viitor și se pregătesc de înmormântare. Mai rămân însă și mulți români în această țară care vor să uite trecutul, dar nici viitorul nu-i încântă, căci este nesigur, în ceață. Le rămâne însă prezentul, clipa de acum, în care au decis să acționeze, să intervină prompt și categoric. Doresc să restabilească ordinea lui Dumnezeu, să o introducă în Constituție și nimeni să nu o mai poată clinti de acolo, niciodată. Deja de la Ștefan cel Mare,

românii și-au luat în serios rolul lor de apărători ai creștinătății. Așa i-a spălat la creier ideologia istorică; dar nu prea le-a spus că tocmai Ștefan cel Mare, învingător al turcilor la Podul Înalt, este primul domnitor care a plătit Înaltei Porți tributul, haraciul, acceptând suveranitatea otomană. Și asta a durat câteva secole, până la 1877. Acum, în aceste timpuri de rătăcire a omenirii, s-a trezit din nou vitejia românilor; s-au înarmat cu armele spiritului și ale legii supreme și au devenit cruciații lui Dumnezeu și apărători ai legilor sale, pornind de la legea sădită de El în om încă de când i-a creat pe Adam și Eva, nu pe doi Adami, nici pe două Eve.

-Sunt pentru familia așa cum a creat-o Dumnezeu şi cum o propune învățătura creștină. Dar, în același timp, nu pricep cum de românii nu se trezesc la realitatea din țara lor și preferă să se bălăcărească în aceeași inerție multiseculară, în același pesimism și fatalism pe care scriitorii străini l-au remarcat aici cu multe secole înainte. Românii preferă să scoată în afara legii căsătoriile între homosexuali (Mai este valabil ce a zis despre ei papa Francisc în data de 28 iulie 2013?), dar îi votează în continuare pe călăii neamului, pe cei care-i mint de zeci de ani și le râd în nas cu tupeu, pe cei care-și fac legi ziua și noaptea care să-i scape de lege. Această pactizare cu răul și cu cei răi mă neliniștește pe mine (apropo de cine într-o manieră inchizitorială și talibană m-a declarat în afara Bisericii), nu votarea unei normalități, adică a familiei care se formează prin căsătoria între un bărbat și o femeie. Sunt încă întreg la minte și am simțul normalității mai mult decât își pot imagina cei care m-au privit sau poate mă privesc ca pe un fel de semi-eretic și schismatic. Părinții și lumea simplă a satului în care m-am născut au sădit în mine și simțul normalității, dar trăiesc într-o țară coruptă nu doar la nivel central (apropo de căsătoriile domnilor Dragnea și Tăriceanu și de ilegalitățile lor), ci coruptă până în adâncurile ființei sale. O țară duplicitară și mincinoasă, în care ilegalitățile se țin lanț, pornind de jos, de la cele mai simple lucruri. Aceasta este țara mea dragă pe care o iubesc, dar care îmi ocupă tot

timpul și nu de puține ori mi-a sărit la jugulară tocmai pentru că o iubesc cu adevărat și-i vreau binele, atât cât îmi stă în putință, căci nu mă consider decât un om care nu-și poate prelungi existența nici măcar cu o secundă decât a stabilit Cel care m-a creat (părinții doar mi-au dat viață).

Așadar, dragi români, nu uitați să fiți buni români și buni creștini. Mergeți cu toții la votare pe 7 octombrie, dar, vă rog insistent, cereți bonul fiscal atunci când mergeți să vă cumpărați o pâine! Îndemnul este valabil și pentru consătenii mei care, ieșind din biserică, merg la magazinul de peste drum, zis ”La Vero”. Dacă tot vrem să introducem în legalitate ordinea stabilită de Creator în noi, oamenii, să începem această revenire la normalitate cu lucruri mai mici, și anume cu respectarea legii atunci când ne cumpărăm o pâine.

În fața principiilor morale absolute, în fața adevărului, a binelui, a poruncii lui Dumnezeu de a ne iubi semenii ca pe noi înșine, Occidentul nu este mai decadent și mai corupt decât România, și nici invers. Și românul, ca și francezul sau germanul, are aceeași sete de dreptate și adevăr, dar și aceeași sete de dominare și minte la fel de mult ca și occidentalul, doar că acesta din urmă a învățat să mintă mai frumos, mai elegant, mai civilizat.

Oriunde ar fi, în orice timp sau loc, omul are aceleași calități și aceleași metehne; diferă doar ambalajul în care și le prezintă. Adevărul și ipocrizia zac în același om, iar adesea aparențele înșeală. Și totuși, astăzi poți să strălucești; fă-o, strălucește!

VERONICA ANTAL (gânduri după beatificare)

Biserica are logica fondatorului ei, Cristos, care și-a sfârșit viața pământească răstignit între doi tâlhari și abandonat de apostolii săi. Astăzi, 22 septembrie, această Biserică a ridicat-o la cinstea altarelor pe o tânără de 23 de ani, Veronica Antal din

Nisiporești, care și-a sfârșit viața sub loviturile de cuțit ale unui tânăr care voia să o violeze, iar ea i s-a opus cu toate puterile, apărându-și ce avea mai scump, inima și trupul ei dăruite doar lui Isus Cristos. După Sfânta Liturghie a beatificării, m-am întors la Iași, iar pe drum mă tot gândeam la Veronica și la martiriul ei.

-Mă întrebam ce valoare aș fi dispus să apăr eu chiar cu prețul vieții mele? Credința mea în Dumnezeu, dragostea și recunoștința față de cei care mi-au dat viață, iubirea și respectul pentru oameni, chiar și pentru cei care nu gândesc ca mine sau care poate îmi fac rău? Eu nu am încetat niciodată să cred în iubire, adevăr și în dreptate și cu toate slăbiciunile și căderile mele, aceste valori rămân la temelia vieții mele; nu pot renunța la ele, căci asta ar însemna să renunț la mine însumi și la Dumnezeul din inima mea.

-Mă întreb care sunt valorile absolute ale tinerilor, ale studenților mei, ale prietenilor pe care-i am în realitate și ale celor de aici, de pe Facebook? Bună întrebare, dragi feisbuchiști: Există vreo valoare, vreun ideal sau vreo persoană pentru care ați fi dispuși să renunțați chiar și la viața voastră?

-Mă întreb în ce crede generația tânără de astăzi? Sunt tineri care mai cred în viitorul acestei țări și sunt dispuși să rămână aici, să construiască o țară de care ei și copiii lor să fie mândri? În ce valori cred milioanele de români care lucrează peste granițe? Ce vor lăsa ei urmașilor lor: Doar niște case în care nu se știe cine va locui?

-Cine dintre iubiți și iubite, logodnici și logodnice au fost și rămân fideli(e) persoanei iubite? Câți dintre cei care și-au declarat iubirea, pot în orice clipă să-i arate partenerului de viață toate discuțiile din telefon, de pe tabletă și calculator și de pe orice adresă de e-mail? Câți dintre angajații unei instituții pot să jure cu mâna pe inimă că nu i-au vorbit pe la spate pe șefii lor?

-Câți dintre noi suntem curați ca lacrima în gândurile, sentimentele, cuvintele și faptele noastre? Câți?

-Am construit mult în această țară; am adunat foarte multe lucruri pe care nu le aveau părinții și bunicii noștri. Țara noastră a devenit mult mai bogată decât era în perioada comunistă și sunt sigur că în viitor vom fi și mai bogați decât suntem în prezent. Mă întreb însă care sunt valorile și bogățiile noastre interioare, spirituale, valori și idealuri pentru care am fi în stare de orice sacrificiu. Pentru cine sau pentru ce am fi în stare să ne dăm chiar și viața noastră? Să o recunoaștem: Veronica Antal este o provocare pentru noi toți. Ea însă nu reprezintă doar o provocare; această tânără a timpurilor noastre ne asigură că este posibilă împlinirea visurilor și idealurilor mari și frumoase pe care le purtăm cu toții în adâncul inimilor noastre.

O DUMINICĂ DE TOAMNĂ (liniștită)

Astăzi în Iași este liniște și pace. Nu-i nici prea cald, dar nici frig. Copacii sunt încă verzi, și nici în vii nu cred că frunzele au ruginit, deși vinul deja fierbe liniștit în butoaie. Anul școlar a început, iar părinții s-au liniștit, căci cheltuielile pentru caiete și tot ce mai trebuie au fost deja făcute. Dacă le-a mai rămas ceva prin buzunar sau portmoneu, bine; dacă nu, așteaptă salariul următor.

Politicienii noștri majoritari s-au liniștit și ei și până la o nouă tulburare sau răzmeriță, stau liniștiți cu domnul Dragnea în frunte. Păi, cum altfel? Fără el, pierdeau guvernarea. Uite așa este liniște în țara noastră în această frumoasă duminică de toamnă. Și până la referendumul de pe 6, 7 octombrie ne bucurăm de căldura acestui soare de toamnă. Poate ieșim la o bere, sau la poarta casei, ca să vedem cine mai trece pe drum. Poate am fost și la biserică. Oricum, astăzi trebuie să fim liniștiți și împăcați cu noi înșine, cu natura și cu Dumnezeul din inima noastră. Așadar, vă doresc tuturor o duminică liniștită și binecuvântată!

ASTĂZI: RÂDEȚI, IUBIȚI, STRĂLUCIȚI!

-Oare de ce-i învățăm pe ceilalți să fie serioși, să ia viața foarte în serios? Nu ne dăm seama că procedând astfel, cu timpul, oamenii uită să mai râdă, iar zâmbetul lor devine o mască protocolară? Viața devine un fel de hățiș prin care trebuie să răzbați, dând din coate, frecându-te de unul și de altul, dându-i pe alții la o parte sau urcându-te pe spatele lor. Uite așa ajungi să mănânci o pâine mai albă, să te îmbogățești, dar ai uitat să râzi, să fii vesel și să te bucuri de cele mai mici lucruri, de nimicuri chiar. Ai devenit un om serios. Chiar prea serios, adică scorțos și plin de sine. Nu mai știi să te joci, nu mai știi să râzi; ai ucis copilul din tine.

-Când erai mic, îi priveai cu drag pe toți și erai capabil să iei în brațe pe oricine. Cu trecerea anilor, ai devenit selectiv, pretențios. Acum emiți judecăți, separi pe albi de negri, pe buni de răi, pe credincioși de necredincioși. În tabăra ta sunt din ce în ce mai puține persoane și, bineînțeles, tu te consideri cel mai bun dintre toți. Nici nu-ți dai seama cum, procedând astfel, ai uitat cum este să iubești pe toată lumea. Ai devenit suspicios chiar și pe familiarii tăi, pe cei cu care trăiești împreună de mulți ani; pe cei cu care împarți un loc la serviciu.

-Poate ți s-a spus și să stai în banca ta și să nu te crezi mare; ți s-a spus să fii modest. Și așa ai început să nu mai strălucești; să te mulțumești cu condiția ta modestă; să nu te crezi cineva, adică, de fapt, să te crezi un nimeni. Așa te-ai retras tot mai mult în carapacea ta. Ieși rar la lumină și chiar nu mai strălucești cu nimic. Nici măcar un parfum nu mai folosești; nici în oglindă nu te mai uiți, decât din fugă. Iar în societate, nu-ți mai spui punctul de vedere. Alții ți-au închis gura, sau îți permit să vorbești doar dacă spui ce le place lor. Așa ai devenit tăcut, aproape mut, absent din viața publică.

-Oameni buni, știți că Dumnezeu este veselie? Știți că El se bucură enorm de creația sa, adică de noi, copiii lui? Știți că Dumnezeu este iubire fără margini și-i iubește chiar și pe cei mai

mari păcătoși? Știți că Dumnezeu este prezent în cer, pe pământ și în tot locul?

Dacă voi credeți în acest Dumnezeu, atunci, astăzi: Râdeți! Iubiți! Străluciți!

O ALTĂ ÎNTREBARE

La întrebarea mea despre familie, majoritatea covârșitoare v-ați exprimat clar și decis: Familia se bazează pe căsătoria dintre un bărbat și o femeie. Întrebarea este: Veți merge la vot pe 6-7 octombrie? Sau, ca de obicei, majoritatea veți sta pe margine, mulțumindu-vă să rămâneți absenți din viața publică? Cine se crede mai bun sau mai drept decât alții, dar refuză să voteze, este bine să știe că în acest caz poporul îl va vota totdeauna pe Baraba. Așa se întâmplă de aproape trei decenii și toți cei care nu au votat, sunt responsabili (și vinovați) de relele din țara noastră. A fi absent din viața publică înseamnă a lăsa cale liberă adversarului.

Alte întrebări

-După război, țara aceasta a ajuns pe mâna a tot felul de persoane fără scrupule, agramați, oportuniști, atei și necredincioși. În satul meu natal, noua orânduire era slujită de cei mai netrebnici oameni și cam așa s-a întâmplat în toată țara.

-După 1989, România a încăput din nou pe mâna unor persoane la fel de negative, la fel de dăunătoare pentru binele țării ca și cele din perioada comunistă.

-După război, floarea țării a fost trimisă în pușcării, în lagăre de muncă forțată, exterminată, iar germanii și evreii au plecat în masă din această țară.

-După 1989, milioane de români cu vârsta între 20 și 35 de ani au părăsit România, provocând un mare dezechilibru demografic cu efecte devastatoare pentru prezentul și viitorul acestei țări.

-Mă întreb cu ce au păcătuit românii așa grav încât să aibă un destin atât de dur? De ce a ajuns acest popor la cheremul

unei clase politice care la plângerile lui răspunde cu gaze lacrimogene? Evenimentul din 10 august m-a pus serios pe gânduri; mă îngrijorează profund, așa cum m-au îngrijorat și mineriadele. Pe toate le-am văzut și le văd ca un cântec de cucuvea peste casele românilor.

-Ce ar trebui să facem acum, în al treisprezecelea ceas, pentru a ne trezi la realitate și a ne lua soarta în mâinile noastre? O nouă revoluție? Poate că da, dar una cu totul alfel decât cea din 1989. Pentru apărarea omului și a demnității sale, cred că bisericile ar trebui să inițieze o revoluție spirituală (o nouă evanghelizare) asemănătoare celei de la începuturile creștinismului, când a reușit cu armele spiritului să schimbe din rădăcini lumea păgână într-una creștină.

AM UN GUST AMAR

Familia formată prin căsătoria dintre un bărbat și o femeie vine din legea naturală sădită în om de însuși Creatorul ei. Acest model de familie este preluat de creștinism și predicat, promovat și apărat de către toate bisericile. Acesta este modelul în care eu m-am născut și în normalitatea pe care o am în mine, zic, acest model îl voi apăra mereu.

Aceasta este familia care intră între valorile creștine fundamentale. Dar tot între valorile creștine fundamentale intră și respectul, toleranța și capacitatea de deschidere și de ascultare a celuilalt. Am citit multe, poate prea multe comentarii și intervenții pe marginea problemei referendumului. Mulți români manifestă acum un grad ridicat de intoleranță, aruncând cu piatra în celălalt care-i diferit de el și de convingerile lui. Constat la mulți conaționali grabă și lipsă de discernământ, iar uneori chiar răutate. Am constatat în poziționările multora, pro familie sau pro LGBT, același venin, aceeași grabă în a acuza sau arunca anateme, pe care le constatăm de atâtea ori în istorie: creștini contra evrei; musulmani contra creștini; naziști și comuniști contra evreilor, țiganilor și catolicilor; albi contra negri și negri

contra albi etc. Cei aproape 30 de ani care au trecut de la căderea comunismului nu sunt suficienți pentru a scoate din gândirea și comportamentul multora veninul pe care, cu siguranță, l-a sădit în inima românilor acest sistem și ideologie totalitară, antiumană și anticreștină.

Rămân în continuare același om simplu, născut într-un sat catolic de oameni normali, cinstiți, buni creștini și sănătoși la cap. Rămân același catolic, același preot care am încercat mereu să fiu, același cetățean care ține și cu dinții la binele tuturor. Dar acum, am un gust amar față de veninul, răutatea și intoleranța cu care constat că se împroașcă unii pe alții.

Oameni buni, iubiți-l pe Cristos, iubiți biserica din care faceți parte, iubiți familia așa cum a fost lăsată de Dumnezeu pe pământ, dar nu vă mai mușcați unii pe alții și încercați să trăiți în pace și cu cei care nu vă împărtășesc convingerile și trăirile. Eu cred că așa ne-a învățat Mântuitorul și așa ne învață biserica din care facem parte. Și nu uitați să mergeți la vot! Așa cum ar fi fost mult mai bine pentru noi toți dacă ați fi votat totdeauna de trei decenii încoace.

ÎNVINGEREA SINGURĂTĂȚII INTERIOARE

-Există un loc liniștit în adâncul ființei noastre în care păstrăm dorințele și visurile cele mai frumoase; dar nu lipsesc de acolo nici coșmarurile, fricile și neîmplinirile noastre. Acela este un loc tăinuit, necunoscut de nimeni din afară.

-Spre nefericirea noastră, uneori uităm de acest loc și luați de val, de iureșul vieții, fugim și rătăcim departe de noi înșine. Fugim departe de izvor, departe de centrul nostru de gravitație. Așa ajungem niște însetați și înfometați în suflet și în spirit, cu privirile pierdute, cu inima goală și rece.

-Fugind de noi înșine sau atrași într-o cursă a înstrăinării, devenim goi, iar ceea ce întâlnim în mijlocul atâtor lucruri și oameni devine o imensă solitudine interioară. O singurătate care ne spune că am pierdut ceva important; că nu mai suntem nimic, că nu mai reprezentăm nimic pentru nimeni. Suntem un simplu

număr printre multe alte numere, fără nicio semnificație profundă. Și aceasta nu se întâmplă în primul rând pentru că alții au dorit intenționat să ne facă să uităm cine suntem cu adevărat, ci pentru că noi nu ne-am dat seama la timp de derapajele minții și ale inimii în care ne-am lansat sau ne-am lăsat antrenați. Fugind departe de centru, departe de axa existenței, devenim confuzi, nesiguri și șovăitori. Punem sub semnul întrebării tot ceea ce credeam odată; nu mai credem în nimeni și în nimic, nici măcar în noi și în capacitățile noastre.

Ne pierdem elanul și curajul: Ce rost are să mai lupt, să mai sper? Nu merită să mai depui vreun efort pentru a schimba ceva în bine, căci totul va fi ca înainte.

Eu cui îi aparțin? Nimănui. În solitudinea (se mai numește și depresie) profundă care ne-a învăluit și ne-a pătruns până în măduva oaselor, ne trezim singuri pe lume; niște oameni inutili și fără rost.

Solitudinea aduce cu sine o tristețe imensă. Pentru cei afectați de singurătatea interioară, nicio sărbătoare nu-i mai mulțumește, iar momentele de bucurie sunt însoțite mereu de nostalgii dureroase și indefinite. Chiar dacă sunt în mijlocul naturii, chiar dacă se află la o petrecere, chiar dacă li s-a mărit salariul, tot nemulțumiți sunt; ceva îi roade din interior; o durere fără nume, o nostalgie adâncă le micșorează orice bucurie pe care o au.

-Ajunși într-o astfel de situație dureroasă, această categorie de persoane are nevoie ca de aer de o înțelepciune care să le lumineze tot ceea ce este în adâncul ființei lor. Au nevoie de o lanternă cu care să lumineze meandrele vieții lor de până acum, ca să vadă clar și distinct fața tuturor musafirilor nepoftiți adunați în fântâna profundă a dorințelor și sentimentelor lor. Trebuie neapărat să vadă chipul tuturor acelor stafii care stau cu ei la masă și le strică sărbătorile; care le amărăsc zilele onomastice; care le fac neplăcute weekend-urile, vacanțele și concediile. Cei afectați de singurătatea interioară trebuie să descopere de unde provin nostalgiile și toate durerile lor

anonime, toate fricile și neliniștile lor. Și după ce au reușit să identifice, să legitimeze toți musafirii nepoftiți ai locuinței lor interioare, să îi alunge pe toți cât mai departe de gândurile, sentimentele și de viața lor. Trebuie să le închidă ușa pentru totdeauna. Așa vor reuși să se elibereze de atâtea stafii care i-au târât într-o dureroasă singurătate interioară și i-au făcut să rătăcească departe de centrul ființei lor. Așa vor începe să devină sau să redevină ei înșiși; să gândească cu mintea lor, nu cu ideile altora; să vorbească cu glasul lor, nu cu al altora; să acționeze cu forțele proprii, nu cu impunerile altora care au încercat să-i domine. Așa vor deveni cu adevărat oameni liberi să încheie relații sănătoase cu semenii lor. Sau se poate întâmpla să rămână niște neînțeleși, un fel de genii pustii, precum Eminescu. Să sperăm că nu. Viața este și o loterie și nimeni nu ne garantează succesul în toate.

Tot ceea ce am descris în aceste puține cuvinte poate reprezenta un proces interior care să ocupe multe luni din viața cuiva. Răbdare și curaj! Lumina ne așteaptă la capătul tunelului, iar a trăi în lumina adevărului despre noi înșine merită orice efort.

FLORI (doar) LA MORMÂNT?

Cu ani în urmă am cunoscut o doamnă al cărei soț decedase și care în fiecare zi mergea la mormântul lui. Acolo se ruga, îngrijea mormântul și punea flori. Este de apreciat o astfel de formă de manifestare a iubirii pentru persoana cu care ai împărțit o bună parte a vieții.

Modul ei de a proceda m-a făcut însă să-mi pun niște întrebări: Cât timp trăiesc persoanele dragi nouă, le manifestăm zilnic iubirea și aprecierea noastră? De câte ori oferim o floare sau un alt semn de atenție celor cu care împărțim același acoperiș al casei sau același loc la serviciu? De ce oare în spiritualitatea noastră există un cult atât de dezvoltat al morților și mai puțin al aniversării botezului sau căsătoriei? Am auzit că sunt soți care trec cu vederea sau nici măcar nu mai știu data de

naștere a soției și nici data căsătoriei. Se poate verifica aceasta și la soții?

De ce oare în relațiile noastre cu societatea sau direct cu mediul politic, suntem mult mai înclinați să ne plângem de lipsuri, de greșeli (ale altora, se înțelege), și nu ne focalizăm atenția și energiile pe ceea ce este pozitiv, pe ceea ce putem realiza împreună?

Ca și doamna care zilnic mergea la mormânt să-și plângă soțul decedat, avem și noi păguboasa înclinație de a ne văicări, de a condamna, de a ne încrucișa brațele, de a nu vedea partea plină a paharului. Gândirea pozitivă, atitudinea pozitivă față de noi înșine și față de ceilalți este cheia succesului în viață. Vorba chinezului: În loc să te plângi de întuneric, mai bine aprinde o lumânare! Astăzi, deci, să gândim și să acționăm pozitiv, oferind o floare (sau o ciocolată) persoanelor dragi nouă! Eu, de exemplu, le voi oferi câte un buchet de flori celor două secretare ale facultății noastre. Flori la mormânt o să punem data viitoare; sperăm să nu se supere decedații noștri.

EMPATIA

-Cred că mulți dintre noi am auzit istorisiri despre câini care au stat alături de stăpânii lor bolnavi și nu au plecat de lângă patul de suferință al acestora decât atunci când au murit și au fost duși la cimitir. Cineva de aici, din Iași, mi-a povestit cum câinele lor din casă, după moartea stăpânului, nu a mai vrut să trăiască și a murit pe locul unde fusese patul în care a zăcut și a murit stăpânul. Se spune că noi, oamenii, avem multe de învățat de la un câine. Eu chiar cred aceasta. Câinii empatizează cu omul în suferință mai mult decât mulți dintre noi. Așa că, ar fi bine să luăm aminte la comportamentul lor, la empatia pe care aceste necuvântătoare o au față de omul în suferință.

-Empatia este un cuvânt care provine din limba greacă (en=în interior și patos=suferință). Așadar, empatia înseamnă capacitatea de a recunoaște și împărtăși tristețea și suferința altuia. Dar, în același timp empatia înseamnă și capacitatea de a

împărtăși bucuriile celuilalt, chiar dacă acesta nu-și exprimă explicit nici durerea, nici bucuria. În filosofia și religia budistă, a călugărilor tibetani și nu numai a lor se insistă mult pe compasiune. Dar trebuie știut faptul că pentru a avea compasiune față de cineva, mai întâi trebuie să empatizezi cu el. Empatia are și alte valențe, alte dimensiuni. Îmi aduc bine aminte cum în anii adolescenței citeam mult, devoram romane ale literaturii clasice universale și românești. Nu pot uita cum mă plasam în pielea anumitor personaje și cum trăiam intens stările lor descrise în aceste capodopere ale literaturii. Mă identificam apoi cu omul sărac din serialul ”Om bogat, om sărac”. Empatizam cu multe din personajele din cărți și din filme. Așadar, empatia nu este doar între persoane reale, ci și între o persoană și un personaj al istoriei, al literaturii, al filmului sau teatrului.

Acum, că a venit din nou toamna, empatizez cu frunzele copacilor, iar culorile lor cu nuanțe arămii, roșcate sau roșietice îmi inspiră căldură, calm și liniște interioară. Acum, culorile pastelate ale frunzelor copacilor au culori și nuanțe care-mi amintesc de privirea calmă și blândă a bunicilor mei. Astăzi, mulți tineri empatizează cu artiști, cântăreți, fotbaliști; cu oameni politici, mai puțin sau chiar deloc.

-Să trecem acum la câteva considerații legate de aspectele etice, morale ale empatiei. A empatiza cu suferințele cuiva, sau cu bucuriile lui este semn de bunătate, de bine, de creștere în umanitate, de apropiere de Dumnezeu care suferă în orice om care suferă. Biblia ne spune: ”Căci am fost flămând, şi mi-aţi dat să mănânc, am fost însetat, şi mi-aţi dat să beau, am fost străin, şi m-aţi primit, 36 gol, şi m-aţi îmbrăcat, bolnav, şi m-aţi vizitat, am fost în închisoare, şi aţi venit la mine!» (Mt 25, 35-36).

Iată așadar câteva forme practice de empatie prin care noi nu empatizăm doar cu un om sau altul, ci cu însuși Dumnezeu. A proceda astfel înseamnă a săvârși un mare bine.

Atât de mare este acest bine încât ne deschide porțile paradisului și ne mântuie sufletul.

-Dar răul, ce este? Răul reprezintă lipsa empatiei. A fi rău înseamnă a trece nepăsător pe lângă suferințele celuilalt. Răul nu are consistență, el fiind mai mult o lipsă. În cazul nostru, răul este o absență a oricărui sentiment de compasiune cu suferința și viața celorlalți. Poate că nu există nicio lege care să ne oblige să empatizăm cu suferințele altora. Nu există nicio lege care să ne amendeze dacă nu am dat o pâine celui flămând. Există, în schimb, o penalizare morală care înseamnă o mare absență, un mare gol între oameni, o înstrăinare între ei care cauzează și un gol, un fel de pustiu, de moarte în inima și sufletul celor lipsiți de empatie. Se spune că pentru a face rău, nu trebuie neapărat să faci ceva, ci este suficient să nu faci nimic; să rămâi inert, surd și nepăsător la suferința cu care se confruntă alți oameni.

Un câine te simte de la distanță, dacă suferi sau te bucuri; dacă ești om bun sau om rău. Noi ce simțim față de semenii noștri? Ce sentimente avem?

ÎNTOARCE-TE ÎN TINE ÎNSUȚI

-Sunt nenumărate voci care-ți vorbesc, chipuri care te atrag și lucruri care-ți fac plăcere atunci când le ai. Dar de multe ori se întâmplă că oricât de multe persoane ar roi în jurul tău, oricât de multe lucruri ai avea, tot nu vei fi mulțumit. Toate acestea au loc pentru că nu te simți bine cu tine însuți; nu-ți place în compania sinelui tău. Ești mereu neliniștit, nemulțumit pe tine, pe oameni și pe viață în general. Aceste neliniști și nemulțumiri vin adesea din fragedă copilărie, când părinții nu ți-au sprijinit suficient de mult visurile și aspirațiile tale. Chiar dacă ți-au oferit de toate, dar nu ți-au oferit inima și înțelegerea de care aveai atât de mult nevoie, în acest caz inima ta a început să sângereze și tot ceea ce vedeai în jurul tău a început să fie marcat de propriile dureri și suferințe interioare. În cazul în care părinții te-au iubit mai puțin, sau nu te-au înțeles și nu ți-au

sprijinit paşii creşterii tale, atunci tu vei începe să suferi, ceea ce nu-ţi va place şi vei fugi de suferinţă, adică de sinele tău interior, de tine însuţi. Din acest motiv, fugind de sinele tău care suferă, vei rătăci departe de axa existenţei tale. Neavând fericirea în tine însuţi, o vei căuta în exterior; în nenumărate relaţii care niciodată nu te vor face fericit, căci boala, durerea este în profundul fiinţei tale. Vei căuta mulţumirea în lucruri, în bani sau poziţii sociale înalte, în plăceri de tot felul. Dar nimeni şi nimic nu te va face fericit, pentru că în adâncul fiinţei tale eşti rănit, iar rănile acelea interioare vor continua să sângereze şi să doară, chiar dacă este o durere mocnită, latentă, ca un jar acoperit de cenuşă.

-Pentru a te vindeca este absolut necesară reîntoarcerea în adâncul fiinţei tale, în acel punct şi în acel moment în care ai început să suferi, cum am zis, din cauza lipsei de iubire şi înţelegere din partea unuia sau a ambilor părinţi. Această întoarcere este obligatorie, iar durerea pe care o vei experimenta atunci când vei ajunge în acea zonă profundă a fiinţei tale poate să fie asemănătoare cu moartea. Oare nu aşa se întâmplă în atacurile de panică, în care fricile din noi, descătuşate ca nişte fiare sălbatice, ne induc sentimentul sufocării şi al morţii iminente? Acele frici nu sunt altceva decât strigătul de durere al omului care este adus cu forţa tocmai în acea zonă profundă a fiinţei sale în care s-a acumulat multă durere şi frustrare. Acolo, cândva, ceva din fiinţa ta a început să sufere şi să moară. Acolo a început drama existenţei tale.

-Întoarce-te înapoi, exact acolo unde a început durerea ta. Înfruntă această durere, chiar dacă îmbrăţişarea ei îţi aduce în faţa ochilor spectrul morţii. Trebuie să ucizi această moarte, nu fugind de ea, ci privind-o în ochi, înfruntând-o cu curaj şi fără ezitare. Doar aşa vei începe să te vindeci, reluând firul vieţii interioare de acolo de unde a început să fie marcat de suferinţă, nemulţumiri şi frustrare. Aşa te vei elibera de un întreg balast, de un fel de otravă care ţi-a alterat existenţa. Învingând durerea în propriul tău trup, eliberându-ţi subconştientul de frustrări şi de

toate vocile negative sau acuzatoare care se cuibăriseră acolo, vei începe să crești din nou, dar nu cum erai înainte, ci cu totul altfel, liber și victorios peste propriile dureri și slăbiciuni.
-Acesta este un drum tare anevoios și pentru a nu cădea, pentru a nu te descuraja, ai nevoie de un ajutor. Ai nevoie de cineva care să te iubească și să-ți înțeleagă durerea și aspirațiile tale. Ai nevoie nu atât de un psiholog bun, dar mai ales de o inimă care să bată alături de inima ta. Curaj și încredere! Dumnezeu nu ne-a creat pentru a fi singuri. El a sădit în noi forțe nebănuite de regenerare, de renaștere. Deci, întoarce-te la Dumnezeul din tine, dar în același timp privește cu încredere și curaj spre cei care îți întind mâna, care își deschid inima și care, împreună cu tine, vor să trăiască la fel de liberi și fericiți cum îți dorești și tu.
PS: În bună parte, aceste reflecții aparțin unui bun psiholog. Eu nu am făcut altceva decât să le dau o formă sintetică.

AI ÎNCREDERE ÎN TINE

Unul dintre cei mai mari compozitori ai lumii, Wolfgang Amadeus Mozart, a fost însoțit la groapă doar de câinele său, iar genialul pictor Vincent Van Gogh nu găsea pe nimeni să-i cumpere tablourile. Așa este lumea: Adesea trece nepăsătoare și inconștientă pe lângă oameni care se nasc odată la câteva sute de ani.

Chiar dacă noi nu suntem genii, cred totuși că adesea oamenii cu care împărțim viața de zi cu zi nu ne cunosc cu adevărat și nu știu ce suntem în stare să facem. Căci sunt convins de faptul că în viață, de exemplu, avem și momente în care mintea noastră are o sclipire genială. Cine știe ce talente ascunse zac în noi și nu le cunoaștem, nu le folosim! Și nici nu există cineva care să ne ajute să le descoperim. Eu când eram prin clasa a VI-a am construit un radio într-o cutie mică de pateu.

Și chiar dacă în viață nu excelăm prin nu știu ce mari bravuri, toți putem excela prin corectitudinea și frumusețea gândurilor și sentimentelor noastre. Toți putem să nu facem

compromisuri cu conştiinţa noastră, iar acest lucru ne înalţă pe culmile virtuţii. Chiar dacă nu vom inventa ceva care să ridice gradul de confort şi civilizaţie pe planeta noastră, aşa cum, de exemplu, a făcut-o Edison, prin umanitatea noastră ireproşabilă putem aduce un plus de fericire în lumea în care Dumnezeu ne-a trimis să fim sarea pământului şi lumina lumii.

Aşadar, ai încredere în tine şi foloseşte din plin talanţii cu care te-a înzestrat Creatorul.

16 OCTOMBRIE (Aniversar)

UN PAPĂ VENIT DE DEPARTE; ŞI TOTUŞI, ATÂT DE APROAPE

Acum mulţi ani în urmă, în 1978, pe 14 octombrie cardinalii intrau din nou în conclav (adică într-o sală unde erau încuiaţi cu cheia), pentru a alege un nou papă, căci cel dinainte pontificase doar 33 de zile. După două zile, pe hornul de deasupra acoperişului Capelei Sixtine iese fum alb, iar la ora 18.45 este anunţat noul papă, Ioan Paul al II-lea, alias Karol Wojtyla, un polonez de lângă noi, arhiepiscop la Cracovia. Îmi amintesc bine acea zi, ca şi ziua de 9 mai 1999, când acelaşi papă a celebrat Sfânta Liturghie la Bucureşti, iar toată lumea prezentă a strigat cât putea de tare: Unitate! Unitate! Unitate! Îmi amintesc bine contextul în care trăiam noi cei din România în anii atât de duri ai comunismului ceauşist, când pâinea, uleiul, zahărul se vindeau cu ţârâita la cartelă; când la ora 22 se terminau programele la puţinele canale de televiziune pe care le aveam, iar toată lumea trebuia să se culce, pentru ca doua zi să se trezească de dimineaţă şi să meargă la muncă. Îmi amintesc bine acele timpuri în care majoritatea românilor se temeau şi de umbra lor, căci nu se ştia cine te turna la Securitate. Îmi amintesc bine acele timpuri în care a reuşi să ajungi să vizitezi o ţară din Vestul Europei reprezenta un noroc rezervat pentru foarte puţini cetăţeni ai ţării. În acei ani, în România se suferea de foame şi de frig, iar Ceauşescu şi oamenii lui ne spuneau că

înaintăm spre epoca de aur, dar mie acea epocă mi se părea de fier, și acela ruginit.

Când am aflat că a fost ales un papă polonez, adică dintr-o țară comunistă, instantaneu în inima mea s-a aprins o licărire de speranță pentru o viață mai bună. Eram abia întors din serviciul militar, unde dădusem piept din plin cu mizeria sistemului și ideologiei comuniste atee și antiumane. Atunci, noul ales a reprezentat pentru mine nu doar un papă al Bisericii Catolice, ci și un lider, mai mult, un profet al unei lumi pe care am visat-o de mic copil, o lume liberă. Este cunoscut și recunoscut rolul papei, acum declarat sfânt, Ioan Paul al II-lea în dărâmarea sistemului și ideologiei comuniste din Europa; o Europă separată forțat în două blocuri mari, separare simbolizată de Zidul Berlinului. Deși atunci, în anul 1978, nu pricepeam cum se va întâmpla, în adâncul sufletului meu simțeam că noul ales este Noul Moise care va conduce lumea spre libertate. Un Moise care o va ajuta să iasă din sclavia Stelei Roșii de la Moscova și o va purta pe alte căi, căi ale libertății, ceea ce s-a întâmplat tot în timpul pontificatului său, în anul 1989. Ioan Paul al II-lea și Polonia catolică au contribuit enorm la căderea unei lumi și nașterea alteia, cea în care ne bucurăm și plângem noi acum; dar dacă plângem, aceasta nu este din cauza papei Ioan Paul al II-lea, ci din cauza păcatelor și răutăților noastre. Cred că astăzi se cuvine să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru că ni l-a dat pe Ioan Paul al II-lea, vecinul nostru, cel care a sărutat pământul României și ne-a binecuvântat pe noi toți împreună cu Preafericitul Patriarh Teoctist, iar noi am strigat cât ne țineau puterile: Unitate! În urechile papei, strigătul de la București din parcul Izvor a rămas mereu viu și deseori el însuși a spus acest lucru.

Ioan Paul al II-lea a contribuit la refacerea unității continentului european, iar din anul 2007 suntem și noi parte integrantă a UE. Dacă nu ar fi fost el, dacă nu ar fi fost Gorbaciov sau Kohl, cine știe care ar fi fost acum soarta noastră?!

Din fericire, continentul european și-a regăsit unitatea. Dar din punct de vedere religios, creștin, continentul nostru nu și-a regăsit unitatea. Deși la 9 mai 1999, în prezența celor doi mari păstori ai bisericilor noastre am strigat ”Unitate” cât ne-au ținut puterile, iată că, spre bucuria iadului și întristarea lui Dumnezeu, suntem în continuare divizați, separați, noi, creștinii, care avem aceeași Carte Sfântă, aceleași taine, atâtea tradiții comune, atâtea visuri împreună. A dispărut Zidul Berlinului, dar nu au dispărut dintre noi zidurile ignorării reciproce, ale intereselor de castă, ale setei de putere. Și toate acestea continuă să țină ruptă cămașa necusută a lui Isus Cristos, El care înainte de a muri s-a rugat Tatălui ”Ca toți să fie una”. La 16 octombrie, când ne amintim de prima zi de pontificat a sfântului Ioan Paul al II-lea, să ne amintim că avem datoria morală, creștină de a merge pe căile deschise de el, căi ale refacerii unității între oameni, între creștini, între toți cei care mărturisesc numele aceluiași și unic Dumnezeu. Repet: Europa și-a regăsit unitatea politică, culturală, economică, administrativă. Noi, creștinii de astăzi avem misiunea de a contribui la refacerea unității religioase a continentului nostru. Ceea ce am strigat din răsputeri la București, ”Unitate!”, trebuie să devină crezul nostru de viață. Sau, nu înțelegem încă marele pericol care bate la ușă: Așa cum pentru multe decenii peste o bună parte a Europei a strălucit Steaua Roșie de la Moscova, dacă noi creștinii nu ne vom uni, este foarte posibil ca în curând peste continentul nostru să înceapă a străluci Semiluna.

De ce ne încăpățînăm așa tare să nu înțelegem lecțiile istoriei? Am scăpat de dominarea Stelei Roșii de la Moscova. Iar acum? Dacă nu ne place să fim cu Cristos și frați între noi, nu ne dăm seama că este posibil să fim din nou conduși de oamenii lui Alah, doar că religia lui are și jihadul.

Și iarăși, cu un profund sentiment de recunoștință mă întorc spre Ioan Paul al II-lea pe care încă din seara zilei de 16 octombrie 1978 am început să-l văd ca pe Noul Moise, chemat

de Dumnezeu să conducă lumea spre alte tărâmuri, ale unei vieți libere; și așa a fost.

DUMNEZEU VORBEȘTE LIMBA CREATURILOR SALE

Pentru cei care nu vin la biserică și nu aud cuvântul Domnului citit din Biblie. Lor le vorbește Dumnezeu? Gânguritul pruncului în brațele mamei, l-ați auzit? Nu ați auzit râsetul zglobiu al copiilor?

Nu ați auzit cântecul ciocârliei înălțându-se spre ceruri? Nu ați ascultat naiul lui Zamfir?
Nu ați auzit cântecul mierlei în nopțile liniștite de vară? Nu v-au vrăjit Nocturnele lui Chopin?
Nu v-au pătruns în adâncul inimii strigătele celor înfometați nu doar după pâine, ci și după dreptate și adevăr?
Nu v-a plâns inima la căpătâiul unui bolnav?
Nu v-a șoptit nimeni la ureche iubirea ce v-o poartă?
Nu v-a speriat sunetul trăsnetului și zgomotul apelor înfuriate, ieșite din matcă?
Nu v-ați lipit urechea de scoarța copacilor pentru a auzi cum urcă seva până în ultima celulă a celei mai îndepărtate frunze?
Nu v-a neliniștit vocea tainică a conștiinței voastre?
În toate acestea și în multe altele ne vorbește Creatorul a toate. Dumnezeu nu este mut; El ne vorbește prin tot ceea ce a creat. Surzi suntem noi, cei care auzim doar zarva lumii; dar și acolo, dacă ascultăm mai cu atenție, o să deslușim vocea plăcută și tainică a Dumnezeului nostru.

Și toate aceste voci, alături de multe altele, nu reprezintă decât o șoptire a unui glas care dacă ar răsuna în toată puterea lui, ar sparge timpanele universului.

CHEIA SUCCESULUI

-Cine se teme de înfrângere, probabil nu va fi niciodată un câștigător. Dacă ai curajul să riști în planurile tale, s-ar putea să reușești, sau s-ar putea să pierzi. Și ce avantaj ai în această a

doua variantă? Ai un mare avantaj: Așa îți vei da seama cum nu trebuie să procedezi altă dată. Vei învăța mai bine ce funcționează și ce nu funcționează, iar aceasta este o lecție de viață care îți va aduce un plus de experiență și un plus de maturitate umană și profesională. Iar dacă știi să privești cu atenție în jurul tău, vei învăța din greșelile și căderile altora ce trebuie să faci și ce trebuie să eviți.

-Poate prea mult ne condiționăm viața în funcție de ce vor spune alții dacă vom greși; ne este teamă să nu fim judecați. Adesea suntem prea orgolioși și ne-am format o părere prea bună despre noi, ca să mai putem admite că avem limitele și greșelile noastre. Oamenii mari nu au reușit de la început și nu de puține ori au greșit, au căzut. Dar toate căderile și greșelile le-au fost lecții de viață care i-au învățat să nu mai repete relele din trecut. Paradoxal, succesul se bazează adesea și pe multe nereușite și căderi. Așa cum un copilaș, până învață să meargă singur pe propriile picioare, mai înainte a căzut de nenumărate ori. Este greu să te comporți transparent și sincer într-o societate agresivă în care mulți parcă sunt mai interesați de comportamentul altora decât de al lor, propriu. Își ocupă timpul și-și hrănesc mintea cu ceea ce fac alții. Și aceasta este o față a societății noastre în care a rămâne vertical și transparent reprezintă o mare performanță.

-Și mai este ceva foarte important: Să știi să accepți înfrângerea cu seninătate; să-ți accepți limitele și lipsurile, căci chiar dacă vei fi înfrânt în multe bătălii, important este să nu pierzi războiul. Iar dacă i-ai greșit cuiva, să-ți pară rău și să ceri iertare. Viața nu este un urcuș continuu spre glorie și succes, iar perfecțiunea nu ne aparține nouă, oamenilor, ci doar lui Dumnezeu. Nouă ne aparține datoria de a aspira mereu spre mai sus, spre mai bine, chiar dacă în aceste aspirații sunt incluse și căderile și nereușitele noastre. Succes!

EMOȚIA

Nu vi s-a întâmplat ca mergând la teatru sau la operă să fiți atât de captivați de interpretarea unui actor sau de vocea unui tenor încât aproape deveniți dublura lor prin emoțiile profunde pe care le trăiți?

Cred că arta, mai mult decât o înscenare sau interpretare, înseamnă emoție, trăire profundă, contopire a propriei ființe cu obiectul privit sau cu personajul interpretat. Mai mult decât cuvinte, imagini sau mișcări scenice, arta este emoție; este viață trăită cu profunzime și intensitate maximă.

Cred că și religia și exprimarea ei prin credință și fapte înseamnă tot o trăire profundă și o contopire a inimii credinciosului cu inima lui Dumnezeu, care este centrul și inima religiei.

Copil fiind, mă vrăjea chipul blând al Fecioarei Maria pe care-l admiram îndelung, în tăcere în biserica din satul natal. Nu pot exprima în cuvinte expresia feței Fecioarei Maria din statuia care era în biserică. La fel cum mă fascinau gurile deschise ale peștilor ridicați deasupra apei pentru a asculta predica Sfântului Anton. Trăiam atunci o emoție care-mi freamătă și acum sub piele, iar când mergeam la pescuit pe malul Siretului îmi doream cu toate puterile sufletului meu să prind măcar un pește ca cel din icoana pictată pe peretele bisericii.

Emoția! Mă întreb câtă emoție simt atunci când îl predic pe Dumnezeu. Câtă emoție simt atunci când pronunț cuvintele ”rugați-vă, fraților”; câtă emoție simt atunci pentru toți cei pe care-i declar frații mei?

Oare nu cumva manifestarea credinței mele înseamnă o simplă înșiruire de cuvinte, fără participarea inimii, fără angajarea voinței, fără o trăire concretă a ceea ce spun în viața zilnică? Cu trecerea anilor și apăsarea greutăților pe umerii noștri, emoțiile scad în intensitate sau devin simple gesturi de suprafață.

Religia și trăirea ei în credință înseamnă empatie, feeling, unire profundă a omului care contemplă sau se roagă cu Cel pe care îl contemplă, căruia îi adresează rugăciunea.

Icoana din biserică sau din casa mea rămâne o simplă pictură pe pânză sau lemn, dacă privind-o, nu trăiesc emoția unirii mele intime cu sfinții sau cu Dumnezeu. Zidurile bisericii și măreția turnurilor ei rămân simple pietre sau ciment dacă pe mine nu mă înalță interior către ceruri. Preotul din altar rămâne un simplu funcționar care interpretează un rol, dacă el sau credincioșii prezenți la celebrare nu-și unesc profund inima, gândurile și întreaga lor ființă cu Cel pe care îl celebrează. Dumnezeu nu are nevoie de cuvintele noastre, de ”teatrul” nostru, ci de inima noastră și nu ne putem juca cu el ca cu o păpușă, îndeplinindu-ne un rol timp de o oră sau mai puțin, după care ieșim din biserică, închidem ușa și ne vedem de treburile noastre.

De fapt, emoția este un simplu dar oferit nouă de divinitate sau în emoție este prezent însuși Dumnezeu?

FII TU ÎNSUȚI!

Se spune că una dintre cauzele principale ale crizei prin care trecem o reprezintă lipsa de modele. Sunt prea puține persoane care să reprezinte pentru acest popor un far de lumină și o cale de urmat. Căci oamenii mari și valoroși fie sunt dați deoparte de către păduchii care vor să iasă mereu în frunte, fie ei înșiși sunt cam timizi și nu dau suficient din coate pentru a-și face loc pe scena publică. Este și acesta un mare adevăr; un adevăr tare dureros.

Și totuși, psihologia și științele educației ne spun că înainte de toate cheia succesului este la fiecare dintre noi, nu la alții. Trebuie să fim încrezători în noi înșine și înainte de a căuta un model de urmat, să privim în interiorul nostru, pentru a descoperi toți talanții cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. Aceasta nu este mândrie, ci cunoaștere și stimă pentru ceea ce suntem fiecare dintre noi. Poate ne gândim că alții vor face un lucru mult mai bine decât noi; este posibil. Dar de ce oare nu ne dăm seama că nimeni nu poate face la fel ceea ce facem noi? Nimeni nu ne poate copia; nimeni nu poate fi clona noastră, căci fiecare

suntem un unicat. Cum știu eu să fac curățenie în casă, nimeni nu va face la fel ca mine; iar în această curățenie strălucesc nu doar parchetul, mobilierul sau ferestrele, ci strălucesc și eu însumi. Cum știu eu să studiez, să-mi pregătesc referatele și să mă prezint la examene, nimeni nu poate face la fel. Iar cum știu eu să fiu student, mă calific pe mine însumi și îmi forjează propria personalitate. Cum sunt eu ca tată sau mamă, nimeni nu poate fi în locul meu. Exemple în acest sens pot continua la infinit și este bine ca fiecare să le cunoaștem pe cele care ne reprezintă cel mai mult și mai bine. Deci, astăzi fii tu însuți!

FERICIREA ESTE LA UN PAS DE TINE

Fericirea este la un pas de tine și tu rătăcești atât de departe. Întoarce-te, întoarce-te la iubirea ta dintâi, întoarce-te acasă; acolo iarba este încă verde și cerul albastru.

Ascultă-ți cântecul inimii, ascultă-ți freamătul ei și cântă toate dorurile pe care le ai. Cântă-ți fericirea sub soarele care ne luminează pe toți și nu-l mai ține încătușat pe Dumnezeul din tine.

Lumea este frumoasă, lumea este bună, lumea este cea pe care o porți în visurile tale.

Continuă să visezi, continuă să trăiești, continuă să iubești. Fericirea este în tine. Fericirea este în ochii pe care-i privești. Fericirea este în ochii care te privesc cu drag astăzi, ca și ieri. Și mâine te vor privi cu aceeași mare, imensă, nemărginită iubire. Acesta este Dumnezeul tău, iar astăzi fericirea este la un singur pas de tine.

PREȚURI SAU VALORI?

-Mi s-a întâmplat să stau de vorbă cu români care lucrează în străinătate și care mi-au spus de toate. Dar ceea ce mi-a atras atenția la mulți a fost precizia cu care îmi spuneau prețul materialelor de construcție și al obiectelor din casele pe care și le-au construit. Sau mă informau cu exactitate asupra prețurilor alimentelor în Italia, de exemplu, și în România. Ceea

ce, spuneau ei, ne indică costul vieții în străinătate și în România. Aha, îmi ziceam atunci în mintea mea: Acesta-i costul vieții în Italia și acesta-i costul vieții în țara mea. Curios! Am ajuns să calculăm viața în bani. Valoarea vieții se stabilește în euro sau în conversia acestora în moneda locală, leu.
-Mă gândesc acum că mulți dintre noi cunoaștem sau ne interesăm de prețul la tot ceea ce avem sau ne dorim. Cunoaștem salariul unui profesor, al unui medic sau al unui măturător de stradă. Care este prețul unei mașini pe care vrem să ne-o cumpărăm și în funcție de preț, știm câți ani trebuie să facem economii. Care este prețul ultimului model de smartphone de la Samsung; cât costă o prăjitură amandina; cât costă o consultație la un medic în privat; care-i prețul litrului de benzină sau motorină. Cât costă o lumânare, un acatist sau pomelnic. Cunoaștem chiar și prețul propriei înmormântări și în testament stabilim o anumită sumă pentru aceasta.

-Prețurile le cunoaștem, mai la toate lucrurile; nu știu însă dacă ne preocupă și valoarea lor. Poate ne-am pus întrebarea și cât ne costă să ”cumpărăm” o persoană, sau care-i prețul unui divorț. Nu știu însă dacă ne-am întrebat și care-i valoarea unei persoane. Îmi dă impresia că prea puțin ne interesează valoarea a tot ceea ce ne înconjoară. Căci dacă am cunoaște-o mai bine, am ști să ne folosim mai bine de lucrurile pe care le avem deja și nu am mai alerga așa des după altele noi. Nu suntem ancorați în valoarea realităților, ci ne plimbăm adesea la suprafața lor. Ne interesează mai mult prețurile, ceea ce ne înstrăinează de lucruri și de lume, de oameni și de viață în general. Deși suntem proprietarii a foarte multe lucruri; deși încercăm să cumpărăm într-un fel sau altul și conștiința sau trupul altor persoane, de fapt rămânem atât de superficiali față de ceea ce reprezintă lucrurile pe care le avem. Ne plictisim repede de ele și vrem mereu altele noi. La fel cum ne plictisim repede și de persoane și nu suntem capabili de relații umane de durată și profunde.

-Înainte de a decide să cumpărăm un lucru sau altul, cred că este mult mai benefic pentru noi să analizăm în detalii valoarea a ceea ce avem deja. Să apreciem mai mult bunurile pe care le avem și să ne bucurăm de ele mai mult, mai profund. Așa ne vom face viața mai ușoară, mai plăcută, dar mai ales, mai adevărată.

MEDITAȚIA

În fiecare dimineață primesc urări pentru o zi bună și frumoasă, multe dintre ele însoțite de imaginea unei cafele aburinde, a unor flori, a soarelui, a unor peisaje încântătoare etc. Le mulțumesc tuturor pentru dorința lor de a-mi face ziua mai ușoară și mai frumoasă.

Și pentru că le doresc același lucru, vreau să le propun o cale pentru a ajunge la trăirea unor zile senine și fericite: Meditația.

La începutul zilei, după ce ne-am trezit și ne-am spălat, propun 15 minute în care:

Ne așezăm într-un loc liniștit din casă și nu ne gândim la nimic, adică alungăm departe de noi orice imagine (închidem ochii) și orice gând din afară. Lăsăm mintea noastră liberă de orice preocupare. Liniștea care se așterne în creierul nostru, să coboare apoi în tot corpul, până în ultima sa fibră. Să intrăm într-o stare de liniște în care să fim capabili să ne auzim bătăile inimii.

Acum putem deschide ochii, privind cu atenție și fără grabă fața lui Dumnezeu dintr-o icoană de pe perete sau pe care o avem lângă noi. Poate să fie și imaginea unui sfânt, sau fotografia persoanei dragi cu care împărțim viața; poate să fie fotografia copiilor noștri; poate să fie imaginea unei persoane cu care suntem în conflict și cu care vrem să ne împăcăm. Să privim acel chip fără grabă, încercând să descoperim ceea ce are să ne spună; încercând să înțelegem mai bine ce reprezintă el pentru noi. Să inițiem apoi un dialog cu acea persoană, dar să fie

un dialog alimentat de pacea și liniștea din noi. Să ”meditǎm” acel chip, acea persoană, încercând să ne-o facem parteneră de viață, de comuniune bazată pe iubire.

Prevalent, meditația este o formă de comuniune a creaturii cu Dumnezeu, creatorul și răscumpărătorul ei. Dar meditația poate fi și acel spațiu vital, interior în care noi facem sau refacem comuniunea noastră cu semenii și cu tot ce ne înconjoară. Meditația poate deveni și o refacere a frumuseții și armoniei pe care Creatorul a sădit-o în creația sa. Putem să nu avem în fața noastră nicio icoană și nicio imagine, nicio fotografie. Putem să ascultăm într-o liniște desăvârșită un fragment muzical al unui compozitor celebru. Putem să fim purtați pe aripile muzicii în sfera muzelor, acolo unde geniul uman a atins divinitatea; unde a reușit să asculte glasul îngerilor și să ni-l redea în muzica pe care a scris-o.

În liniștea care ne-a pătruns întreaga ființă putem repeta lent, fără nicio grabă, o ”mantră” creștină: ”Tatăl nostru, care ești în ceruri; sfințească-se numele Tău!”, "Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ai milă de mine, păcătosul" etc. În meditație, inima și întreaga noastră ființă se vor odihni în inima lui Dumnezeu, refăcând armonia din noi și comuniunea cu spațiul vital în care trăim. Meditația este un mijloc și un loc în care omul se întâlnește cu Dumnezeu și cu paradisul pe care acesta i l-a oferit în dar.

ANCORAT ÎN VALORI

Nu mă pricep la politică ca meserie și nu am timp să mă ocup de politicieni, dar știu că de moralitatea politicii și a politicienilor depinde binele comun al cetățenilor. În baza acestui considerent am semnat petiția ”fără penali în funcții publice”. Sper ca această petiție să aibă un efect benefic pentru țară. Zic, sper, căci nu sunt sigur.

Sunt însă sigur de altceva, și anume: În fața corupției generalizate (aceasta este cangrena din trupul țării), eu nu voi fi un corupt, chiar dacă societatea mă provoacă la așa ceva.

Fiindcă iubesc legalitatea, când mai ajung să cumpăr ceva în satul meu natal, voi cere să mi se elibereze bonul fiscal, chiar și pentru o pâine.

Voi spune mereu adevărul despre mine, despre oameni și despre mersul lucrurilor, chiar dacă acest adevăr poate să-mi provoace dureri, sau să supere pe alții. Căci doar adevărul ne eliberează din păcat și din greșelile noastre.

Chiar dacă pentru ocuparea unui loc de muncă, pentru o promovare în carieră, pentru un salariu mai mare etc. mersul societății te îndeamnă să devii lup pentru semenii tăi, pentru mine fiecare om rămâne fratele și sora mea și nu-mi voi face loc cu coatele pentru a ieși eu în fața altora.

Chiar dacă legea nu mă constrânge să dau din ceea ce este al meu, nu voi putea sta liniștit la masă când știu că altul suferă de foame.

Chiar dacă trăiesc într-o lume confuză și în derivă, lecțiile fundamentale de viață primite de la părinți îmi vor călăuzi gândirea și deciziile mele concrete de fiecare zi. Chiar dacă această societate se laicizează mereu mai mult, pentru mine Dumnezeu rămâne axa vieții și centrul meu de gravitație.

Dacă Dumnezeu a dorit să exist în această lume, nu vreau să fac degeaba umbră pământului. În fiecare zi, cu fiecare dintre noi, lumea aceasta poate deveni mai bună.

NEVOILE NOASTRE=IUBIREA NOASTRĂ?

Să fim sinceri cu noi înșine și să ne răspundem la următoarea întrebare: Pe ce se bazează relațiile noastre cu ceilalți?

-Eu spun că relațiile noastre cu ceilalți se bazează pe nevoile pe care le avem. Așa cum relația unui copil cu părinții săi se bazează pe nevoia lui de hrană, îmbrăcăminte, căldură, atenție, sprijin etc. Relația dintre două persoane înseamnă că una are o anumită nevoie iar o alta i-o poate satisface. Dacă satisfacerea dorinței, necesității celuilalt nu poate fi îndeplinită,

relația dintre cele două persoane va funcționa prost sau se va întrerupe complet.

Chiar și relațiile generoase și dezinteresate sunt tot rezultatul unor necesități, al unor nevoi interne pe care le avem. Adică, iubim dezinteresat pentru că, de fapt, avem un interes, acela de a ne manifesta această iubire; altfel, nu am face-o. În altruismul sau generozitatea noastră dorim, de fapt, să ne manifestăm un anume crez etic sau religios; să actualizăm un anumit principiu călăuzitor care ne conturează personalitatea. Căci chiar și în manifestările cele mai dezinteresate și mai generoase se ascunde un germen de afirmare a ego-ului nostru.
-Cred că gesturi complet gratuite de iubire săvârșește doar Dumnezeu. El singur nu are nicio nevoie de noi oamenii; și totuși, El singur ne iubește cu o iubire fără margini și fără a avea vreun câștig din asta. Și o face atât de discret, încât nici nu ne dăm seama; ba, mai mult, își camuflează atât de bine prezența încât nu de puține ori uităm că el există, sau, mai grav, îi negăm însăși existența.

-Ar trebui să devină Dumnezeu modelul relațiilor noastre cu ceilalți oameni?

DEDICAȚIE

Tuturor acelor persoane care într-un fel sau altul, dar mai ales într-un anume fel (îl știu ele, care...), mi-au purtat sau îmi poartă de grijă le dedic cu drag următoarea istorioară.

Recent, cineva mi-a relatat un caz real petrecut nu demult undeva pe glob. Era un preot, slujitor într-o parohie mică, unde toți se cunosc între ei și unde nu este nevoie de niciun buletin de știri pentru a cunoaște tot ce se petrece în comunitate. Într-o zi, respectivul preot a parcat mașina lângă un magazin cu băuturi alcoolice. Din vecinătate, o doamnă a observat acest fapt și după ce a reflectat puțin în sinea ei, și-a spus că preotul lor este prieten la cataramă cu Bachus. Și fiindcă nu putea ține doar pentru ea această descoperire, a împărtășit-o și altor persoane, ceea ce a însemnat că în foarte scurt timp toată

comunitatea de enoriași a aflat că păstorul ei sufletesc este un consumator înrăit de băuturi alcoolice.

Este ușor de prevăzut că această noutate a ajuns și la urechile preotului și este și mai ușor de prevăzut că știrea nu i-a căzut tocmai bine. Dar, nu s-a revoltat și nici nu și-a manifestat public nemulțumirea și durerea. În schimb, i-a venit o idee pe care a și pus-o în aplicare. Ieșind din nou cu mașina prin localitate, într-o seară a parcat-o sub fereastra casei unde locuia doamna care divulgase convingerea ei că păstorul lor sufletesc este un mare consumator de băuturi alcoolice. Și a lăsat preotul mașina parcată acolo până a doua zi, fapt care a fost imediat remarcat și de proprietara casei, dar și de alte persoane din comunitate. Ce a urmat, cred că iarăși nu este greu de priceput. Respectiva doamnă a început să se neliniștească și să-și zică în sine că reputația ei morală este grav compromisă. Ce să facă? Cum să iasă din această situație mai mult decât jenantă? După ce a reflectat adânc, a găsit soluția de ieșire din impas: A început să spună în stânga și în dreapta că preotul lor este o persoană de o integritate morală impecabilă și nu are niciun viciu, nicio apucătură rea, de niciun fel. Iar ceea ce spusese înainte a fost o mare greșeală, cauzată de graba ei în a judeca pe alții după aparențe. Se pare că lumea a înțeles nu numai ce spunea doamna, dar și ce dorea să spună, apropo de mașina parcată nu atât lângă magazinul de băuturi alcoolice, cât mai ales lângă ușa casei ei. Și am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea (adevărată) așa!

FII AI PĂCII

Vă apasă grijile zilei, vă încovoaie umerii? Vă nemulțumesc corupția și minciuna din politică și din societate? Nu știu ce gânduri și sentimente vă însoțesc astăzi; sper să fie bune și frumoase. Eu vă împărtășesc ce simt acum și vreau să vă bucurați și voi de pacea care-mi inundă ființa.

Nu îmi pierd pacea inimii nici când sunt sănătos și nici când boala mă încearcă.

În inima mea este loc pentru toți, prieteni și mai puțin prieteni. Nu mă cert cu nimeni; acum încerc să-mi amintesc când m-am certat ultima dată, dar nu-mi aduc aminte.

Nu-mi leg inima de niciun lucru și pot spune că nu mi-a lipsit niciodată nimic; ba chiar am avut și am mai multe lucruri decât îmi sunt necesare.

Îmi las inima liberă să-și urmeze visurile și aspirațiile ei. Nu știu ce ar putea să-mi tulbure pacea inimii. Deși văd că sunt atâtea rele în lume, nu le las să intre în inima mea, căci ea este sanctuarul lui Dumnezeu și doar El poate intra oricând în ea. El mi-a dat inima pentru a iubi; iubirea este sensul și scopul vieții mele și doar iubind mă simt mulțumit, fericit. Doar iubind, simt că viața este plină și frumoasă. Cred că toți suntem chemați la iubire, iar prin iubire devenim fii ai păcii care unește cerul cu pământul și pe noi cu Dumnezeu.

REFLECȚII LA SEMICENTENAR

-Adineaori am căzut pe gânduri; mă gândeam la centenarul marii uniri, dar nu știu din ce motiv mintea mi-a fugit la un semicentenar propriu și personal. Am început să fac un calcul din care a reieșit următorul rezultat: Din cei 60 de ani de când fac umbră pământului, anul acesta împlinesc 50 (cincizeci) de ani de când sunt la școală; adică jumătate de secol. Mi-e greu să realizez ce înseamnă acest lucru. Ceea ce am în mintea mea acum sunt o mare mirare și nedumerire în același timp. Adică, concret, prea deștept nu mă consider; este adevărat că nici prost nu cred că sunt. Dar cum s-a scurs jumătate de secol de viață printre cărți, elevi și studenți, mi-e greu să pricep; îmi scapă ca un țipar printre degete. Nu reușesc să-mi fac un portret; nu știu exact ce sunt, dascăl sau discipol. Ținând cont de ceea ce îmi ocupă majoritatea timpului, sunt mai mult discipol decât dascăl. Preoția mea este mai mult la catedră și printre cărți. Dar, dacă stau bine și mă gândesc, în acest semestru, de exemplu, la catedră sunt doar 11 ore pe săptămână; adică cel mai mult timp îl petrec tot pe locul învățăcelului, al discipolului. Plus că chiar

și la catedră am mereu de învățat de la studenți. Și așa a fost în toată această jumătate de secol. Și deși am avut și funcții de conducere, de răspundere, în fond, am fost unul care mereu a trebuit să învețe câte ceva. Aceasta este realitatea: Viața este o lecție pe care niciodată nu pot spune că o stăpânesc pe deplin.
-Cândva eram un elev, un boboc în clasa I, care deschidea ochii asupra vieții. Acum constat că după 50 de ani am rămas același boboc, doar că părul mi-a albit. Mă privesc cu mirare și-mi zic că Dumnezeu a creat veșnicia pentru ca eu să am timp suficient să înțeleg bine bogăția și frumusețea lumii pe care el a creat-o și în care îmi acordă și mie privilegiul să mă bucur de ea. Deci, acum ce-i de făcut? Să merg mai departe tot așa.

-Dacă mama, care urmase doar patru clase primare, s-ar uita acum din cer la ce spun, cred că mi-ar repeta aceeași întrebare pe care, nedumerită, mi-a adresat-o de mai multe ori când era în această lume: Dar tu, dragul mamei, când termini de învățat? Invariabil, i-am dat același răspuns: Vezi, eu sunt mai greu de cap și nu le pricep pe toate așa repede; am nevoie de mai mult timp. După jumătate de secol de școală, constat că răspunsul de odinioară rămâne la fel de actual ca acum 30 de ani sau mai mulți.

Cam așa stau lucrurile și-mi zic că o să dezleg eu și misterul acesta al învățatului; dacă nu în această viață, am la dispoziție o veșnicie ca să-l aprofundez.

SAVURAȚI FIECARE CUVÂNT

-Mă surprinde neplăcut să constat graba cu care mâncăm, citim, ascultăm pe alții sau vorbim despre ei (de bine sau de rău); graba cu care dăm like-uri sau dislike-uri peste imagini (să fie cât mai multe) sau peste texte (să fie cât mai scurte) din Facebook etc. Suntem presați de timp și însăși viața multora dintre noi a devenit o cursă contra cronometru. Nu știu unde ne grăbim și cine nu ne lasă în pace să ne trăim în tihnă anii pe care Dumnezeu ni i-a dat să-i petrecem în această lume.

-Nu mi-a plăcut niciodată citirea rapidă, deși știu că se propun tot felul de metode și practici în acest sens. Eu vreau să savurez fără nicio grabă ceea ce a vrut să spună autorul; să pătrund adânc în farmecul cuvintelor, să le înțeleg toate dedesubturile și nuanțele; să gust din plăcerea pe care autorul a simțit-o atunci când a așternut pe hârtie cuvinte din prea plinul inimii lui. A te grăbi atunci când citești este ca și cum ai lua cu pumnul spaghetele din farfurie și ți le-ai îndesa în gură. Să le înghiți pe toate odată; să ajungă în stomac cât mai repede, fără să simți gustul lor plăcut, mai ales al sosului cu care au fost pregătite. Știm noi ce bogăție incomensurabilă de imagini, sentimente, dorințe și aspirații au pus romancierii, poeții și dramaturgii în scrierile lor?

-Visez acele timpuri în care nu vom mai fi grăbiți; timpuri în care vom sta afară, ascultând șoaptele vântului și cântecul păsărelelor în copaci. Visez un timp în care să stau alături de cineva pe care să-l ascult cu plăcere ore și zile întregi. Visez un timp în care să mă cufund fără nicio grijă, fără nicio grabă în lectura unei cărți scrisă mai mult cu inima și fantezia decât cu mintea.

-Nu vă mai grăbiți; opriți timpul în loc și savurați clipa. Savurați fiecare cuvânt pe care-l citiți fără grabă, așa cum vă delectați cu cea mai bună înghețată, cu cel mai bun vin, cu cea mai delicioasă mâncare.

RELAXEAZĂ-TE!

Poate nu am înțeles bine că modul de viață stresant pe care noi l-am creat (nu ni l-a adus niciun extraterestru) este, de fapt, primul nostru dușman. Începând cu perioada marii industrializări, evoluția tehnologică a devenit inamicul care ne transformă în niște roboței ce se mișcă într-un ritm tot mai accelerat, iar frecvența acțiunilor noastre este tot mai ridicată. Pe de altă parte, mama natură are legile ei înscrise adânc în profunzimea ființei umane. De exemplu, în creierul nostru există un ritm al frecvențelor undelor cerebrale care ne permite să

gândim creativ, pozitiv, constructiv doar atunci când undele acestea au un ritm relaxat, adică sub 21 de cicli pe secundă. Dacă noi mai dorim să gândim ca niște oameni normali, trebuie să facem acest lucru într-o stare interioară și exterioară normală, adică relaxată, cât mai relaxată.

O civilizație cu adevărat benefică omului se creează de către oameni relaxați; nu este o glumă aceasta, ci ceva foarte serios și de luat în seamă.

Deci, astăzi, relaxează-te! Să începem ziua printr-o meditație de minimum 15 minute (am mai scris despre aceasta), iar în timpul zilei să ne găsim momente de relaxare, în care să fim doar noi cu noi înșine și cu Dumnezeul din inima noastră (rugăciunea).

O MINUNE CĂ EȘTI; O ÎNTÂMPLARE CĂ SUNT

Ce minune că ești acolo sus și îmi zâmbești,
amestecând culori vii de zi cu negru de noapte.
Ce mirare că sunt aici jos, și mă-nfioară vraja ta.
Ce bine că ești, planetă pământ; că te rotești, și mă hrănești;
Ce mirare că sunt; și robotesc, și mă trudesc.
Ce minune că ești pe crucea pe care te-am legat;
și mă privești, și mă iubești.
Ce mirare că sunt liber și nestingherit;
și te privesc, și te iubesc, și te urăsc.
Ce minune că ești; că ne căsătorim, și ne-nmulțim;
Ce mirare că sunt; și te iubesc, și te urăsc;
și ne naștem, și murim.
O poveste de iubire, și de viață;
o poveste de ură, și de moarte.
Ne încleștăm, ne îmbrățișăm; ne sărutăm și ne trădăm;
și plângem, și cântăm; ne apropiem, ne îndepărtăm.
O minune că ești; o întâmplare că sunt.
Ce bine că ești; ce mirare că sunt!

DE ZIUA TA

Cu siguranță, în inima și gândurile noastre sunt prezente chipurile multor persoane care ne-au înseninat zilele și ne încălzesc inimile și astăzi, așa cum au făcut-o ieri și o vor face și mâine. Dumnezeu ne-a oferit în dar atâția oameni datorită cărora suntem astăzi în viață și de la care am primit mult, foarte mult. Avem frumosul obicei ca de ziua lor onomastică sau aniversară să sărbătorim împreună cu ei fericitul eveniment al venirii lor pe lume și în viața noastră.

-Acești oameni sunt lumină în care ne scăldăm amintirile, zilele, anii, deceniile cât suntem în această lume. Ei ne înseninează viața și chiar dacă afară cerul este plin cu nori, în noi este lumină, multă lumină, așa cum chipul și ochii lor sunt plini de lumină. Sunt oameni care ne-au privit și ne privesc direct în ochi cu sinceritate, cu o sclipire în priviri în care vezi transparența, claritatea, puritatea din ființa lor. Aceștia ne oferă ceva din lumina pe care ei înșiși au primit-o de la Dumnezeu și de la mulți alți oameni.

-De ziua lor intrăm în aura de lumină care le înconjoară ființa. Suntem lângă ei, auzind șoaptele și vorbele lor pline de iubire. Cuvintele frumoase pe care ni le-au spus de-a lungul timpului, curg acum în noi precum o apă clară și limpede care ne astâmpără setea și ne răcorește dorul inimii. Sunt oameni al căror glas este la fel de plăcut ca cel al mamei și adesea, poate fără să ne dăm seama, folosim în vorbire cuvinte și expresii care ne vin de la dânșii.

-Sunt persoane dragi cu care poate am privit același răsărit și același apus de soare. Oameni cu care am privit noaptea cerul înstelat sau soarele în miezul zilei. Oameni pe care i-am simțit alături; pe care ne-am sprijinit atunci când în viața noastră au fost furtuni sau vijelii. Oameni care ne-au încălzit inima când în jurul nostru era frig și când ceilalți păreau că au o inimă de gheață. Sunt oameni de care ne-am lipit cum te lipești de sobă, iarna și nu-ți vine să de mai desprinzi de căldura ei

plăcută. Oameni care emană căldură, dar care nu te ard niciodată.

-Apar în viața noastră persoane așa, ca din senin, care îți intră în suflet fără niciun efort, fără să insiste în vreun fel sau altul. Persoane în fața cărora îți deschizi inima cu încredere și nu ai nici cea mai mică teamă sau îndoială că te-ar putea trăda vreodată sau ar încerca să profite de pe urma ta. Sunt oameni generoși și altruiști din naștere, care nu-ți cer nimic niciodată și se bucură cu tine atunci când tu te bucuri; care suferă cu tine atunci când tu suferi. Prin atașamentul față de tine, ei se asemanănă cu cel mai credincios și mai fidel câine.

-La aniversarul lor, parcă ți-e și frică să nu-i superi cu vreo vorbă și ești atent la tot ce spui, ca nu cumva să le greșești cu ceva. Ei sunt o comoară pe care o păstrezi cu grijă în inima ta, și ești tare mândru și fericit pentru locul pe care-l ocupă în viața ta. Cine are astfel de prieteni, nu prea mai simte nevoia să adune alte comori, căci se simte suficient de bogat pentru a nu mai dori altceva.

-Întrucât astfel de persoane sunt mereu prezente în viața noastră, cred că, într-un fel sau altul, aniversarul lor ar trebui să-l sărbătorim în fiecare zi.

CÂT DE INTELIGENȚI SUNTEM?

Când eram mic în satul natal, pentru mine om inteligent era cel care purta ochelari. Dacă era îmbrăcat cu halat alb, chiar dacă avea ochelari, îl evitam; îmi era frică de el, deoarece prinsesem frică de doctorul din sat, poreclit Buligan. Ca și acum, doctorii purtau halate albe, iar când veneau la școală să ne facă nu știu ce injecții, săream pe fereastră mai repede decât dacă ar fi fost cutremur. Dar să revenim la oamenii inteligenți. Astăzi, este adevărat că pentru mine un om inteligent este și unul care petrece mult timp cu nasul în cărți, adică își obosește ochii și din această cauză are nevoie de ochelari. Însă, cu trecerea anilor am învățat că omul inteligent se remarcă mai ales prin altceva:

1. El ştie că mult mai multe sunt lucrurile pe care nu le cunoaşte decât cele pe care le cunoaşte. De exemplu, eu am mii de cărţi în biblioteca mea (se înţelege că nu le-am citit pe toate), dar ştiu că sunt poate miliarde de cărţi despre care nu ştiu nimic. La universitate sau în seminar mi se întâmplă ca studenţii să-mi pună întrebări la care răspunsul meu este: Nu ştiu. Atunci, ei mă privesc puţin nedumeriţi, dar le adaug: Mă voi informa şi vă voi răspunde data viitoare.

2. Fiindcă este conştient că ştie atât de puţine lucruri, omul inteligent îşi păstrează vie şi activă o sete continuă de cunoaştere şi din firea lui, este curios; dar nu are curiozitatea celor care sunt interesaţi mai mult de viaţa altora decât de a lor proprie. El rămâne mereu asemenea copilului, care în prima parte a vieţii, când i se deschid ochii asupra lumii, vrea să cunoască tot ceea ce este în jurul său şi nu-l mai mulţumeşte jocul cu propriile păpuşi şi jucării.

3. Omul inteligent nu respinge noutăţile şi este curios să ştie la ce sunt bune. Nu-l respinge pe cel care gândeşte diferit de el şi nu pretinde că are totdeauna dreptate. Ştie să-şi recunoască limitele şi greşelile şi caută soluţii de remediere a ceea ce a stricat din cauza ignoranţei lui. Caută mereu soluţii alternative la rezolvarea problemelor şi este un adept convins al progresului, evitând orice formă de închistare a minţii.

4. Oamenii inteligenţi se adaptează uşor la circumstanţe şi situaţii noi şi sunt foarte flexibili în comportamentul lor, fără însă a ceda la principii fundamentale de viaţă, unanim recunoscute. Cei inteligenţi, atunci când sunt într-un post de conducere, nu-şi impun cu forţa punctul de vedere şi acceptă criticile constructive şi colaborarea tuturor, adaptându-se din mers cerinţelor celorlalţi.

5. Omul inteligent are un nivel ridicat al autocontrolului. Nu este impulsiv şi nu reacţionează imediat la ceea ce nu-i place sau nu intră în convingerile lui. El ştie să planifice activităţile şi ia măsuri de prevenire a ceea ce ar putea să se întâmple rău în viitor. Nu acceptă imediat ceea ce îi face plăcere şi ceea ce i-ar

folosi într-un anume moment. Știe să aștepte, căci valoarea adevărată a unui lucru este cea confirmată de trecerea timpului.

6. Omul inteligent îi simte pe ceilalți așa cum simte un câine bunătatea sau răutatea dintr-un om, calmul și curajul pe care acesta le are, sau, dimpotrivă, frica. Inteligența emoțională îi este proprie; el simte nevoile altora și sentimentele pe care le nutresc ceilalți. Datărită empatiei, pătrunde adânc în viața interioară a semenilor lui, solidarizând cu problemele lor. De aceea, oamenii inteligenți sunt buni și solidari cu ceilalți.

7. Oamenii inteligenți au un simț al umorului foarte dezvoltat. Știu să biciuiască moravurile rele, dar fără răutate și fără a răni persoanele. Fac glume și pe seama propriei persoane și nu uită că viața are și o parte ludică care o face mai frumoasă și mai atrăgătoare.

8. Omul inteligent are timpuri lungi de comuniune doar cu el însuși. Iese din iureșul și zarva lumii și se retrage în singurătate, unde își ascultă îndelung inima și conștiința, dialogând cu ele. În solitudine, meditație și rugăciune își reîncarcă bateriile, devenind mai puternic și mai eficient în relațiile sale cu indivizii și cu societatea în ansamblul ei.

ALUNECĂRI (devieri) PERICULOASE

Sunt multe lucruri în fața cărora mă minunez sau, dimpotrivă, rămân perplex.

-Astăzi mi s-a întâmplat ceva care m-a lăsat perplex. Pregătindu-mă pentru un curs de filosofie, am căutat în internet cuvântul „potență”. Intenția mea era aceea de a oferi studenților un text important despre acest concept important al gândirii referitoare la existență. Rzezultatele pe care mi le-a dat căutarea pe Google a cuvântului potență sunt în exclusivitate rezervate potenței sexuale. Mi-au fost oferite imediat peste o sută de adrese web și toate ne îndreaptă spre același conținut al potenței sexuale.

Dacă, în schimb, căutăm același cuvânt potență printr-un filtru mai științific (Dex online), primim câteva zeci de răspunsuri care redau conținutul acestui cuvânt-concept dintr-o perspectivă mult mai amplă și nicidecum exclusiv sexuală. Încercați singuri și vă convingeți.

-Ce-mi indică mie toate acestea în acest caz? O alunecare a gândirii și o dirijare a vieții noastre spre acele sectoare în care devenim din ce în ce mai mult niște sclavi ai plăcerii. Îmi mai indică apoi un proces continuu de sărăcire spirituală și afectivă a ființei umane. Mass media și lumea internetului alimentează în noi nu numai setea sănătoasă de cunoaștere, ci ne conduc fără să ne dăm seama și într-o lume iluzorie în care plăcerea sub nenumăratele ei forme (inclusiv cea sexuală) este propusă ca cheie a fericirii.

-Multe cuvinte din vocabularul nostru de fiecare zi capătă înțelesuri deformate, care se îndepărtează de la înțelesul lor originar. Aceste noi conținuturi ale cuvintelor redau lumea gândurilor și a dorințelor care ne animă mai mult și mai des. De exemplu, cuvântul ”beton”. Generația adultă sau persoanele în vârstă știu ce înseamnă acest cuvânt (vedeți conținutul cuvântului în DEX). Însă mai mulți tineri așezați pe gărduțul din fața corpului A al universității A.I.Cuza, văzând o tânără trecând prin fața lor, au exclamat: Este beton! Iată noile direcții lingvistice și semantice (doar atât?) ale multor cuvinte din fondul lexical al limbii române.

-Să ne întrebăm încotro se îndreaptă limba română, sau încotro ne îndreptăm noi ca oameni? Are dreptate proverbul: Limba bate unde doare dintele. Pentru a trăi o viață demnă și sănătoasă, este foarte important să ne formăm o gândire critică sănătoasă, bazată pe principii solide și să nu îngurgităm grăbiți tot ce ne vântură pe sub nas lumea internetului și mass-media în general.

CARE-I ROSTUL NOSTRU?

Fără consimțământul nostru, am fost aruncați într-o lume în care vrem să ne simțim bine, dar pe care adesea o vorbim de rău.

-Vorbim despre un Dumnezeu care este în cer, pe pământ și în tot locul, dar prezența lui în viața noastră este, de fapt, o mare absență. În viața noastră este prezent omul din noi, iar Dumnezeu înseamnă din când în când doar niște cuvinte spuse cu buzele, căci inima noastră rătăcește departe de El, pe niște căi pe care nici ea nu le mai înțelege.

-În pofida acestor evidențe ale rațiunii, credința noastră este ca un salt în gol, în care credem că vom fi prinși de o mână salvatoare nevăzută. Ancora noastră nevăzută rămâne un Dumnezeu care dă sens vieții și în providența lui, este stăpânul bun al întregului univers. În pofida omului care este lup pentru semenul său, noi, creștinii, credem într-o lume în care Fiul lui Dumnezeu este întrupat în fiecare om. Noi credem că lumea este bună, chiar dacă ea este plină de minciuni, nedreptate, suferințe, războaie și moarte. Noi, creștinii, suntem marii ”nebuni” ai istoriei scrisă strâmb de oameni, dar condusă drept de Dumnezeu. Noi continuăm să visăm visuri frumoase, deși mereu realitățile sunt dușuri reci care ne provoacă nu doar simple guturaie, ci pneumonii, duble pneumonii. Deși oamenii se murdăresc cu tot felul de răutăți, noi credem că Dumnezeu coboară mereu în ei pentru a le oferi măcar o fărâmă de demnitate.

-De când s-a născut, creștinismul a declanșat o istorie plină cu de toate: drept credincioși și eretici, sfinți și canalii, libertate și inchiziție, propovăduire a păcii și războaie religioase, dreptate și egalitate a tuturor în Cristos și binecuvântarea vânzătorilor de sclavi, unitatea tuturor în Cristos și schisme, dezlipirea de averile pământești și goana după bani și tot felul de bunuri, adorarea unui Dumnezeu mort din iubire, gol pe o cruce și împopoțonarea în straie aurite și pline cu nenumărate onoruri,

distincții și medalii etc. Creștinismul reprezintă istoria lui Dumnezeu scrisă în istoria adesea jalnică a omului.

-Depinde ce dorim să vedem în religia în care ne-am născut. Eu vreau să văd mâinile cinstite, credincioase și harnice ale mamei mele. Mâini bătătorite de muncă și în care zilnic s-a mișcat rozariul. Vreau să văd în religia mea nenumăratele picturi rupte parcă din frumusețile paradisului. Vreau să văd bisericile care mă cheamă să ies din mocirlă și să-i aduc slavă Celui care rămâne mereu în ele și în inima mea. Vreau să aud în religia mea cantatele lui Bach, gloriile și recviemurile atâtor compozitori nemuritori. Vreau să văd troițele frumoase de la încrucișarea drumurilor. Vreau să-mi legăn sufletul pe notele cântecelor cântate de călugări și călugărițe. Vreau să mă încurajez cu istoriile sfinților de ieri și de astăzi. Vreau să ne simțim, în sfârșit, reconfortați în semenii noștri. Este ceea ce, cred, că așteaptă Cristos cel mai mult de la noi. Toate acestea minunății ale religiei mele nu sunt basme, nu sunt visuri, ci realități care au făcut și fac această lume puțin mai bună decât era înainte de venirea lui Isus Cristos în ieslea Betleemului. Eu cred că de atunci, începând cu anul zero al erei noastre și până la împlinirea timpurilor, Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi să fim o întrupare a Lui pe pământul căruia, vremelnic, îi facem umbră.

EROI SAU VICTIME?

Ieri, 11 noiembrie, a avut loc în capitala Franței o mare adunare de șefi de state și guverne pentru a comemora sfârșitul Primului Război Mondial.

-La 1 decembrie se vor împlini 100 de ani de când la Alba Iulia, episcopul greco-catolic Iuliu Hossu a citit Rezoluția Adunării Naționale a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească de unire cu Regatul Român, formându-se astfel România Mare, o țară pe care noi o aniversăm anul acesta, dar care nu mai este în granițele de acum o sută de ani. Această Românie s-a format pe ruinele vechiului imperiu austro-ungar, învins în Primul Război Mondial, război care însemnat 10

milioane de morti, 6 milioane de raniti, 3 milioane de vaduve și 6 milioane de orfani. În rândul românilor, războiul a ucis 680.000 de oameni.

-Citesc acum o carte cutremurătoare: Pe frontul de vest nimic nou, de Erich Maria Remarque, publicată de editura Polirom în anul 2016. O carte care îți prezintă atrocitățile războiului trăite de un soldat german Paul Wilhelm Bäumer, care a plecat pe front ca să-și apere patria, dar în tranșee începe să înțeleagă că în război nu faci altceva decât să încerci să supraviețuiești. Începe să înțeleagă acest soldat și de ce este capabil omul să facă semenilor săi și se întreabă dacă omul mai poate fi numit om.

-Noi îi cinstim pe eroii noștri, ignorând de fapt dramatismul vieții lor și lipsa de umanitate a celor care au declarat războiul și l-au manevrat din spatele frontului, simțindu-se bine în fața unei sticle de coniac sau în compania unor amante. De fapt, eroii noștri sunt niște victime ale celor setoși de putere și care au decis destinele popoarelor conform propriilor interese. La fel s-a întâmplat și în cel de-al Doilea Război Mondial. La fel s-a întâmplat și în așa-zisa Revoluție din anul 1989.

-Este bine să punem coroane de flori la monumentele acestor victime-eroi și să ne rugăm pentru sufletele lor. Dar este absolut necesar să înțelegem inutilitatea și absurdul războiului și a oricărui conflict armat ca și cale de rezolvare a neînțelegerilor dintre țări și popoare. Și tot absolut necesar este să înțelegem că cei mari și puternici vor încerca mereu să-și facă interesele pe spatele mulțimilor, iar pentru a le prosti, le vor ține tot felul de discursuri patriotarde și democratice și vor folosi orice mijloc și orice tactică pentru a-și aureola setea lor de putere și de dominare a lumii.

-Există eroi care nu sunt victimele nimănui: Oameni onești și cinstiți, care rămân la datorie, indiferent cât de greu le-ar fi. Oameni care-și sacrifică voluntar timpul și uneori chiar viața pentru binele semenilor lor. Există eroi sfinți trecuți în

calendare sau neștiuți de nimeni, ci doar de Dumnezeu, așa cum sunt victimele din închisorile comuniste și despre care, aici în România, mai nimeni nu a spus un cuvânt până în 1990.

-Noi, în care categorie ne încadrăm, în cea a eroilor-victime sau în cea a eroilor? Sau în niciuna dintre acestea?

-La ceas aniversar, privesc cumva cu nedumerire la această România, care, repet, nu mai este cum era în anul 1918. Privesc cu drag la ea, dar mă întreb pentru cine și pentru ce au murit 680.000 de români, dacă din 1989 și până în prezent vreo șapte milioane de români au părăsit-o, căutându-și fericirea pe alte meleaguri?

CE-I DE FĂCUT?

Aparțin generației celor care, privind la tineri, spun ”noi nu eram așa”. În plus, reproșându-le cumva tinerilor faptul că au devenit niște bătinași digitali, eu am încă în capul meu o Românie care nu prea mai există.

-Constat că adulții au rămas cumva blocați într-un trecut care nu mai există și au o privire confuză asupra prezentului. Iar tânăra generație este în bună parte dezorientată, căci nici societatea nu oferă puncte de reper ferme, de niciun fel, nici economic, nici cultural, nici etic sau moral. De ce se întâmplă toate acestea în scumpa noastră țară? Deoarece școala, adică instituția care trebuie să lumineze mințile noilor generații nu-i motivează pe elevi sau studenți într-o activitate în care să se descurce ulterior în viață, activitate care să-i pasioneze și în care să se simtă împliniți. Școala este depășită de provocările vieții. Și nici părinții nu se pricep mai bine în această privință. Duși de valul tentațiilor, își îndrumă copiii spre medicină, economie, drept sau informatică, sperând că într-unul din aceste domenii vor reuși mai ușor să câștige o pâine mai albă; ceea ce, de fapt, nu prea se adevărește. Dorind totuși să aibă o șansă în plus de realizare în viață, tinerii vin în universități pentru a obține o diplomă de studii superioare. Dar vin așa, la grămadă, fără nicio motivație profundă, din care cauză mai bine de jumătate dintre ei

trec prin universitate ca gâsca prin apă. Și ce se întâmplă cu ei ulterior? Îngroașă rândurile șomerilor, căci sunt lipsiți de competitivitate pe piața muncii.

-Cine poate să schimbe starea generală a lucrurilor? În campania electorală, domnul președinte se lăuda cu un proiect de țară, dar, personal, nu prea văd să funcționeze acest proiect. Bâjbâim cu toții într-un fel de nebuloasă și ne învârtim într-un cerc vicios, fără ieșire. Pe cât de visători și ingenui erau românii după căderea lui Ceaușescu, visând la o democrație care nici acum nu există, pe atât de neputincioși sunt și acum în a-și decide propriul destin. Mulți ne mulțumim cu improvizații de moment și nu ne facem planuri de lungă durată. Nu știm prea bine ce-i cu noi, nici adulții, nici tânăra generație. Încropim prin copy-paste nu doar referate și proiecte la lecții, dar la fel procedăm și cu viața proprie, improvizând și salvând aparențe. Majoritatea elevilor și studenților au note mari, dar sunt în bună parte niște ignoranți nu numai față de știință, dar și față de viața reală, concretă, unde tehnica lui copy-paste nu mai dă niciun rezultat, iar soluțiile de rezolvare a problemelor nu ți le dă nici măcar Google.

-Eu cred că o cale de ieșire din impas există. Această cale începe în noi înșine, iar primii pași, absolut obligatorii, înseamnă coerența cu propria conștiință. Cred că o redresare socială și economică începe din interiorul fiecăruia dintre noi. Pârghiile unei societăți drepte și în care să ne simțim bine cu toții încep dintr-o minte luminată și o conștiință dreaptă, dintr-un om care nu face compromisuri nici cu propria conștiință, nici cu semenii săi. De aceea îndrăznesc să afirm că fără o bază morală solidă nu cred că poate exista o societate dreaptă și prosperă.

-Ce pot să fac eu, concret? Ce aport pot să-mi aduc pentru binele semenilor mei? Pot să învăț de la tineri; și învăț multe de la ei. Pot să-i ajut pe studenți să învețe mai bine ce înseamnă a fi student. Pot să-i conștientizez să-și cunoască propriul potențial, să-și dezvolte nu doar abilități de gândire pozitivă, curajoasă și generoasă, dar și să acționeze concret în

câmpul social și în atâtea inițiative frumoase ale bisericii. Pot să-i învăț să fie corecți, inventivi, generoși și să iubească mult, cu pasiune. Pot să-i sprijin în elanul lor de a oferi o inimă mai cladă și mai generoasă unui lumi egoiste și reci. Prin toate acestea și altele asemănătoare, pot eu însumi să contribui la schimbarea în bine a acestei Românii în care trăim și care ne ocupă tot timpul. Iar celor care pe Facebook poate se mai întreabă ce caut eu aici, gândurile scrise acum pot reprezenta un răspuns. Ceea ce însă aș aștepta de la ”parohianii” mei digitali nu sunt like-urile sau aplauzele, ci luările de poziție constructive și curajoase; inclusiv criticile.
PS: În bună parte, ceea ce am scris astăzi reprezintă rezultatul unei discuții cu o tânără minunată. Și parcă mi-e ciudă că oamenii minunați sunt prea cu bun simț și prea timizi.

TENTAȚIE LUNARĂ

Cum am înțeles eu mai bine cartea lui Erich Fromm, A avea sau a fi?

Dacă nu știți de această carte foarte importantă pentru omul contemporan, vă spun și eu, așa cum au spus-o mulți alții înaintea mea, să v-o procurați și să o citiți cu atenție, căci vă va ajuta foarte mult să fiți mai mult oameni și mai puțin proprietari de lucruri.

Esența acestei cărți de analiză psihologică și socio-economică, eu am priceput-o mai bine nu din din lectura paginilor ei, ci dintr-o experiență personală care se repetă ori de câte ori primesc salariul (s-a repetat și ieri seară). Cu fiecare repetare a acestui fericit eveniment lunar (fluturașul), mie îmi revine tentația fie de a-mi schimba telefonul mobil, fie de a-mi mai cumpăra o pereche de încălțăminte, fie multe alte tentații de acest fel. Și tot de fiecare dată, în fața acestor tentații atât de seducătoare (seducția fericirii), în zona superioară a creierului meu se ridică solemn și imperios ego-ul care mă întreabă pe un ton grav, sentențios și solemn: Iar vrei să fii prost? Iar vrei să mă ofensezi cu o fericire iluzorie? Uite așa, lună de lună, mă aflu

pus la zid, fără drept de apel și de apărare. Și tot lunar, cu coada între picioare bat în retragere, recunoscînd superioritatea propriului eu și inferioritatea lucrurilor amăgitoare, dar poleite în sclipiciul fericirii. Nu știu dacă doar mie mi se întâmplă acest lucru; dar am dorit să vi-l povestesc; așa, ca fapt divers.

OARE AM LUAT-O RAZNA?

M-a deranjat lumea comunistă în care m-am născut și mi-am trăit prima tinerețe. În acea lume am avut de tras destule din cauza ideologiei și sloganurilor ei, pe care le-am combătut. Trăiesc acum într-o lume din ce în ce mai plină de lucruri și mai goală de oameni. Atunci îmi era mai ușor să lupt, căci mă luam de piept cu un adversar vizibil. Acum nu am cu cine să mă iau la trântă, nici pe cine să îmbrățișez; nu pot să relaționez cu golul, cu nimicul, cu absența. Am senzația că trăiesc într-o lume în care oamenii dispar ca potârnichile și se refugiază în gadgeturile lor. Dispar și din viața publică, de la vot; dispar și de la scaunul de spovadă; dispar și din fața ta și după nici cinci minute de conversație îi vezi cu scot smartphone-ul și încep să dea cu degetul pe ecranul lui. Am așa o presimțire, și anume că oamenilor de astăzi, în pofida bunăstării lor materiale crescânde, nu le place prea mult această lume, căci, de exemplu, sunt tot mai puțini cei care se nasc în ea și vor să populeze această planetă.
Revin: Nu am cu cine să mă lupt; nu am cu cine să lupt și nici cu cine să mă împrietenesc. Nu mai am nici adversari, dar nici prieteni. Mai are cineva sentimentul acesta?

ATITUDINE

Fericirea are și gustul acceptării lucrurilor pe care nu le poți schimba, oricât te-ai strădui. Dorind să arate mai frumos decât era, Michael Jackson a făcut multe operații estetice, dar până la urmă și-a încheiat viața într-un mod demn de milă și compasiune, intoxicat cu benzodiazepine. Poate era mai bine și

mai sănătos pentru el să aibă altă atitudine față de felul cum arăta. Dacă ar fi procedat altfel cu viața lui, mai înțelept, ar fi fost și astăzi printre cei vii.

Confruntați cu diferite dificultăți, o atitudine de la care am avea multe de învățat ar fi, de exemplu, cea a deținuților politic din perioada comunistă, care în anii lungi de detenție foarte dură și inumană, și-au întărit caracterul, și-au redescoperit credința religioasă și au ieșit din pușcării mai puternici și mai frumoși la suflet decât erau înainte de a fi închiși. Edificator și ilustrativ în acest sens ar fi de vizionat filmul ”Binecuvântată fii închisoare” regizat de Nicolae Mărgineanu în anul 2002. O realitate sau o persoană poate fi bună sau rea, utilă sau dăunătoare în funcție de ochii celui care o privește. De aceea este necesar să avem un control cât mai bun asupra atitudinii față de noi înșine, față de ceilalți sau față de viață în general.

BANUL NICI MĂCAR NU ÎNTREȚINE FERICIREA

Ce vânturi bat acum și încotro ne poartă ele?

-Să fim sinceri: Cui nu-i plac banii și cine nu se simte bine într-un fotoliu confortabil într-o casă mare și frumoasă? Fără să fiu fariseu și să mint, adică să spun că nu-mi plac banii, vreau să spun altceva: Nu am alergat și nu alerg după bani, dar am avut mereu bani; mult mai mulți decât îmi erau sau îmi sunt necesari pentru o viață decentă, onestă. Mulți se plâng că nu au o siguranță materială, care să-i facă să doarmă liniștiți, fără griji. Eu am avut și am așa ceva și nu duc grija zilei de mâine. Sunt mulți părinți care nu știu dacă mâine, sau la anul vor mai avea un serviciu și dacă vor mai putea aduce acasă pâinea pentru familia lor. Eu nu am astfel de griji sau probleme. Ceea ce nu am căutat și nu caut în viața aceasta, adică bani și bunuri materiale, am avut și am din belșug.

-Cineva ar putea să spună că sunt un mare norocos și un privilegiat al sorții. Lucrurile stau însă puțin altfel. Ceea ce eu caut în viața mea este altceva, și adesea nu găsesc: Inimi calde și generoase, persoane sincere și dezinteresate, suflete deschise

spre Dumnezeu, oameni care să iubească cu adevărat. Ceea ce îmi doresc și de multe ori îmi lipsește este comuniunea sinceră, profundă cu semenii mei. Mă gândesc la statutul meu de profesor și văd în jur tot mai puțini studenți. Mă privesc ca preot și constat cum lumea mă înțelege atât de puțin și este interesată de mine mai ales când dă de vreun necaz sau boală. Trăiesc într-o societate din ce în ce mai laică în care persoana preotului nu este căutată prea des, iar profesorii adesea sunt luați în derâdere de către elevi și studenți. Toate aceste probleme mă neliniștesc și mă provoacă. Nu sunt liniștit cu salariul meu mare și cu siguranța materială în care trăiesc.

Când eram mic, mă fascinau poveștile cu prinți, regi și împărați bogați și puternici. Mă gândeam la ei ca la niște persoane fericite și, cumva, îi invidiam pentru bogățiile și împărățiile lor. Acum, nu-i mai invidiez, căci știu bine că fericirea omului nu depinde de bogățiile pe care le are, iar banul nu aduce fericirea și de multe ori nici măcar nu o întreține. Spun toate acestea din proprie experiență. Voi ce credeți?

IMAGINEA (personajul) ESTE CHEIA SUCCESULUI

Dacă ar fi să-i întrebăm pe marii artiști, sau pe oamenii care s-au remarcat în viață prin ceva foarte important, cum au ajuns ei pe culmi, din mărturisirile lor vom descoperi că încă de mici au avut planuri mari. De când erau copii, au avut visuri mari, iar aceste visuri i-au animat apoi pe tot parcursul vieții. De mici, în jocurile lor sunt prezente idei și aspirații mărețe. Aspirațiile și dorințele lor sunt prezente în pregătirea lor școlară, așa cum sunt prezente și în discuțiile cu părinții, cu prietenii și colegii de școală. Medicul renumit de mâine este prezent în miniatură în copilul care începe să gândească și să se comporte ca un medic. Fantezia și imaginația lui crează un medic, un artist, un sportiv renumit, un personaj dintr-un film sau dintr-un joc pe calculator. Copiii adorm cu imaginea personajelor preferate, iar apoi când cresc încep să se pună în pielea acestor personaje; să le copie cuvintele, expresiile, îmbrăcămintea și

modul de viață. Omul mare de mâine crește încet, pe nesimțite, iar ceea ce este el în ochii mulțimii a existat deja în germen încă din fragedă copilărie. Reușitele reale, palpabile sunt mai întâi în creierul nostru, în gândurile, în imaginația și fantezia noastră creatoare. De exemplu, o lovitură imbatabilă a unui tenismen (Simona Halep) există mai întâi în mintea acestuia. Cu mintea, un om de performanță își stabilește clar traiectoria carierei și faptelor lui concrete. Chiar și o inteligență malefică, un hoț de exemplu, înainte de a sparge o casă sau o bancă, are în mintea lui topografia completă și detaliată a imobilului respectiv. Tot la fel cum, un inginer proiectant, înainte de a pune pe hârtie proiectul unei case, a unui pod sau a bordului unei mașini, mai întâi concepe în detalii în mintea sa acel proiect și abia apoi îl desenează pe hârtie. Am putea spune că propria viață există mai întâi în gândurile noastre și abia apoi este trăită în realitatea ei fizică, materială. Existența noastră este mai întâi un film care se derulează în scoarța noastră cerebrală, un film format dintr-o mulțime de secvențe sau imagini pe care creierul le poate îmbunătăți sau schimba, în funcție de preferințe și circumstanțe concrete în care ne este dat să trăim. Omul este capabil să-și ajusteze din mers gândurile și comportamentul, ca și atitudinea generală față de viață. Dar, mai întâi trebuie să opereze aceste modificări la nivelul gândirii sale. A te lăsa luat de val, a-ți trăi viața lunându-te după alții, fără a ți-o analiza în detalii, fără să înțelegi de ce trebuie să faci un lucru și nu altul, înseamnă depersonalizare și anulare a propriului potențial și a propriei personalități.

ÎNTREBĂRI PENTRU CENTENAR

Deoarece țara întreagă este cuprinsă de febra centenarului, am și eu o dublă nedumerire-întrebare:

-Dacă tot ne place să ne mândrim că suntem români, de ce părinții își botează copiii cu nume străine, care aparțin altor limbi și popoare?

-Dacă limba noastră cea străbună este atât de importantă pentru toți românii, de ce sunt atât de mulți români (bătrâni și tineri) care o pocesc în toate felurile?
PS: Aș mai avea o întrebare referitoare la granițele României Mari pe care o sărbătorim, dar mă abțin să o pun acum. Deci, cine îmi răspunde la cele două întrebări-nedumeriri?

GÂNDURI DE CENTENAR

-Cine mai plânge pentru Basarabia?

Din camera unde locuiesc privesc pe fereastră, spre est, și știu că nu departe curge apa Prutului, adică granița României cu o parte a trupului ei care acum se numește Republica Moldova. Iar eu știu că la 1918, granița țării mele era mult mai spre est, adică la Nistru. Și mă prinde un fel de nostalgie pentru o parte a țării mele, care acum nu mai este în țara mea. Pentru acest trup din trupul țării mele, cine mai plânge astăzi? Vieru se odihnește în mormânt; dar poate că acolo el plânge acum destinele multor basarabeni răniți și înfrânți de un regim criminal, de care fostul președinte Iliescu nu este străin. Poate că acum, la ceas aniversar, ”România ar fi arătat aproape perfect cu Basarabia împreună”; asta, ca să citez reflecția postată pe Facebook de o persoană importantă de dincolo de Prut, dar care acum este în România; înclin să cred că inima ei a rămas tot acolo în satul natal din Basarabia. Sunt convins, ca să-i continui gândurile aceleiași persoane, că astăzi România ar fi avut multe suflete și minți frumoase, dacă din trupul acestei țări nu ar fi fost smulsă partea de dincolo de Prut. Poate că în prezent adevărata Basarabie a rămas undeva în trecut, iar cea de astăzi a fost siluită de steaua roșie moscovită. Dar dacă și noi, cei de dincoace de Prut, i-am trădat pe frații noștri și i-am oferit gratis pe tavă stăpânului mare de la Moscova? Când zic noi, nu mă refer doar la fostul nostru președinte, dar în primul rând la el. La ceas aniversar, gândurile mele despre Basarabia sunt ca ale persoanei

la care m-am referit aici; sunt gânduri triste ca Balada lui Porumbescu.

-Ce au visat românii la 1918 și ce a mai rămas din visurile lor, acum, după o sută de ani? Atunci, s-a realizat proiectul unei țări pentru toți românii. O țară care într-un secol a trecut printr-un alt război mondial. O țară care a fost condusă de regi, apoi de președinți comuniști, iar după anul 1989 a încăput pe mâna unor conducători care nu știu cum vor rămâne în istorie. O țară din care multe milioane de români au plecat pe alte meleaguri. O țară care acum îmbătrânește și care, deși din 2007 face parte din Uniunea Europeană, îmi dă impresia că nu știe prea bine nici din care Uniune face parte și nici încotro se îndreaptă.

-Nu știu ce simt mulți din noile generații acum, cu ocazia sărbătoririi Centenarului. Poate nu simt nimic deosebit. Nu stau acum să judec pe cineva; nu aplaud și nu condamn pe nimeni; nici nu am dreptul să o fac. La acest ceas aniversar îmi exprim crezul și atitudinea mea concretă față de această țară pe care am iubit-o aproape ca pe părinții mei; pe care o iubesc și o voi iubi mereu, deși multe am să le reproșez celor care o conduc; așa cum multe am avut de reproșat celor care au dominat acest popor în perioada comunistă. Și nici eu nu am făcut și nu fac tot ce pot pentru binele ei; îmi recunosc și-mi asum lipsurile și propria vină.

-România, ce erai și ce ești acum? Nu știu cât țin la această țară cei care o guvernează. Este una din dilemele mele de cetățean. Nu știu câtă demnitate au în ei cei care vorbesc în numele acestei țări și a acestui popor. Înclin să cred că la acest ceas aniversar, mulți, în loc să se bată cu pumnul în piept că sunt români, mai bine ar face dacă și-ar presăra cenușă pe cap și s-ar îmbrăca în haine de pocăință.

-Dar nu folosește nimănui să ne blocăm în a critica păcatele altora. La acest mare ceas aniversar este bine, chiar necesar ca orice român să înalțe o rugăciune pentru toți cei

căzuți pentru independența ei; pentru formarea României Mari. Pe jertfa lor se ridică vatra noastră strămoșească, iar exemplul lor este izvorul din care se alimentează speranțele și marile împliniri ale neamului nostru. În cimitire se odihnesc bunicii sau străbunicii morți în Primul Război Mondial. Să nu uităm să ne rugăm pentru sufletele lor; să aprindem o lumânare și dacă este cazul, să le reparăm crucea de pe mormânt. Mulți dintre morții din acea conflagrație mondială își dorm somnul de veci prin mausolee, cimitire ale eroilor, cimitire parohiale sau prin locuri neidentificate. Pentru toți trebuie să ne rugăm, iar exemplul și jertfa lor trebuie să rămână vii în conștiința și memoria noastră.
-Eu, la acest ceas aniversar nu mă rog pentru ca românii să aibă o viață mai ușoară, ci pentru ca noi toți să devenim un popor mai puternic, adică mai credincios.

Dumnezeu să binecuvânteze România și pe toți românii!

DIAVOLUL S-A PLICTISIT

Când am ajuns prima dată în Germania, în vara anului 1987, lucrul care m-a contrariat cel mai mult la catolicii de acolo a fost faptul că veneau toți la împărtășanie, dar de spovedit, nu se spovedea mai niciunul.

-Cu trecerea timpului, am înțeles motivul: Diavolul, cel care ne îndeamnă la păcat, este el însuși plictisit de propria-i existență și nu mai are chef să-și exercite cu devotament propria-i misiune, propria vocație. În societatea germană de atunci era prezent germenul unei ”umanizări” a diavolului, germen pe care apoi l-am văzut din ce în ce mai prezent în toată lumea europeană și nu numai.

-Poate vă întrebați de ce astăzi preoții predică atât de rar și atât de puțin despre satana și despre iadul lui. Nici în picturile din biserici nu prea mai vezi tablouri cu flăcările sale înspăimântătoare, cu diavoli hidoși și suflete atrase în furcile și ghearele lor.

Diavolul care îți tulbură liniștea, care te sperie, de care fugi scuipând în sân și făcându-ți cruce, acest diavol este deja desuet. Profesorilor de religie le este interzis să-i mai sperie pe copii cu povestiri despre diavoli.

În cultura contemporană, diavolul nu mai umblă gol pușcă, ci se îmbracă de la Prada. Nu mai vine cu furca la tine; nu se mai holbează și nu-ți mai arată dinții ascuțiți și dornici de sânge, gata să-ți sară la jugulară precum Dracula. Diavolul actual nu mai este revoltat și revoluționar. Nu mai asaltează cerul și nu-i mai strigă în față lui Dumnezeu: Nu-ți slujesc! Și-a pierdut simțul eroic și apetitul pentru luptă. Din Olimpul lui satanic, diavolul a căzut în mondenitate; a alunecat chiar în frivolitate, dar nu prea mult, ca să nu șocheze. El este prezent la catedră și vorbește un limbaj ușor sceptic, dar fără exagerări verbale sau de conținut. Nu vrea să deranjeze comoditatea ascultătorilor credincioși, predicându-le un Dumnezeu exigent. Dar nu vrea să-i provoace nici pe agnostici sau pe ateii practici, declarând fără echivoc moartea lui Dumnezeu. Pentru a nu fi deranjat de acest adversar al său, Dumnezeu, diavolul a învățat tactica șireteniei; acum s-ar numi tactica corectitudinii politice. În fața omului îmbuibat cu de toate, diavolul afișează un anume plictis, iar față de tot ce strălucește în lume, el își manifestă o anume sensibilitate artistică și înclinație pentru frumos. În fața confuziei intelectuale și etice în care orbescăiesc oamenii, și diavolul are dubiile, neclaritățile și nesiguranțele lui. Iar dacă mulți cad în depresie, și el, diavolul, are tristețile și suferințele lui interioare.

-Și uite așa, fără să-și dea seama, omul a ajuns să conviețuiască cu diavolul în viața de zi cu zi, nu numai acasă, la serviciu sau în societate, dar chiar și la biserică. Diavolul a devenit o parte a ecuației vieții noastre de la naștere la mormânt. Cultura și civilizația noastră a reușit să-l umanizeze pe diavol. Iar dictonul ”sunt om și tot ceea ce-i omenesc îmi aparține” este preluat și de Satana.

Mai grav, diavolul știe să-ți stoarcă lacrimi și compasiune, căci a învățat să se lamenteze exact cum fac oamenii. Și nu-ți mai vine să-l trimiți în fundul iadului, ci să-l înțelegi și pe el, căci are și el necazurile și slăbiciunile lui. Oare nu așa procedează românii cu politicienii corupți? Și uite așa, diavolul pe care cândva îl trimiteam în focul iadului existent undeva la zeci de mii de km distanță de noi în centrul pământului, acum Satan și-a dobândit drept de cetățenie în trupul și casele noastre, în legile noastre, pe străzi, în magazine, spitale, locuri de distracție și destindere, ba chiar și în biserici. Da, chiar și în biserici, căci până nu demult în ele se predica contra lui. Acum nu se mai predică; nu mai sunt preoți care să predice și nici nu mai au cui predica. Ca atare aceste biserici se închid, capătă altă destinație sau sunt demolate. Iar Satan ce face? Merge la Prada să-și înnoiască garderoba. S-a plictisit de hainele pe care le avea; vrea altele noi. De fapt, își defulează plictisul în consumism. Adică a ajuns victima propriei slăbiciuni? Cam da; așa cum și intelectualii zilelor noastre suferă de aceeași slăbiciune. Și nu numai ei, ci foarte mulți dintre noi, oamenii obișnuiți și fără multe cărți citite, suferim de aceeași slăbiciune și ne zbatem în același plictis și insatisfacție în care se zbate și diavolul din noi.

Deci, să înțelegem că pentru mulți, nici Dumnezeu și nici diavolul nu mai reprezintă o problemă importantă și că plictisul și nemulțumirea ne domină pe cei mai mulți? Fiecare să răspundă în dreptul propriei conștiințe.

EȘTI IMPORTANT! (?)

Îmi aduc aminte de perioada școlii primare în satul natal și apoi a liceului seminarial, timp în care unii spuneau despre mine că mă caracterizează timiditatea. După efectuarea stagiului militar, luând contact cu realitatea dură a țării mele, am început să devin nu numai mai visător, dar chiar un combatant. Am citit multe cărți despre sfinți și personaje mari ale istoriei și mă vedeam încarnat în personalitatea lor. Am început să am un vis,

acela de a contribui la schimbarea lumii. Și, nu știu cine mi-a băgat în cap idea că eu trebuie să fiu reprezentantul nedreptățiților sorții și al celor persecutați de o societate nedreaptă, nu cea capitalistă, occidentală, ci cea socialistă, de la noi și din tot blocul estic, condus de Moscova. Atunci mi-am găsit un nou personaj apropiat visurilor mele, Tom Jordache, din serialul Om bogat, om sărac. Ulterior am devenit mai înțelept, dar tot combatant, și mi-au plăcut Martin Luther King și apoi Mahatma Gandhi. Acestea sunt doar frânturi de viață personală care se încadrează în ceva mult mai amplu care ne cuprinde pe cei mai mulți dintre noi.

Majoritatea românilor au fost impresionați de marile manifestări patriotice, muncitorești și sportive din perioada comunistă; ca și de cele artistice. Cine nu-și amintește de cenaclul Flacăra și de idolul trecut la cele veșnice, Adrian Păunescu? Pe mulți români i-a impresionat marșul minerilor spre capitală, la fel cum i-au impresionat adunările masive de populație din Piața Victoriei. Toți s-au văzut, cumva, participanți activi la o mare istorie care se scrie sub ochii lor și la scrierea căreia au și ei un rol; ei care în mod obișnuit nu reprezintă decât un simplu cod numeric personal.

Fiecare român s-a crezut protagonist al istoriei neamului său în lovitura de stat soldată cu execuția soților Ceaușescu în ziua de Crăciun. Elanul revoluționar l-a prins pe omul european deja din anul 1789, elan care nu l-a părăsit nici astăzi; mă gândesc, de exemplu, la eforturile ucrainienilor de a-și impune poziția în fața Moscovei. Românii sunt cuprinși de un fel de patriotism sui generis surprins genial de nemuritorul Caragiale. La fel cum sunt cuprinși de un fel de creștinism naționalist mulți creștini ortodocși. Cel puțin pentru câteva ore în an, mulți creștini se simt importanți stând la coadă pentru a ajunge să sărute racla sfintei Parascheva, sau să ajungă la mormântul lui Arsenie Boca. Măcar pentru câteva ore dintr-un an, oamenii noștri vor să aibă convingerea că sunt importanți într-o istorie sacră, sau în una profană, laică, participând zgomotos, cu

vuvuzele, la o manifestare de protest față de modificarea legilor justiției, de exemplu. La fel cum mulți studenți participă tot zgomotos la marșul absolvenților, pentru a-și spune lor înșiși și altora că sunt importanți într-o universitate, ignorând faptul că pe parcursul anilor de studii au absentat la cele mai multe cursuri. Atunci, nu considerau importantă prezența la cursuri în facultate. Acum, însă, vor să-și manifeste importanța ca absolvenți; iar dacă sunt multe aparate foto sau camere de filmat care să-i scoată în prim plan, sunt foarte mulțumiți și satisfăcuți.
Nu-și dau seama toți cei menționați aici (putem adăuga mulți alții) că revoluția sau importanța lor sunt, de fapt, simplă retorică de stradă care se stinge repede după căderea cortinei. În spatele acestor evenimente stau personaje care cunosc bine psihologia maselor și știu să o folosească într-o manieră în care ție, simplu credincios sau cetățean, ți se transmite un mesaj subliminal: Ești important! Și pentru a nu se stinge în tine această concluzie-iluzie a importanței tale, în timpul tău liber vor fi organizate tot felul de manifestări (concerte, parade, pelerinaje, meeting-uri, sărbători profane și religioase etc) în care vei fi adus din nou în spațiul public pentru a-ți manifesta importanța. În practică însă, rămâi un simplu pion mutat pe o tablă de șah de alții mai puternici decât tine, dar care, paradoxal, au ajuns în posturi de conducere (și manipulare) a maselor cu acordul și colaborarea ta, a celui care te consideri important, dar, de fapt, ești important doar pentru a favoriza importanța altora. Este și aceasta o față a democrației, subtilă și înșelătoare, cam antidemocratică, dar pe care cei mai mulți dintre noi o alimentăm mai ales prin iluzia de a ne considera importanți și protagoniști ai istoriei.
-Când vom reuși să pricepem că importanța noastră începe acolo și atunci când reușim să-l descoperim pe Dumnezeul din noi și să-i urmăm sfaturile pe care le șoptește mai mult inimii decât minții noastre?

DE ZIUA MEA

Dacă Dumnezeul despre care vi se vorbește nu vă mulțumește, atunci fiți voi atât de mari și puternici și creați-L în mintea, gândurile, cuvintele, dar mai ales în faptele voastre.

Dacă credeți că iubirea este un simplu cuvânt, atunci fiți voi capabili să iubiți cu toate puterile până la ultima bătaie a inimii voastre.

Dacă credeți că adevărul este o iluzie iar dreptatea umblă cu capul spart pe pământul nostru, atunci fiți voi capabili să nu mințiți niciodată și să fiți drepți în toate faptele voastre.

Dacă credeți că binele nu există, ci doar interesul egoist, atunci fiți voi buni și generoși cu toți.

Dacă credeți că frumusețea este doar de suprafață, iar în interior, toți oamenii sunt urâți, priviți această lume și vedeți cât de frumoasă este; dar mai ales priviți-vă cu atenție chipul în oglindă și veți descoperi în el ceva din frumusețea Celui care ne-a creat pe toți.

Dacă credeți că lumea aceasta nu are niciun viitor, atunci creați voi astăzi un viitor pentru voi, pentru copiii voștri și pentru copiii copiilor lor.

Dacă ziua de astăzi și cea de mâine credeți că nu va fi frumoasă, fiți voi frumusețea zilei de astăzi și de mâine!
Viața și frumusețea ei aparțin celor care cred cu adevărat în ele.

LA TEJGHEAUA CU SEMINȚE

Un om a aflat că Dumnezeu și-a deschis un magazin și chiar El vinde la tejghea. Asta-i super, și-a zis; vreau numaidecât să merg la El la cumpărături. Zis și făcut. Și-a făcut omul niște calcule sumare, să vadă dacă are cu ce plăti tot ce și-a pus în plan să cumpere de la magazinul Celui Preaînalt. I s-a părut că nu are suficienți bani pentru multele produse pe care și le dorea, dar și-a zis în sinea lui că dată fiind bunătatea vânzătorului, o să i se facă niște reduceri.

Cu banii în buzunar, omul nostru porni spre magazinul pe care Domnul Dumnezeu îl avea chiar la colțul străzii unde

locuia. Intră bucuros și încrezător în magazin și spre plăcuta lui surprindere, chiar Domnul Dumnezeu era îndărătul tejghelei și-l privea cu zâmbetul până la urechi.
Bună ziua, Doamne!
Bună ziua, fiul meu, îi răspunse imediat Dumnezeu. Spune-mi, cu ce te pot servi?
Păi, Doamne, eu am o listă cam lungă de cumpărături.
Spune-mi, fiul meu; spune-mi tot ce-ți dorește inima.
Păi, Doamne, aș vrea să-mi dai cât mai multă sănătate.
Bine, îi răspunse Domnul, și altceva? Ce mai dorești? Spune-mi tot ce dorești de la mine.
Doamne, aș dori să-mi dai viață lungă; aș vrea și un serviciu bun și bine plătit; aș vrea să-mi dai și casă, cu tot ce este nevoie într-însa, mașină, concedii cât mai plăcute...
Oooo, îl întrerupse Domnul pe cumpărătorul nostru. Cred că tu nu ai priceput un lucru. Care? Îl întrebă cumpărătorul nedumerit.
Ei bine, fiul meu, tu nu ai priceput că eu nu vând roade, fructe. Eu vând numai semințe!
La auzul acestui răspuns, omul nostru căzu pe gânduri, iar după ce mai rumegă și întoarse pe toate fețele răspunsul Celui Preaînalt, îndrăzni să-L întrebe:
Doamne, și dacă apelez la sfinți, sau la preoți, sau călugări cu har, dacă fac și eu niște donații pentru construirea de biserici, catedrale, tot semințe îmi vinzi? Nu pot primi și fructe?
No chance!; răspunse sec Dumnezeu. Îmi pare rău, fiul meu! Așa cum ți-am spus deja, eu vând doar semințe.
Doamne, replică omul nostru, dar eu am înțeles puțin altfel management-ul tău comercial. Așa cum am înțeles eu religia ta și cum i-am auzit pe mulți că o predică, am crezut că pot cumpăra direct fructe de la tine.
Nu, fiule, ai înțeles greșit; îi replică scurt Dumnezeu. Eu vând doar semințe. Și, nu te supăra, dar capul ăla de pe umeri pe care ți l-am dat, ce crezi că trebuie să faci cu el? Dar cu inima din piept? Dar cu brațele, că văd că ești destul de mușchiulos? Deci, vrei sau nu vrei semințe? Și nu-mi trebuie banii tăi. Ți le dau

gratis pe toate. Doar că va trebui să le cultivi şi să le faci să rodească.

REFLECȚII BIBLICE PERSONALIZATE

PAȘI SPRE O ALTĂ LUME

În acel timp, Isus a luat cuvântul şi a zis: "Te preamăresc, Tată, Domn al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns acestea celor înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai revelat celor mici. Da, Tată, pentru că aceasta a fost dorinţa ta".
Evanghelia după sfântul Matei 11, 25-30

Se pare că modul nostru de a gândi lumea și tot ceea ce există este destul de obtuz și pământean, adică aproape închis pentru a percepe măcar că dincolo de ceea ce intră în simțurile noastre există o altă lume, pură, luminoasă, vie și frumoasă. Deoarece ceea ce noi construim este adesea rezultatul doar al puterilor noastre atât de limitate, ceea ce astăzi înălțăm, mâine se năruie, pentru ca apoi, pe ruinele a ceea ce am construit să ridicăm mereu altceva. Mă întreb dacă vreodată construcțiile noastre au fost cerute, dorite de către Dumnezeu. Nu știu dacă vreuna din împărățiile ridicate de noi oamenii cu atâta osteneală, sudoare, sânge și morți nenumărați a fost sau este împărăția în care Dumnezeu să se simtă la El acasă. Am impresia că prin ceea ce facem, încercăm mai mult să-l încarcerăm pe Dumnezeu în schemele gândirii și dorințelor noastre. Mai mult decât construirea împărăției Lui pe acest pământ, noi oamenii construim închisoarea în care să-l închidem pe El, să-I dăm o sentință de condamnare veșnică, excluzându-L pentru totdeauna din afacerile noastre. Oare nu asta fac înțelepții și pricepuții din UE, laicizând din ce în ce mai mult orice sector al spațiului public? Oare nu asta fac toți aceia care cer scoaterea din instituțiile și spațiile publice a simbolurilor și imaginilor religioase?

Astăzi, Isus Cristos ne spune că Dumnezeu își revelează misterele celor mici. Cine or fi aceștia? Cei care nu se laudă nici cu puterea, nici cu înțelepciunea lor. Cei care, asemenea copiilor, se întorc mereu spre ceilalți întrebându-i câte ceva, cerându-le mereu sprijinul, ajutorul; exact așa cum se comportă copiii cu părinții lor. Și doar așa copiii se pot bucura de gingășia părinților. Ar trebui să înțelegem că dacă există o cale spre

Dumnezeu, aceasta exclude orice formă de orgoliu intelectual. Și dacă dorim să cunoaștem care este voința lui cu noi, aceasta exclude orice impunere a voinței noastre asupra altora. Și dacă dorim să ne bucurăm de bogățiile lumii lui Dumnezeu, aceasta exclude orice formă de legare a inimii noastre de bogățiile acestei lumi.

Vrem, nu vrem, ne place sau nu, la Dumnezeu ajung doar cei săraci. Cei bogați s-au înveșmântat deja în autosuficiența bogățiilor lor; Dumnezeu nu are ce să le mai dea, sau mai bine zis, nu mai are cui să dea.

Există o lume în spatele celei pe care o văd ochii noștri și o percepem cu simțurile noastre. Doar că în această lume intră cei care trăiesc într-o stare de uimire față de tot ceea ce este în jurul lor și în intimitatea ființei lor. În această lume intră cei care păşesc în ea desculți și cu capul descoperit, cei care sunt delicați și nu intră cu ciubotele; cei care vorbesc puțin și ascultă mult; cei care în loc să-și întindă ghearele și să acapareze cât mai mult, mângâie cu delicatețe orice lucru, ca pe o gingaşă floare; cei care în loc să muște din semenii lor, le sărută chipul.

TU EȘTI STÂNCA MEA!

”Doamne, Tu eşti stânca mea, cetăţuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeule, Tu eşti stânca mea în care mă ascund, scutul meu, tăria care mă scapă şi întăritura mea!” (Psalmul 18, 2)

În viața noastră, cui ar trebui să mulţumim pentru ceea ce avem, dar mai ales pentru ceea ce suntem? În concretul zilnic, suntem recunoscători cuiva? Trăim cu un sentiment de gratitudine înrădăcinată în inima și gândurile noastre?

Nu arareori mi-a fost dat să aud că mulți dintre copii pretind orice de la părinții lor, în baza unei concepții cel puțin bizare: M-ai făcut, trebuie să-mi dai. Sau, ca cetățeni sau angajați undeva, la o instituție, privim statul sau angajatorul ca un simplu bancomat din care dorim să scoatem cât mai mulți bani.

Privim în istoria neamului nostru și-i preamărim eroii: Decebal, Ștefan cel Mare, Carol I, Ceaușescu (?). Dar Dumnezeu, are vreun rol în istoria neamului nostru?

În top ten-ul cinematografiei, pe primul loc rămâne filmul Nașul. În clasamentul valorilor stabilite de UE, Dumnezeu este împins cât mai la periferie, pe ultimul loc, ca un fel de personaj incomod. Comuniștii L-au pus la zid; în curând, poate vor veni fundamentaliștii islamiști și or să-L pună tot la zid; or să-L împuște așa cum împușcă deja mulți europeni. Revenind la istoria vieții noastre personale, Dumnezeu pe unde se află? Ce loc ocupă? Trebuie să-i mulțumim pentru ceva anume și să îi fim recunoscători? Când suntem în necaz, când se abate vreo boală sau nenorocire asupra noastră, alergăm la El, plătim acatiste, pupăm icoane, facem metanii, doar-doar s-o îndura de noi și ne-o scoate din necaz. Și dacă la El, direct, nu se știe ce șanse de câștig avem, apelăm la intermediari, la ”pile”: Sf. Parascheva, Sf. Anton etc. Sau apelăm la preoți și călugări mai cu har, să se roage ei pentru noi, că au trecere mai mare la Cel de Sus. Hm! PCR-ul funcționează și în biserică; credeam că a murit în anul 1989. Când ne merge bine, uităm și de El și de cine mai suferă pe lângă noi (uneori din cauza noastră) și o ținem așa într-o veselie și poftă de viață, până când ne ghiftuim și simțim că plesnim; sau ne dau lucrurile afară din casă și pentru aceasta ne mai construim încă una.

Mulți oameni și-au salvat viața, refugiindu-se pe stânci abrupte unde nu-i mai putea ajunge nimeni. Să ne gândim la partizani, de exemplu. Stâncile mari sunt baza caselor puternice, a castelelor, fortărețelor, a locurilor de refugiu. Stâncile sunt acele convingeri profunde, înrădăcinate în adâncul inimii omului și care-l susțin în viață, indiferent câte urgii sau furtuni s-ar abate asupra lui.

Într-o lume clădită pe nisip și alunecoasă precum uleiul, avem nevoie de o stâncă de susținere care să ne ofere stabilitate și siguranță. Dacă nu avem această stâncă, suntem ca o floare de păpădie pe care o împrăștie o simplă adiere de vânt. Avem

nevoie ca de aer de acel ”acasă” unde să ne simțim bine și în siguranță. Avem nevoie de un loc pe care să-l știm al nostru, care să reprezinte universul nostru în care să râdem cu gura până la urechi; în care să ne culcăm liniștiți și fericiți și să ne trezim la fel. Pentru liniștea și fericirea noastră, avem nevoie de siguranța, de stabilitatea noastră, de un loc în care să spunem cu toată convingerea: Acesta-i locul meu, aici mă simt eu bine și sunt fericit. Aici nimeni nu-mi poate face niciun rău. Avem acest loc, această stâncă a vieții? În cine ne încredem, pe cine ne bazăm? Sau poate nu avem încredere deplină în nimeni; nici măcar în noi înșine? Regele David spune: Doamne, Tu ești stânca mea! Împreună cu el, putem măcar repeta aceste cuvinte?

IUBIRE CONCRETĂ

”Trăiţi în dragoste, după cum şi Cristos ne-a iubit şi S-a dat pe Sine pentru noi” (Scrisoarea Sfântului Paul către Efeseni 5, 2)

Iubirea este motorul vieții și piatra ei filosofală. Ceea ce ne îndeamnă apostolul Paul nu este decât punerea în practică a legii iubirii, lege nescrisă dar prezentă în toți oamenii. Și, de fapt, esența, sau chintesența creștinismului poate fi cuprinsă într-un singur cuvânt: Iubire. Firul roșu al vieții noastre este marcat de iubirea cu care Dumnezeu ne iubește prin părinți, rude, prieteni, cunoscuți etc. Și tot ceea ce noi gândim, simțim, spunem sau facem își află sensul și împlinirea în aceeași iubire care ne înconjoară și ne pătrunde ființa. Fără iubire ne asfixiem și murim.

Iubirea înseamnă recunoașterea calității în persoana iubită. Iubirea nu este o simplă emoție sau sentiment, ci înseamnă respect profund, admirare a calităților celui pe care îl iubești. Iubirea sublimă este în Dumnezeu, în iubirea dintre cele trei Persoane ale Unicului Dumnezeu. Iubirea sublimă este cea a Fiului lui Dumnezeu care de bună voie își dă viața pentru noi, pentru omenirea căzută în păcat. Iubirea îl definește pe un creștin atât în raportul cu Dumnezeu, cât și cu semenii săi. O

iubire care nu caută ale sale, ci se deschide mereu spre celălalt; o deschidere concretă, nu atât prin cuvinte, declarații, cât mai mult printr-un mod de a fi, prin fapte.
O confuzie și nesiguranță plutesc în societatea noastră; o lipsă de țel și de direcție. Suntem măcinați din interior nu numai de discordiile politice și de corupție, ci de propriile carii care ne macină inima și gândul. Iubirea concretă este cea care ne vindecă și ne salvează, adică ne face frumoși și autentici.
Trăiți în dragoste, umblați în iubire. Așa cum peștele înoată în apă sau păsările sunt susținute în zborul lor de aer, la fel, pentru oameni iubirea este ambientul în care ei trăiesc, se mișcă, se nasc și mor. Căci însăși moartea reprezintă actul suprem de iubire prin care creatura se întoarce la Creatorul ei.

SEMINȚE ȘI ROADE

”În ziua aceea, ieşind Isus din casă, s-a aşezat pe ţărmul mării. S-a adunat lângă el o mulţime atât de mare, încât el s-a urcat să se aşeze în barcă şi toată mulţimea stătea pe ţărm, iar el le spunea multe în parabole:
„Iată, semănătorul a ieşit să semene! Şi, în timp ce semăna, o parte a căzut de-a lungul drumului. Venind păsările cerului, au mâncat-o. O altă parte a căzut pe loc pietros, unde nu avea pământ mult, şi îndată a răsărit, pentru că nu avea pământ adânc; iar când soarele a răsărit, s-a veştejit şi, pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat. O altă parte a căzut între spini. Spinii, crescând, au înăbuşit o. Iar alta a căzut în pământ bun şi a dat rod: care o sută, care şaizeci, care treizeci. Cine are urechi, să asculte!”.
Evanghelia după sfântul Matei 13, 1-9.

Dumnezeu nu vorbește un limbaj matematic, în care totul este clar și limpede; nu folosește nici un limbaj care să intre între limitele rațiunii noastre. Isus Cristos ne vorbește în parabole, care lasă liberă fantezia noastră de a-și imagina ce vrea El să ne spună. Cine crede că știe clar și limpede care este voința și planul lui Dumnezeu cu această lume și cu fiecare dintre noi,

înseamnă că nu cunoaște modul Lui de a vorbi, așa cum ni-l prezintă Biblia. Dumnezeu ne respectă libertatea noastră de a-L înțelege și nu ni se impune cu forța în niciun fel. De fapt, apropierea omului de Dumnezeu nu se realizează atât de mult cu inteligența, cât mai mult cu inima, cu intuiția, cu uimirea noastră în fața a tot ceea ce există; cu bucuria de a trăi în comuniune de iubire cu tot ceea ce ne înconjoară, dar mai ales cu toți oamenii. Cunoașterea și apropierea noastră de Dumnezeu este asemănătoare cu atitudinea copilului, care cu sinceritate, încredere și cu toată bucuria care-i strălucește în ochi se aruncă în brațele părinților lui.

Cristos privește câmpurile din jurul satului său natal, Nazaret. Și atunci, ca și astăzi, aceste câmpuri au de toate, și pământ fertil, dar și destule pietre, spini și mărăcini. Privesc câmpurile noastre, unele arate, îngrijite, pline de roade; altele pline cu peturi și mizerii; altele cu multe buruieni; altele, abandonate. Cam așa este și cu inima și sufletul omului; are de toate. Dar este greșit a crede că sunt oameni în inima cărora sunt doar pietroaie, buruieni, peturi și mizerii și oameni în inima cărora să fie doar pământ fertil. În proporții diferite, în momente și perioade diferite ale vieții, fiecare purtăm în inima și sufletul nostru pământ bun și fertil; dar nu lipsesc nici mizeriile și pietroaiele care ne îngreunează viața.

Fiecare dintre noi suntem deschiși sau închiși la glasul interior al spiritului, la vocea șoptită, tainică chiar prin care Dumnezeu ne vorbește dintr-un fir de iarbă, de pe crestele munților sau din nenumărații aștri agățați noaptea pe bolta cerească. Suntem sensibili sau cu inimă de piatră la suspinele atâtor oameni suferinzi. Suntem cufundați până peste cap în treburile noastre de fiecare zi și nici nu ne dăm seama cum viața trece pe lângă noi și am uitat să ne bucurăm de ea. Suntem sclavii propriilor noastre planuri și ambiții.

Și totuși, Dumnezeu continuă să ne vorbească; continuă să semene cu generozitatea și iubirea lui fără margini nu numai în pământul nostru bun și curat, dar cu aceeași generozitate,

Dumnezeu seamănă și peste pietre, și printre gunoaiele noastre; și printre bălării, spini și mărăcini. Bunul Semănător seamănă, împrăștie viață și iubire peste tot; și speră, așteaptă, visează ca omul, partenerul său, să aducă rod; să-și suflece brațele și să se apuce de treabă. Dumnezeu seamănă cu generozitate în orice suflet; are încredere în orice om, chiar și în acela care nu mai are încredere în nimeni; nici măcar în el însuși. Am trădat încrederea pe care Domnul și-a pus-o în mine?

CREDINȚA ÎNSEAMNĂ IUBIRE

"Dumnezeu este iubire și cine rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în el" (1 Ioan 4, 16).

Mă gândesc la faptul că cele mai profunde, mai autentice, mai trăite momente de iubire și comuniune între două persoane se petrec în cea mai mare intimitate, în cel mai desăvârșit privacy; nu pe ecranele televizoarelor, nu în public, nu prin declarații zgomotoase

Oare relația noastră cu Dumnezeu-Iubire, credința noastră nu ar trebui să fie tot o trăire cu El în intimitatea cea mai profundă a ființei noastre? Are Dumnezeu nevoie de multele noastre cuvinte? Sau de gesturi prin care să ne declamăm credința, așa, ca să ne vadă toți? În ultimă instanță, Dumnezeu nu ne cere nici măcar să-i zidim biserici și catedrale mărețe. El ne cere doar inima noastră; și ne-o cere toată, fiindcă toată ne-o oferă și El. Creștinismul este în primul rând o religie a inimii.

COMORI ASCUNSE

"Împărăţia cerurilor este asemenea comorii ascunse într-un ogor, pe care un om, găsind-o, o ascunde şi, plin de bucurie, merge şi vinde tot ce are şi cumpără ogorul acela."
Evanghelia după sfântul Matei 13, 44

Copil fiind, visam comori ascunse la temelia paravanului casei. Dimineața, când mă trezeam, alergam în paravanul din spatele caseI și scormoneam pământul de lângă temelie pentru a descoperi comoara din vis. Mă trezeam mereu din visele mele cu

un gust amar: Nu am găsit niciodată comoara visată (bani, metale prețioase, obiecte de valoare și ce mai intra în fantezia mea de copil). Comori ascunse pe lângă casă, în terenuri sau țări îndepărtate au vrăjit mințile oamenilor dintotdeauna. Mirajul îmbogățirii peste noapte sau al câștigurilor mari și imediate ne ademenește pe cei mai mulți dintre noi. Măcar de am câștiga la loto-prono, la vreun fel de Bingo, la diferite loterii, pariuri cu câștiguri etc. Sau ne-am încercat norocul și fericirea la Caritas-Cluj, depunând o traistă cu bani și visând să câștigăm în schimb saci cu bani. Finalul a fost jalnic: Nu numai că nu ne-am ales cu saci plini cu bancnote, dar am pierdut și ce pusesem în traistă. Nu știu însă dacă pe careva dintre noi ne ademenește vreo comoară creștină: Sărăcia, castitatea, ascultarea, altruismul și generozitatea, purtarea crucii pe urmele lui Cristos, viața consacrată total lui Dumnezeu și slujirii oamenilor? Este careva dintre noi preocupat să descopere comoara ascunsă în Împărăția lui Dumnezeu?

Deocamdată suntem în UE, unde ne merge bine și avem de câștigat alte comori care să ne facă zilele fericite: De exemplu, să venim în concediu din străinătate în satul natal cu un autoturism dintr-o clasă superioară? Parcă altă satisfacție avem când parcăm pe marginea șanțului (cu ceva peturi și niște buruieni) o mașină de clasă și toți cei care trec pe stradă remarcă acest lucru.

Și totuși, există alte comori, invizibile dar la fel de reale ca și mașina de clasă, ca și gardul și porțile din fier forjat, ca și casa nouă cu balcoane la etaj.

Există o comoară invizibilă: Împărăția lui Dumnezeu, adică iubirea lui pentru toți oamenii; fidelitatea lui în fața infidelităților noastre; jertfa lui supremă pentru spălarea păcatelor omenirii. Împărăția lui Dumnezeu este prezența lui în mijlocul nostru prin Fiul său Isus Cristos, răscumpărătorul și mântuitorul nostru. Între noi există Unul pe care, din păcate, mulți nu-l cunoaștem, nu-l iubim; nici nu ne interesează prezența lui în mijlocul nostru, căci suntem ocupați cu alte treburi care nu

au de-a face cu împărăția lui cum nu are de-a face câinele cu linsul sării.

Și totuși, în mijlocul nostru există o comoară, mult mai reală decât cea pe care, copil fiind, o visam îngropată în paravanul din spatele casei. Există o comoară imensă de iubire în inima lui Dumnezeu, iubire revărsată în inimile noastre, comoară pe care atât de puțin o cunoaștem și prea puțin o folosim și ne bucurăm de ea.

În noi și în orice vietate există o comoară numită viață, pentru care atât de puțin suntem recunoscători autorului și dătătorului vieții. O comoară mult mai prețioasă decât toți banii din lume și pe care ar trebui să o cultivăm cu cea mai mare grijă, în modul cel mai inteligent și mai rodnic posibil.

În noi există comori prea puțin cunoscute, numite talente, capacități și aptitudini care de multe ori zac, mucegăiesc, se ofilesc și mor, pentru că nouă ne place para mălăiață în gura lui Nătăfleață.

În noi și în tot ce există se ascunde o comoară numită frumusețe care ne încântă privirea; o frumusețe a minții, a caracterului, a înclinațiilor și aspirațiilor noastre și care fac din om cea mai frumoasă creatură de pe pământ.

Sunt multe comori ascunse pentru care se merită orice efort, orice cheltuială pentru a le avea; pentru a ne bucura de ele și pentru a-i mulțumi Celui de la care vine orice lucru bun. Împărăția cerurilor nu este doar sus în ceruri; ea este în noi, printre noi, comoară ascunsă și care merită orice efort din partea noastră pentru a o avea.

O ȘOAPTĂ DE IUBIRE

Tema duminicii a XIX-a: Dumnezeu este aproape de noi mai ales în momentele de dificultate.

a. Dar cu ce dificultăți ne confruntăm noi?

Din câte am putut să-mi dau seama, mulți dintre sătenii de aici (Adjudeni) se confruntă cu imposibilitatea de a răspunde la

toate invitațiile la multele nunți care sunt acum în luna august; nu au bani suficienți cu care să onoreze invitațiile la un eveniment, de altfel, atât de frumos și important din viața mirilor. Și când primesc o astfel de invitație într-un plic frumos, hârtia din plic cu numele mirilor, nașilor, cu locul și data fericitului eveniment mai este numită nu invitație la nuntă, ci amendă. Uf!

În dificultate sunt majoritatea oamenilor din generația tânără care își găsesc foarte greu un loc de muncă (dacă și-l găsesc), și cel mai adesea acest loc este departe de familie și cei dragi ai lor, printre străini.

Sunt atâtea dificultăți cu care ne confruntăm în viața noastră. Pentru a nu le mai simți cum ne apasă pe creier și ne tulbură liniștea și somnul, facem zgomot. Dăm muzica la maxim, mâncăm și bem, uneori până cădem sub masă. Ne distrăm și ne veselim, pentru ca apoi, a doua zi, cam mahmuri, să ne trezim cu capul căhui și să vedem că nimic nu s-a schimbat; că toate problemele și dificultățile de care am încercat să uităm, să nu le mai simțim povara, toate sunt acolo unde erau ieri și ne așteaptă să le rezolvăm.

b. În fața dificultăților de care nu scăpăm, indiferent cât zgomot am face în jurul nostru, indiferent cât de departe am încerca să fugim de ele (de exemplu, într-un concediu pe vârful munților sau pe malul mării), în fața vânturilor uneori aprige ale vieții, Dumnezeu ne așteaptă la întâlnire cu El. Unde? Trecând prin sat în iureșul mașinii, sau pe bicicletă, în centrul satului este biserica, mereu cu ușile deschise, descuiate. Să ne oprim din mersul nostru grăbit încoace și încolo, prinși cu multe treburi, chiar și acum în luna de concedii, când am venit din străinătate poate pentru a mai face ceva la casa pentru care trudim de ani buni pe la uși străine. Să luăm o pauză aici, în biserică, în fața tabernacolului și să-l ascultăm pe Dumnezeu care ne vorbește în liniște. Să facem liniște în mintea noastră. Vă rog, liniște, multă liniște! Ați fost la vreo mănăstire, ați intrat în curtea ei? Cu ce v-ați întâlnit acolo? Cu liniștea care domnește peste tot, încât nici

în șoaptă nu-ți mai vine să vorbești. În liniște, Dumnezeu vorbește și oamenii se roagă. Într-o caldă adiere de vânt, Ilie l-a întâlnit pe Domnul pe muntele Horeb. Să mai închidem televizorul; difuzoarele boxelor să tacă; și să tăcem și noi pentru a putea auzi glasul lui Dumnezeu.

Știați că oamenii mari și puternici își alimentează bateriile interioare nu în zgomot și agitație, nu în zarva lumii, ci într-o liniște totală în care nu permit nimănui intre și să-i deranjeze din gândurile și planurile lor? Știați că lucrurile mari, cele mai mari își au originea, începutul în cea mai mare, profundă și îndelungă tăcere?

Pentru a-și face simțită prezența, Dumnezeu nu intră în concurență cu noi și nu-și aduce boxe și stații de amplificare mai mari decât cele pe care le folosim la nunți și petreceri, când ieșim la picnic și iarbă verde. Nu! Dumnezeu așteaptă să ne revenim în fire și să tăcem, la propriu și la figurat. În tăcere, El începe să ne vorbească, șoptit, așa cum își vorbesc îndrăgostiții, la ureche. Atunci își declară cele mai profunde sentimente de dragoste, de iubire totală. Întâlnirea noastră cu Dumnezeu este o șoaptă de iubire.

c. Isus Cristos este în prezența Tatălui în solitudine, în rugăciune, în liniște. În Evanghelii vedem cu de multe ori Domnul se retrage departe de toți și de toate, pentru ca în singurătate, liniște și rugăciune să se întâlnească cu Tatăl.
d. Găsim timp pentru a-l întâlni pe Dumnezeu, rupți de toate preocupările noastre zilnice? Am trudit o săptămână întreagă, prinși cu tot felul de treburi care parcă nu mai au capăt. Astăzi este ziua Domnului. Să i-o oferim Lui și să ne-o oferim inimilor noastre. Astăzi să facem liniște în mintea noastră. Să fie această duminică una liniștită, pentru a putea simți dulcea adiere a lui Dumnezeu. Poate ne place ca în zorii zilei obrazul să ne fie scăldat și mângâiat de primele raze ale soarelui de dimineață. Poate că ne place să privim în liniște și ultimele raze ale soarelui care apune seara după dealuri. Ei bine, la fel este și Dumnezeu. El ne scladă chipul cu lumina blândă, calmă și plăcută a razelor

sale. Razele harului său ne luminează mintea și ne încălzesc inima.

Poate că pentru unii, barca vieții lor este bătută de valuri care amenință să o scufunde. Poate că din cauza necazurilor, bolilor, greutăților și lipsurilor, unii sunt pe pragul disperării și văd cum barca începe să se scufunde. Și pentru aceștia, ca și pentru Petru, Dumnezeu întinde mâna ca să ne salveze. Mai mult, El poruncește mărilor învolburate și agitate să se liniștească. Și ele se liniștesc. Important este ca noi, în momentele noastre grele, să ne încredem în El. Să-i cerem Lui să liniștească apele și valurile care ne tulbură și ne amenință viața. Istoria vieții noastre devine bună, pozitivă, frumoasă atunci când în centrul ei este Domnul, Tatăl nostru, care nu permite ca fiii săi să piară.

Astăzi, în barca vieții noastre este Domnul. A fost și ieri, dar poate că nu l-am observat. Va fi și mâine, și poimâne; va fi mereu. Astăzi îl vedem și-i spunem, îi șoptim la ureche: Domnul meu și Dumnezeul meu! Cât de bine mă simt cu tine! Ce mult îmi place să simt cum îmi mângâi fața cu adierea ta, așa cum mi-o mângâi cu primele raze ale soarelui de dimineață; așa cum mă saluți cu ultimele raze ale soarelui care apune; așa cum îmi veghezi somnul, cum o mamă își veghează pruncul care doarme în brațele ei, la pieptul ei.

“CREDINȚA” MAMELOR NOASTRE

În acel timp, ieşind de acolo, Isus s-a retras în părţile Tirului şi Sidonului şi, iată, o femeie canaaneană a ieşit din ţinuturile acelea şi a strigat: "Îndură-te de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este chinuită cumplit de diavol!" Dar el nu i-a răspuns niciun cuvânt. Apropiindu-se, discipolii lui îl rugau: "Trimite-o, pentru că strigă în urma noastră!" El, răspunzând, a zis: "Nu am fost trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel". Dar ea a venit, s-a prosternat înaintea lui şi a spus: "Doamne, ajută-mă!" El a răspuns: "Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci la căţei". Dar ea i-a spus: "Da, Doamne, dar şi căţeii mănâncă firimiturile care cad de pe masa stăpânilor lor!" Atunci Isus,

răspunzând, i-a spus: "O, femeie, mare este credinţa ta! Să fie cum vrei tu!" Şi, din acel ceas, fiica ei a fost vindecată.
Evanghelia după sfântul Matei 15, 21-28.

Cu insistența ei, această femeie canaaneană, o păgână, pare mai credincioasă decât evreii, care formau poporul ales al lui Dumnezeu. S-ar putea întâmpla ca noi, cei care ne credem pe drumul cel drept al credinței, drept-credincioși, să fim mai slabi în credință decât atâția alții care nici măcar pe la ușa bisericii nu-i mai vezi și nici cruce prea des nu-și fac. Poate am întâlnit oameni care mint mai puțin decât noi, care nu fură, nu se bagă în proprietatea altuia nici măcar cu un milimetru (apropo de nenumăratele conflicte în problema haturilor pe care le-am întâlnit în satul meu natal, unde toți merg la biserică), care pe la spate nu-i vorbesc de rău pe semenii lor, care respectă pământul pe care calcă (darul lui Dumnezeu) și nu lasă în urma lor peturi și tot felul de mizerii; ei bine, toți acești oameni, care par departe de Dumnezeu, prin felul lor de a fi, corect și sincer, sunt mai aproape de Dumnezeu decât cei care-și fac semnul crucii de mai multe ori pe zi, care se închină la icoane și plătesc pomelnice și acatiste și se roagă la sfântul Anton.

Această femeie păgână din evanghelie strigă de durere; este o mamă a cărei inimă nu doar plânge, ci este însângerată pentru că fiica ei este bolnavă. Această femeie reprezintă inima atâtor mame care strigă de durere către ceruri pentru copiii lor, cerându-i Celui de Sus vindecarea lor. Cunoaște cineva numărul lacrimilor de durere al mamelor pentru sănătatea copiilor lor?! Cunoaște cineva numărul dramelor atâtor mame care sunt capabile chiar să-și dea viața pentru copiii lor? Am auzit de atâtea ori pe atâția "buni creștini" înjurând de mamă, sau înjurându-și mama care le-a dat viață și i-a crescut. Or fi aceștia oameni plăcuți lui Dumnezeu? De ce oare nu ne dăm seama sau uităm așa ușor faptul că suntem rodul lacrimilor (de multe ori neștiute de nimeni) și durerilor mamelor noastre?

De multe ori mamele noastre s-au prezentat cu noi în brațe, direct în fața lui Dumnezeu și l-au implorat ca să fim

sănătoși. Le-am mulțumit îndeajuns pentru acest lucru? Să ne întrebăm mamele, dacă le mai avem aici pe pământ, dacă știu de câte ori ne-au ținut în brațe și s-au rugat pentru ca noi să fim sănătoși, să creștem mari, să ne meargă bine în viață. Aceasta este credința mamelor pentru copiii lor, o credință pentru care societatea noastră din ce în ce mai păgână și mai materialistă îi trimite pe părinții noștri la azil, dacă mai găsesc cumva loc și acolo.

Poate că această femeie păgână din evanghelie are ceva să ne spună nouă, creștinilor. Iar dacă se întâmplă ca vreo predică sau vreun cuvânt al preoților să nu ne placă (inclusiv ce mai scriu eu pe aici), să ne gândim la "credința" mamelor noastre și cu siguranță ne vom întoarce pe drumul care ne duce spre inima lui Dumnezeu, o inimă în care au un loc toate inimile noastre.

IARTĂ!

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Dacă fratele tău greşeşte împotriva ta, mergi şi mustră-l numai între patru ochi! Dacă te ascultă, l-ai câştigat pe fratele tău. Dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi, «pentru ca orice hotărâre să fie întemeiată pe declaraţia a doi sau trei martori!» Dacă refuză să-i asculte şi pe ei, spune-l Bisericii! Iar dacă refuză să asculte şi de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân şi un vameş! Adevăr vă spun: tot ce veţi lega pe pământ va fi legat şi în cer şi tot ce veţi dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în cer. Iarăşi vă spun: dacă doi dintre voi pe pământ se vor uni să ceară orice lucru, le va fi dat de Tatăl meu care este în ceruri. Căci unde doi sau trei sunt adunaţi în numele meu, sunt şi eu acolo, în mijlocul lor".
Evanghelia după sfântul Matei 18,15-20

Exact așa: Dacă cineva ți-a greșit, ai curajul și bunătatea de a discuta cu el problema care te doare; și fă-o doar tu cu el, între patru ochi. Avem însă obiceiul de a măcina în inima noastră toată "greșeala" semenului nostru. Nici să dormim ca lumea nu mai putem, nici mâncarea nu ne mai prieşte, căci

ofensa lui ne-a rănit grav orgoliul şi nu avem pace şi liniște până nu coacem un plan de răzbunare.

Sau, pe cel ce ne-a greșit îl bârfim pe la colțuri; îl punem într-un con de umbră şi apoi întuneric, îi stricăm imaginea în fața celorlalți, îl izolăm ca pe un trântor intrat abuziv în stupul cu albine, iar la momentul oportun îl lovim; se întâmplă ca unora să li se aplice o lovitură mortală.

Sau, pe cel care ne-a greșit îl ocolim. Dacă-l întâlnim pe stradă, trecem pe lângă el ca pe lângă un perete. Eventual, la distanță, ca nu cumva să ne murdărim.

Ca să înțelegem bine acest text din Evanghelie, nu trebuie să uităm niciodată că în iubirea lui fără margini, Dumnezeu ne iartă mereu, iar nouă ne cere să-i iertăm celui care ne-a greșit de șaptezeci de ori câte șapte, adică totdeauna.

...Şi ne iartă nouă, Doamne, greșelile noastre, precum şi noi iertăm celor care ne-au greșit! În plus, cel care vrea să scoată paiul din ochiul fratelui său, să se uite bine la el şi să vadă dacă nu are cumva o bârnă în ochi.

Iertarea este o formă a iubirii, iar iubirea reprezintă singura poruncă a creștinilor.

TALANȚII (ce-s ăia?)

”În acel timp, Isus le-a spus această parabolă discipolilor săi: "Un om, voind să plece într-o călătorie, şi-a chemat servitorii şi le-a încredinţat bunurile sale. Şi unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi, iar altuia unul, fiecăruia după propria putere. Apoi a plecat. Îndată, cel care primise cinci talanţi s-a dus, a lucrat cu ei şi a câştigat alţi cinci. La fel cel cu doi talanţi, a câştigat alţi doi. Dar cel care primise unul s-a dus, a săpat o groapă în pământ şi a ascuns banii stăpânului său... Oricui are i se va da şi-i va prisosi, iar de la cel care nu are se va lua şi ceea ce are." Evanghelia după sfântul Matei 25,14-30

Isus Cristos știa că se apropie ziua plecării din această lume şi a întoarcerii lui în Împărăția Tatălui. Știa că va veni ziua

în care apostolii și toți cei care i-au auzit cuvântul, au văzut tot ceea ce a făcut, va veni ziua în care toți aceștia vor rămâne fără prezența lui fizică alături de ei. Știa bine toate acestea, iar în acest fragment evanghelic le-a transmis celor de atunci și ne transmite nouă, celor de astăzi, într-o manieră clară și explicită, misiunea de a-i continua activitatea aici, pe pământ. Talanții din Evanghelie sunt toate calitățile, abilitățile și posibilitățile noastre primite de la El pentru a le face să rodească în noi și în lumea în care trăim. Așa cum o tânără familie primește de la o bancă (păcat că dobânzile sunt mult prea mari; băncile au fost mereu lacome) o sumă de bani cu scopul precis de a-și construi o casă, la fel, noi primim de la Dumnezeu o mulțime de talanți (daruri complet gratuite și fără nicio dobândă) pentru ca să fim în această lume ochii, gura, inima, mintea, mâinile și picioarele lui Dumnezeu.

Dacă însă toate darurile primite le ținem strâns în interiorul nostru, vom rămâne toată viața ca un copilaș strâns în scutece care refuză să crească, să se dezvolte, și va fi dus la mormânt (chiar și la 100 de ani) tot mic și înfășat. Evanghelia aceasta ne reamintește faptul că darurile primite trebuie să devină un foc ale cărui flăcări trebuie să incendieze întreaga lume. Apa cea vie în care am fost spălați la botez trebuie să spele toate păcatele noastre și să ne facă transparenți, curați și strălucitori ca și cristalul. Hrana primită în Euharestie trebuie să ne sature în așa măsură încât să nu mai luăm cu asalt magazinele cu reduceri, nici să nu ne mai umplem casa cu lucruri, ci cu persoane care să mănânce împreună la aceeași masă, în fiecare zi. Poate că noi am uitat faptul că talanții primiți de la Domnul sunt daruri și puteri gratuite care să ne facă pionieri pe drumuri noi și pline de lumină. Astăzi trebuie să ne reamintim că viața este adevărată doar atunci când devine o aventură și un abandon în brațele Providenței, iar darul cel mai mare pe care îl primim este tocmai prezența atotputernică a lui Dumnezeu. Cuvântul lui trebuie să devină un strigăt care să acopere zăngănitul și

tălăngile care cu decibelii lor ne asurzesc sau ne anesteziază conștiința și auzul nostru interior.

Suntem adesea dominați de clișee și modele prefabricate care ne spun ce și cum să mâncăm, ce și cum să ne îmbrăcăm, ce și cum să vorbim, unde să mergem, ce să cumpărăm de sărbători, ce greutate să avem și ce dimensiuni trebuie să aibă corpul nostru, cum trebuie să fie la botez, la cununii și înmormântări. Suntem sclavi înregimentați ca niște turme de oi conduse de alții mai șireți decât noi. Evanghelia aceasta ne amintește faptul că suntem și trebuie să rămânem oameni liberi de orice constrângere și orice manipulare; suntem creaturi libere ale lui Dumnezeu care ne-a oferit talanți, daruri pe care trebuie să le investim în viața noastră după cum ne inspiră conștiința și nu după cum vor cei care încearcă să domine lumea. Și să nu uităm că tehnicile și mijloacele de manipulare au devenit extrem de puternice și nocive pentru om, creatură liberă și înzestrată de Creator cu o mulțime de daruri, talanți.

Poate că unora le este frică să-și spună cuvântul, să-și investească talantul; nu vor să greșească, să fie arătați cu degetul, să râdă alții de ei. Este o mare greșeală să îngropi în pământ darul lui Dumnezeu. Frica îl paralizează pe om, îl face neputincios, îl duce la faliment. Ce s-ar fi întâmplat dacă lui Columb i-ar fi fost frică să se aventureze pe apele Atlanticului? America ar fi fost descoperită mult mai târziu, sau poate că nici astăzi nu am fi știut de acest continent. Ce s-ar fi întâmplat dacă astronauților le-ar fi fost frică să se aventureze în Cosmos? Astăzi nu am fi avut niciun satelit, iar comunicarea oamenilor la scară planetară ar fi doar un vis. Ce s-ar întâmpla dacă doi tineri nu s-ar aventura împreună pe drumul iubirii totale? Pe pământ nu ar mai fi familii; nu ar mai fi oameni iar planeta noastră ar fi populată doar de animale. Cine are urechi de auzit, să audă și să înțeleagă!

PS: În Biblie talantul nu este monedă, ci denumire a valorilor

monetare mari, fiind echivalent cu 49.077 kg aur sau 43.620 kg argint.

FLĂMÂND AM FOST

Când va veni Fiul Omului în gloria lui va spune celor de la dreapta sa: «Veniţi, binecuvântaţii Tatălui meu, moşteniţi împărăţia care a fost pregătită pentru voi de la întemeierea lumii! Căci am fost flămând, şi mi-aţi dat să mănânc, am fost însetat, şi mi-aţi dat să beau, am fost străin, şi m-aţi primit, gol, şi m-aţi îmbrăcat, bolnav, şi m-aţi vizitat, am fost în închisoare, şi aţi venit la mine!»...Atunci le va spune celor de la stânga: «Plecaţi de la mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic pregătit pentru diavol şi îngerii lui! Căci am fost flămând, şi nu mi-aţi dat să mănânc, am fost însetat, şi nu mi aţi dat să beau, am fost străin, şi nu m-aţi primit, gol, şi nu m aţi îmbrăcat, bolnav şi în închisoare, şi nu m-aţi vizitat».

Evanghelia după Matei 25, 31-46.

De-a lungul timpului, teologii au scris nenumărate cărți despre Dumnezeu și mântuirea sufletelor noastre. Mult s-a mai scris și se scrie despre Dumnezeu. Și cu toate acestea, unul dintre cei mai luminați sfinți, Augustin, spune că știe mai bine ce nu știe despre Dumnezeu decât ceea ce știe. Oare așa de misterios să fie Cel de Sus?

Evanghelia aceasta ni-l prezintă pe Cel Atotputernic și care are toate calitățile fără număr și măsură în persoana celor mai neputincioși și mai plini de necazuri și de boli. Paradoxal! Oare chiar așa să fi decis Domnul, să fie prezent în ceea ce noi dorim mai puțin sau chiar deloc și de care fugim cu toate puterile noastre: Boala, sărăcia, foamea, setea, închisoarea? Sau, de fapt, cheia de lectură și interpretare a acestui text din Evanghelie ar fi următoarea: Dumnezeu înseamnă promovarea binelui omului, sănătatea lui, libertatea lui, iubirea lui necondiționată? Dumnezeu înseamnă o atitudine activă, benefică, statornică față de semenul tău. Viziunea autentic

creștină despre Dumnezeu înseamnă o viață pusă în totalitate în slujba semenilor. Și cu cât îi iubești mai mult pe oameni, cu atât descoperi mai mult fața adevărată a Lui, care este Iubire. A construi Împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ, Împărăție al cărei Rege este Isus Cristos, înseamnă a face din viața ta un act continuu de iubire a oamenilor. Căci nu-l poți iubi pe Dumnezeu pe care nu-l vezi, dacă nu-l iubești pe fratele și sora ta pe care îi vezi.

Decât să fim interesați de icoane făcătoare de minuni și care lăcrimează, mai bine am șterge lacrimile din ochii cuiva care plânge de foame, de sete, de frig, de singurătate, din cauza bolii sau a lipsei de libertate.

SARE ȘI LUMINĂ

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Voi sunteţi sarea pământului. Dacă sarea îşi pierde gustul, cu ce se va săra? Nu mai este bună de nimic, decât să fie aruncată afară şi călcată în picioare de oameni. Voi sunteţi lumina lumii. Nu se poate ascunde o cetate aşezată pe munte. Nici nu se aprinde o candelă şi se pune sub obroc, ci pe candelabru ca să lumineze pentru toţi cei care sunt în casă. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât ei să vadă faptele voastre bune şi să-l glorifice pe Tatăl vostru cel din ceruri!"

Evanghelia după sfântul Matei 5, 13-16.

Sare și lumină ne vrea Dumnezeu în această lume. Sarea și lumina sunt două realități-simbol ale omului. Sarea și lumina sunt elemente fundamentale care-l deosebesc pe omul care iese din apele tulburi ale lumii; sare și lumină care devin un conservant ce păstrează nealterate elementele constitutive ale ființei sale.

Sare este omul ale cărui gânduri, cuvinte și mai ales fapte nu se degradează, nu se alterează, nu prind mucegai, ci rămân

mereu proaspete și hrănitoare pentru viața lui și a celor cu care el vine în contact.

Lumină este omul prezent la apelul soarelui, în fiecare dimineață. Lumină este omul care se lasă atras și înveșmântat în lumina care coboară de sus, îi luminează chipul și întreaga ființă; îl face transparent și-i poți citi cu ușurință și gândurile cele mai ascunse. Lumină este omul care se lasă consumat de lumina de sus, ca flacăra unei lumânări. El este cel care se consumă și luminează întreaga viață, până la ultima suflare. Lumină este omul care acum, în acest prezent la istoriei sale strălucește în întunericul care vrea să-i cuprindă ființa, gândirea, voința și faptele sale. Lumină este omul care, cu armele păcii, se luptă cu fii întunericului.

Lumina reprezintă dimensiunea divină a omului care se detașează de lutul și întunecimea materiei, și cu o conștiință dreaptă și curată întră în lumina Spiritului; devine fiu al Luminii.

Pașii omului prin lume sunt o inițiere în Împărăția Luminii: De la leagăn la mormânt, lumina îl însoțește pe om și fericit este cel care închide ochii pentru această lume ținând în mâna lui, dar mai ales în inimă, Lumina care-l duce în împărăția luminii veșnice.

LEGEA DIN INIMA TA

În acel timp, Isus îi învăţa pe discipolii săi, zicând: "Să nu socotiţi că am venit să desfiinţez Legea sau Profeţii! Nu am venit să desfiinţez, ci să împlinesc. Căci, adevăr vă spun, mai înainte de a trece cerul şi pământul, nicio iotă şi nicio linioară nu va trece din Lege, până ce nu se vor împlini toate. Aşadar, cel care va încălca una dintre aceste porunci mai mici şi-i va învăţa astfel pe oameni, va fi numit cel mai mic în împărăţia cerurilor. Dar dacă cineva le va împlini şi va învăţa astfel, acesta va fi numit mare în împărăţia cerurilor.
Evanghelia după sfântul Matei 5, 17-20

Poate că în viața noastră avem puține puncte de sprijin. Poate că nu suntem siguri pe mai nimic, pe nimeni, nici chiar pe noi înșine. Văzând cum se schimbă lucrurile în jurul nostru, cum astăzi ai serviciu și mâine poți să-l pierzi; cum astăzi persoana de lângă tine îți declară cu jurământ iubire veșnică, iar la scurt timp navighează prin internet în căutarea altei iubiri. Văzând cum unul îți spune că ordonanța este legală, iar altul că este ilegală. În toată această confuzie și nesiguranță generală, te întrebi: Ce este sigur, pe ce mă pot baza ca să pot dormi liniștit, fără să mă apese teama că mâine va fi mai rău decât astăzi? Există ceva sigur care să-mi ofere siguranță și confort? Există un loc unde să mă simt liniștit și fericit? Există ceva sau cineva care să mă facă fericit? Care să mă oprească din tot iureșul acestei vieți și să mă facă să exclam: O, clipă, rămâi?!

Dacă privim în viața noastră și în cea de lângă noi, vom constata că mai nimic nu este sigur și neschimbător, că ceea ce a fost ieri mâine poate să nu mai fie, inclusiv noi, cu toate visurile și toate agoniselile noastre.

Și totuși, există ceva (mai bine zis, cineva) în fața căruia cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Lui nu vor trece. În fața cuvintelor din această evanghelie, îmi reamintesc că lumea aceasta este creația lui Dumnezeu și nu a diavolului și că în această lume, ancora ei de salvare o reprezintă Cuvântul lui dătător de viață și nu de moarte.

Cred că un creștin, prin esența lui trebuie să fie un optimist, căci știe în cine și-a pus încrederea. Evanghelia acestei duminici nu face altceva decât să confirme faptul că minciunile oamenilor nu vor acoperi adevărul lui Dumnezeu și că multele cuvinte ale oamenilor nu vor face să dispară cuvântul prin care El a creat tot ceea ce există, inclusiv pe noi, capodopera creației sale.

Va trece și guvernul actual, așa cum au trecut multe altele și cum vor trece și cele care vor veni. Vom avea și alți președinți, așa cum am mai avut, iar înaintea lor i-am avut pe regi, iar înaintea acestora, pe domnitori și sultanii de la Înalta

Poartă. Ceea ce însă a fost, este și va fi neschimbător este Dumnezeu și cuvântul său. De ce oare suntem atât de orbi și surzi și nu-i vedem chipul, nu-i auzim glasul? Poate pentru că îl căutăm mai mult acolo unde nu este. Dar unde este? În cuvintele din cele 72 de cărți ale Sfintei Scripturi, dar mai ales Dumnezeu este în glasul conștiinței noastre și în bătăile inimii noastre. În noi, în adâncul ființei noastre, aici este templul gloriei și măririi sale. Aici, pe altarul inimii noastre El ne vorbește cu șoapte de iubire, o iubire mai mare decât toate iubirile îndrăgostiților de la începutul lumii și până la sfârșitul ei. Astăzi, am auzit aceste șoapte? Am simțit căldura iubirii sale?

PRIVEȘTE CRINII CÂMPULUI

”Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana, şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele? Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui? Şi de ce vă îngrijoraţi de îmbrăcăminte? Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes; totuşi vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei.”
Evanghelia după sfântul Matei 6, 24-34

Fericirea omului și comuniunea lui cu Cel care l-a creat se împlinesc în dilatarea conștiinței umane și contopirea ei cu infinitul prezenței lui Dumnezeu. Omul nu va fi fericit închizându-se între cei patru pereți ai casei sale, ci deschizându-se spre comunicarea cu absolutul și cu frumusețea lumii dată lui în administrare.

Pentru a fi fericit, omului nu i se cere ascultarea servilă față de o lege, ci trăirea posibilităților oferite cu generozitate de

Cel de Sus care-i zâmbește din frumusețea delicată și parfumată a crinilor câmpului. Omul nu este fericit îndeplinind cu scrupulozitate reguli scrise, ascultând orbește de legi, lăsându-se condus de tot felul de lideri. Fericirea lui constă în contopirea cu frumusețea lumii în care Dumnezeu l-a trimis, o lume care nu-i decât o fărâmă dintr-un univers fără margini în care se scaldă divinitatea. Iar mărginirea omului este îmbrățișată de nemărginirea iubirii și frumuseții Creatorului său.

Trăiește în pace și seninătate toate zilele vieții tale și nu te preocupa de ceea ce va fi mâine sau poimâne, căci dacă data nașterii reprezintă sigur începutul existenței tale pe pământ, data morții tale nu reprezintă sfârșitul, ci doar trecerea ta într-o altă viață, în care dincolo de pragul ei te așteaptă Cel ce te-a creat pentru El, pentru o nuntă veșnică.

Nu te preocupa prea mult nici de ziua de astăzi, nici de cea de mâine, ci întâi de toate caută adevărul tău și al vieții tale. Învață cine ești și de ce ești pe acest pământ; când vei ști acestea, toate grijile și problemele tale vor deveni mult mai ușoare, căci atunci vei purta în tine o forță, o energie eliberatoare mai mare decât cea a lui Prometeu.

Nu uita că Tatăl tău dă zilnic de mâncare la toate păsările cerului, la animalele de pe tot pământul și la cele care înoată în apele râurilor, mărilor și oceanelor lumii. Oare nu-ți va da de mâncare ție, Tatăl tău?

Ceea ce faci astăzi, fă-o ca și cum mâine nu ar exista, căci ceea ce ții în căușul palmelor tale este viața ta de acum, din această clipă. Nici măcar clipa următoare nu-ți aparține; ea este un dar oferit cu fiecare respirație și bătaie a inimii tale. Trăiește-ți clipa, privind senin la tine și la toți cei pe care-i întâlnești pe cale; privește-i așa cum îi privește Dumnezeu, cu o iubire fără margini. Nu invidia pe nimeni; bucură-te cu toți cei ce se bucură și plângi cu toți cei ce plâng. Iartă-i pe cei care te lovesc, poate fără să-și dea seama de ceea ce fac. Iubirea ta va schimba fața acestei lumi.

Și nu uita să privești îndelung păsările în zborul lor și frumusețea crinilor câmpului. Tu ești chemat să zbori până la ceruri; tu ești mult mai frumos decât toți crinii câmpului.

FRUMUSEȚE ȘI LUMINĂ NESFÂRȘITĂ

”Isus a luat cu El pe Petru, Iacob şi Ioan, fratele lui, şi i-a dus la o parte pe un munte înalt. El S-a schimbat la faţă înaintea lor; faţa Lui a strălucit ca soarele, şi hainele I s-au făcut albe ca lumina. Şi iată că li s-au arătat Moise şi Ilie, stând de vorbă cu El. Petru a luat cuvântul şi a zis lui Isus: „Doamne, este bine să fim aici;…” Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Şi din nor s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultaţi!”
Evanghelia după sfântul Matei, cap. 17, 1-9.

Cele spuse în această Evanghelie, adică schimbarea la față a Domnului, reprezintă o sărbătoare a frumuseții. Care o fi cel mai frumos tablou din lume și care este pictorul cel mai genial dintre geniali? Cel mai mare pictor al lumii nu poate reda decât o fărâmă din frumusețea lui Dumnezeu. Cea mai frumoasă fată pe care au cântat-o toți poeții și cântăreții lumii nu poate fi decât o palidă imagine a frumuseții Celui care a creat-o. Cine poate cuprinde în cuvinte frumusețea unui răsărit de soare? Cine poate reda în cuvinte candoarea din privirea copilului? Cine poate pune în cuvinte frumusețea florilor? Și lista frumuseților lumii poate continua la nesfârșit. Toate frumusețile lumii, de când este ea și până când o să fie, nu-s decât o palidă imagine a frumuseții Creatorului. Căci ochiul omului este prea mic pentru ca în el să intre frumusețea Celui pe care cerul și pământul nu-l pot cuprinde.

Evanghelia de astăzi este a uimirii omului în fața unei frumuseți venită din altă lume și care se oferă privirilor noastre pământene, pentru a le înnobila și a le înfrumusețа; pentru ca noi, privind această lume, să revărsăm în ea măcar o fărâmă din

frumusețea pe care am primit-o. În fiecare dimineață, când mă trezesc, deschid fereastra și privesc copacii și cerul de deasupra și le transmit un salut de bună dimineața. Simt așa, o nevoie de a saluta lumea care mă înconjoară, lumea care este casa ce mi-a fost oferită gratis, o casă atât de frumoasă și de misterioasă în același timp. Dincolo de scoarța copacilor pe care-i privesc de la fereastră urcă tăcută seva care-i alimentează până în cea mai îndepărtată frunză, iar lucrul acesta mă umple de uimire. Dincolo de orizontul unde ajunge puterea privirii mele, mă cheamă alte zări și-mi șoptesc ceva ce sună a infinit și a mister pe care-l voi cunoaște doar după moarte, când sufletul va fi eliberat din cămașa îngustă a trupului. De la fereastră, salut în fiecare dimineață fața nevăzută a frumuseții lui Dumnezeu. Evanghelia de astăzi este a luminii pe care întunericul nu a putut să o cuprindă niciodată. După fiecare noapte vine o nouă zi; așa a fost de la început și așa va fi până când lumea aceasta va fi chemată înapoi la Dumnezeu, de la care a venit. Sau poate că această lume nu se va sfârși niciodată. Poate că lumina lui Dumnezeu va străluci în ea pentru veșnicie. Înclin să cred că fața lui Dumnezeu va străluci mereu peste creația mâinilor sale și niciodată întunericul nu va învălui acest pământ pe care vremelnic ținem și noi puțină umbră.

Evanghelia de astăzi unește trecutul (Moise și Ilie) cu viitorul (Petru, Iacob și Ioan) și ne spune că în acest prezent umil al vieții noastre, în mijlocul nostru și în noi înșine sălășluiește ceva din frumusețea și lumina lui Dumnezeu. Bună dimineața, Isus! Bună dimineața, Frumusețe și Lumină nesfârșită!

SPIRITUL ADORATORILOR LUI DUMNEZEU

”Isus, ostenit de călătorie, şedea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al şaselea. A venit o femeie din Samaria să scoată apă. „Dă-Mi să beau”, i-a zis Isus. ”Doamne”, I-a zis femeia, „văd că eşti proroc. Părinţii noştri s-au închinat pe muntele acesta; şi voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” „Femeie”, i-a zis Isus, „crede-Mă că vine ceasul când

nu vă veţi închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl."
Evanghelia după sfântul Ioan 4, 5-42.

Adevăraţii adoratori ai lui Dumnezeu îl vor adora în spirit şi adevăr.

-În "spiritul" unei noi umanităţi în inima căreia se încarnează Fiul lui Dumnezeu, personajul principal al istoriei lumii, centrul ei de gravitaţie, Cuvântul care o face să vorbească, Lumina care îi luminează căile pe care merge, inima care bate în piepturile tuturor oamenilor şi prin care noi, toţi oamenii, îl descoperim pe acelaşi Tată ceresc şi ne recunoaştem ca fraţi şi surori între noi, cu drepturi şi obligaţii egale. În spiritul fraternităţii universale în Cristos, Alfa şi Omega istoriei şi al timpurilor, ne îndreptăm privirile spre acelaşi cer, spre acelaşi paradis lăsat ca moştenire veşnică tuturor fiilor lui Adam şi ai Evei.

-Îl vom adora pe Dumnezeu în "adevăr", înţelegând că Dumnezeu este pentru noi, iar Fiul său pledează în favoarea noastră în faţa tribunalului ceresc al Tatălui. El este cel mai bun mediator şi avocat al nostru, şi niciun litigiu, niciun proces al nostru cu Diavolul nu-l vom pierde, căci avocatul nostru este atotputernic, iar diavolul trebuie să-şi pună coada între picioare şi să fugă departe de noi; să se declare învins. Nu are decât să-şi rumege pentru înfrângerea o veşnicie întreagă. Victoria ne aparţine nouă, nu lui.

Dumnezeul adevărat este cel al tuturor oamenilor, iar în inima fiecărui om se oglindeşte chipul meu, aşa cum în inima mea se oglindeşte chipul tuturor oamenilor. Noi suntem lumea întreagă, iar lumea întreagă suntem noi, fiecare dintre noi. Adevărata umanitate este cea care îşi regăseşte faţa în întregime în faţa Fiului lui Dumnezeu.

Noi aparţinem generaţiei lui Cristos. Indiferent de moda timpului, de curentele de opinie, de orientările pro sau contra

puterilor care vor să conducă lumea, noi aparţinem generaţiei Fiului lui Dumnezeu, acelaşi ieri, astăzi şi la fel va fi şi mâine. Isus Cristos ni se dăruie pe sine însuşi, zilnic, ba chiar în fiecare bătaie a inimii noastre şi în fiecare clipire a ochilor. Dumnezeu care îşi dezvăluie puterea şi măreţia în Big Bang-ul şi explozia continuă a universului, ni se dăruie pe sine însuşi în viaţa care pulsează în fiecare celulă a fiinţei noastre. Omenirea este oglinda vie a lui Dumnezeu. Nu ne aparţinem nouă înşine, nu noi ne oferim şi nu noi ne luăm viaţa. Noi suntem darul complet gratuit al unei Iubiri fără margini. Iar misiunea noastră în scurta existenţă pe această planetă este aceea de a reface în manieră inteligentă şi responsabilă Chipul lui Dumnezeu din noi, chip sfâşiat de păcat. Avem o mare şi importantă misiune în această lume, aceea de a o transforma în paradisul de la începuturile ei.

SUNTEM TEMPLUL DUHULUI SFÂNT?

”Nu ştiţi că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveţi de la Dumnezeu şi că voi nu sunteţi ai voştri?” (1 Cor 6, 1)

Dacă oamenii ar fi conştienţi de faptul că trupul lor este templul Duhului Sfânt, ar mai îngurgita atâta alcool, am mai ţine în ei atâta răutate, şi-ar mai bate joc de trupul lor şi de al altora? Şi fiindcă se întâmplă atât de multe lucruri de acest fel dezgustător şi anticreştin, atunci este bine să ne întrebăm dacă botezul şi alte taine sfinte pe care le-au primit aceşti oameni le-a creştinat cu adevărat fiinţa, sau dacă nu cumva creştinismul lor reprezintă o pură formalitate? Este o temă pentru acasă pentru fiecare dintre noi. Admirând cea mai frumoasă biserică, să ne gândim că ea este zidită de mâinile oamenilor, pe când noi suntem creaţia lui Dumnezeu, capodopera creaţiei Sale.

O NOUĂ LUME

"Dacă mă iubiţi, veţi păzi poruncile mele şi eu îl voi ruga pe Tatăl, iar el vă va da un alt Mângâietor ca să fie cu voi pentru

totdeauna, Duhul adevărului… Nu vă voi lăsa orfani. Voi veni la voi. Încă puţin şi lumea nu mă va mai vedea. Voi însă mă veţi vedea; pentru că eu trăiesc, veţi trăi şi voi. În ziua aceea, veţi cunoaşte că eu sunt în Tatăl meu, iar voi în mine şi eu în voi. Cine are poruncile mele şi le păzeşte, acela mă iubeşte, iar cine mă iubeşte va fi iubit de Tatăl meu şi eu îl voi iubi şi mă voi revela lui".
Evanghelia după sfântul Ioan 14,15-21

A-l iubi pe Cristos înseamnă a trăi învăluit în iubirea lui, o iubire care îți cuprinde fiecare respirație și fiecare bătaie a inimii. O iubire la unison cu iubirea universală care susține viața și frumusețea întregii lumi; acesta-i adevărul iubirii lui Dumnezeu și a celui care trăiește în ea. Cristos a descins din cerurile Lui și ale Tatălui și s-a făcut una cu mine, cu tine, cu toți oamenii, inclusiv cu cel care l-a vândut pe 30 de arginți. Viața care reînvie în fiecare primăvară este un semn al vieții care reînvie în orice om care-I recunoaşte chipul în propria fiinţă şi pe chipul semenilor lui. Nu suntem orfani pe această planetă; nu ne-a adus barza și nu vom locui într-un cuib pe vârful unui stâlp. Suntem frați cu Isus Cristos; prin botez devenim fii ai Tatălui iar la sfârșitul vieții ne vom întoarce cu toții pentru a fi împreună în casa lui, în același și unic rai.

În întunecimea minții omului, Cristos a coborât cu lumina lui și de atunci întregul pământ este luminat de El; Lumina lumii care continuă să strălucească mai puternic decât luceafărul dimineții. Iar toți zeii lumii primesc și ei din lumina Lui, așa cum soarele își trimite lumina pe fața lunii, și strălucește și ea, chiar și în întunericul nopții; la fel și toate stelele cerului. Și dacă ochii noștri văd și înțeleg misterul a tot ce ne înconjoară, aceasta se întâmplă pentru că Lumina lui luminează mintea noastră, iar mintea noastră devine înțeleaptă.

Prezența ascunsă a Fiului lui Dumnezeu în gândurile și inima noastră este viață și căldură, pentru ca pământul acesta să-și dea roadele lui, roadele binelui și nu ale răului; florile binelui și nu flori otrăvitoare. Cu Pruncul din Betleem, cerul a coborât

pe pământ și Dumnezeu locuiește în aceeași casă cu fiii oamenilor, mănâncă la masa lor, merge la nunțile, botezurile și înmormântările lor, fără a cere nicio taxă, iar prețul participării la evenimentele oamenilor îl plătește în natură: Pune pe masă trupul și sângele său. În împărăția vieții fiilor lui Dumnezeu, nu se plătesc bilete la intrare, nu se cumpără și nu se vinde pe bani, nu se depune în cont, nu se cumpără nimic pe datorie. Totul este gratis. Noua omenire a fiilor lui Dumnezeu este doar și numai iubire. Căci acesta-I numele lui Dumnezeu scris pe frunțile oamenilor: Iubire. Iubire care dă viață ieșită din mormântul lui Cristos.

Oamenii cântă și vor cânta pe acest pământ cântecul iubirii universale, un cântec ieșit din inima omului răscumpărat din ghearele diavolului și ale morții. Scheletul negru care se plimbă cu coasa pe umăr aparține legendei și mai are un loc doar în vreun muzeu al figurilor de ceară. Moartea omului nu-i decât pasul făcut pe poarta veșniciei, iar mormintele noastre sunt domicilii flotante, de trecere în împărăția Tatălui.

Oamenii nu trebuie să mai plângă și să fie triști. Gata cu bocetele de înmormântare! Actele noastre de deces sunt pașapoarte pentru împărăția tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte. Misterul omului este luminat în lumina Celui care s-a făcut una cu noi, în afară de păcat. În cel de lângă tine nu vezi doar vecinul, colegul de muncă, prietenul sau dușmanul. În orice om te vezi pe tine, căci în orice om Dumnezeu și-a sădit templul măririi sale. Dumnezeu pășește cu picioarele tale, iar tu nu faci trotuarul condiției umane, ci pășești cu picioarele lui Dumnezeu pentru a sfinți toate drumurile lumii; drumuri care duc spre casa Tatălui. Ridică-ți privirea și vei vedea cum și-a deschis fereastra, cum te privește cu drag de sus și te cheamă la El; Tatălui îi este dor de tine.

FIUL OMULUI NU ARE UNDE-ȘI REZEMA CAPUL?

În acel timp, văzând Isus mulţimea din jurul său, a poruncit să treacă pe ţărmul celălalt. Atunci, apropiindu-se de el unul dintre

cărturari, a spus: "Învăţătorule, te voi urma oriunde te vei duce". Dar Isus i-a zis: "Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi, însă Fiul Omului nu are unde-şi rezema capul". Evanghelia după sfântul Matei 8,18-22

Noi i-am construit lui Dumnezeu foarte multe case: capele, biserici, domuri și catedrale. Însă poate nu am reflectat suficient la faptul că templul lui Dumnezeu suntem noi, mai mult decât zidurile bisericilor.

Fiul omului nu are unde-și rezema capul; poate ar vrea să și-l rezeme pe pieptul nostru. Poate ar vrea să locuiască în casele noastre și să împartă cu noi bucuriile și durerile pe care le avem. Avem case mari, bunuri și averi; mai este loc în inima noastră și pentru Fiul Omului? Mai găsește El măcar un colțișor liber unde să-și rezeme capul?

Sau ar trebui să fie mulțumit cu fumul de tămâie din cadelnițe, cu rugăciunile și cântecele dintre zidurile bisericilor? Iar dincolo de zidurile acestora și în viața noastră de fiecare zi, are Dumnezeu unde să-și plece capul?

ȚI S-AU IERTAT PĂCATELE?

În acel timp, urcându-se în barcă, Isus a trecut dincolo şi a ajuns în cetatea sa. Şi iată că au adus la el un paralizat care zăcea pe o targă! Iar Isus, văzând credinţa lor, i-a spus paralizatului: "Curaj, fiule! Păcatele îţi sunt iertate". Atunci unii dintre cărturari spuneau între ei: "Acesta spune blasfemii". Isus, cunoscând gândurile lor, a zis: "De ce gândiţi rău în inimile voastre? Ce este mai uşor să spun: «Păcatele îţi sunt iertate» sau să spun: «Ridică-te şi umblă!»? Dar ca să ştiţi că Fiul Omului are puterea de a ierta păcatele pe pământ", i-a spus paralizatului: "Ridică-te, ia-ți targa și du-te la casa ta!" Atunci, paralizatul, ridicându-se, s-a dus acasă.

Evanghelia după sfântul Matei 9,1-7

-Păcatele nu le-au inventat preoții sau călugării din mănăstiri. Păcatul nu este o încălcare a unei legi, ci în primul rând falimentul nostru ca și creaturi după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. A păcătui nu înseamnă în primul rând încălcarea unei porunci a lui Dumnezeu sau a Bisericii, ci a lovi în tine însuți, a-ți mutila chipul frumos pe care Domnul ți l-a dat. Păcatul este o formă de paralizie a inimii și a întregii tale ființe. Paralizat fiind și imobilizat în relele tale, nu mai reușești să te înclini în fața lui Dumnezeu și nici să-ți îmbrățișezi semenii. Păcatul reprezintă un mare rău ce ni se întâmplă nu pentru că cineva a spus aceasta, ci pentru că, într-adevăr, păcatul ne face rău mai mult decât un drog, ajungând chiar să ne ucidă.

-Să ne așezăm în lumina care vine de sus, pentru că doar în acea lumină vom fi capabili să ne vedem așa cum suntem, cu toate păcatele noastre. Dar ce este mai important, este faptul că în acea lumină va străluci chipul Vindecătorului nostru, al Celui care ne va ierta păcatele și ne va repune pe picioare, pentru a putea umba din nou pe căile lui, sprinteni precum gazelele.

MISIUNEA OMULUI LUI DUMNEZEU

În acel timp, Isus i-a chemat pe cei doisprezece şi a început să-i trimită doi câte doi şi le-a dat putere asupra duhurilor necurate. Le-a poruncit să nu ia nimic pentru drum, decât un toiag: nici pâine, nici desagă, nici bani la cingătoare, dar încălţaţi cu sandale şi: "să nu purtaţi două tunici!" Apoi le-a spus: "Dacă intraţi într-o casă, rămâneţi acolo până când veţi pleca din locul acela, iar dacă nu veţi fi primiţi în vreun loc şi nu vă vor asculta, plecând de acolo, scuturaţi praful de pe picioarele voastre ca mărturie împotriva lor!" Ei au ieşit şi au predicat ca oamenii să se convertească. Şi scoteau mulţi diavoli, ungeau cu untdelemn mulţi bolnavi şi-i vindecau.

Evanghelia după sfântul Marcu 6,7-13

Cristos i-a trimis în misiune pe apostolii săi doi câte doi, nu singuri, nu izolați. De ce? Pentru ca să se sfătuiască între ei;

să se sprijine unul pe altul; să apeleze unul la celălalt atunci când sunt în dificultate; să aibă un umăr pe care să plângă; să aibă cui spune bucuriile lor; să nu ajungă să vorbească singuri. Curios este faptul că le-a cerut să plece în misiune fără multe lucruri după dânșii. Călugării au votul sărăciei, iar preoții diecezani au promis că vor trăi o viață săracă. Cristos nu a avut unde să-și plece capul. Nu a avut o casă proprie; casa lui este lumea întreagă. Adevărata bogăție a omului lui Dumnezeu este credința, încrederea în El și iubirea oamenilor. Oamenii lui Dumnezeu sunt lejeri și sprinteni. Nu poartă poveri și averi după ei. Bogăția lor este o inimă mare, deschisă tuturor. În inima lor încap oameni, nu lucruri; nu mofturi, nu capricii, nu pofte și patimi, nu tristeți și lamentări.

Misiunea omului lui Dumnezeu este predicarea împărăției Lui, îndepărtarea suferințelor din viața oamenilor, dar mai ales alungarea diavolului din această lume. Da, omul lui Dumnezeu trebuie să se ia de piept cu diavolul și să-l învingă.

A VENIT VACANȚA!

În acel timp, apostolii s-au adunat la Isus şi i-au povestit toate câte au făcut şi ce au învăţat. Atunci el le-a spus: "Veniţi deoparte, într-un loc retras, şi odihniţi-vă puţin!"; pentru că mulţi veneau şi plecau şi nu aveau timp nici măcar să mănânce. Au plecat cu o barcă spre un loc pustiu, ei singuri.

Evanghelia după sfântul Marcu 6, 30-32

După un an de școală sau de muncă la serviciu, a venit și timpul binemeritat al vacanței, al concediului. Dacă apostolii au avut nevoie de odihnă, noi de ce nu am merge în vacanță? De ce nu ne-am permite un concediu binemeritat?

Și totuși, câți ne putem permite o vacanță sau un concediu la mare sau într-un alt loc frumos, deosebit? Multora, criza economică le-a redus concediul la o săptămână sau zece

zile. Și dacă unii ar vrea să viziteze nu știu ce metropolă occidentală, renunță din cauza fanaticilor ISIS, care îi așteaptă acolo cu mitralierele și bombele lor. Nu-i chiar așa ușor să mergi în vacanță sau în concediu, căci sunt alții care îți strică toate planurile și dorințele tale frumoase.

Însă sunt mult mai mulți cei care nu-și pot permite un concediu pentru că bate vântul în portofelul lor. Abia de le ajung banii pentru a-și duce viața de la o lună la alta. Sunt însă și dintre aceia care cheltuie zeci de mii de euro în locuri exotice, care „se sparg în figuri„ în localuri de lux. Cum s-au îmbogățit? Eludând legile sau făcându-și legi pentru buzunarele lor, disprețuind o țară întreagă.

Dar, să ne gândim la altceva, mult mai important și mai folositor pentru noi: Vacanța și concediul reprezintă un timp privilegiat în care putem să ne descoperim adevărata noastră față; când, departe fiind de casă, putem să ne întoarcem acasă, adică în noi înșine, în ceea ce suntem cu adevărat. Ritmul alert al vieții cotidiene ne stresează, ne periclitează sănătatea trupului și a minții noastre. Când sunt în concediu sau în vacanță, mulți fug de ei înșiși și se aruncă în ritmul frenetic al discotecii, în mese copioase, în alcool, în nopți albe, în distracții epuizante.

Mult mai bine și mai folositor ar fi să ne odihnim trupul și mintea în somn prelungit și să stăm îndelung alături de cei dragi ai noștri. Mult mai bine ar fi ca în concediu sau vacanță să avem ore lungi de tăcere și de comuniune cu natura și cu frumusețile ei. Tare bine ar fi ca în vacanță să închidem telefonul și conexiunea internet și să comunicăm cu eul nostru interior; să ne regăsim pacea interioară; să ne redescoperim frumusețea ființei noastre.

Conexiuni wifi avem peste tot, acasă, la serviciu, în hotel, pensiune, în bar și restaurant. Dar conexiunea cu

frumusețile naturii, când o stabilim? Dar conexiunii cu cei dragi, cât timp îi acordăm?

Vacanțe și concedii; timpuri privilegiate ale vieții noastre; atât de importante, atât de necesare. Vă doresc (îmi doresc) vacanță plăcută, sau concediu la fel de plăcut!

NE ESTE FOAME?

În acel timp, când a văzut mulţimea că nici Isus, nici discipolii lui nu sunt acolo, s-au urcat şi ei în bărci şi au venit la Cafarnaum căutându-l pe Isus. Găsindu-l pe ţărmul celălalt al mării, ... Isus le-a spus: "Eu sunt pâinea vieţii. Celui care vine la mine nu-i va mai fi foame şi celui care crede în mine nu-i va mai fi sete niciodată".

Evanghelia după sfântul Ioan 6, 24.35

Foamea. Câți dintre noi am suferit sau suferim de foame? Eu am suferit doar în armată. Pe glob, însă, sunt mulți care suferă de foame.

-Există însă o altă foame, cruntă, care te devorează din interior. Aceea este teribilă; poate să te facă neom, adică asemănător diavolului; poate să te ucidă pe tine și tot ce este în jurul tău. Această foame se numește mândria. Nu te mai saturi niciodată de a ieși în evidență, de a-ți impune propriile idei, de a arăta altora cine ești tu. Și o faci în diferite feluri: Dacă vecinul tău și-a ridicat o casă de 10+10 metri, tu o faci de 12+12 metri pătrați; în plus, îi adaugi și un balcon. Dacă vecinul tău a sărbătorit un botez sau o nuntă la un anume restaurant, tu vei organiza o astfel de sărbătoare la un restaurant mai arătos, mai luxos. Nu contează efortul, timpul, energiile și banii consumați; important este să fii deasupra celuilalt. Și exemplele pot fi multiplicate la nesfârșit.

-Nu ne mai săturăm de aprobarea celorlalți. Dacă cineva nu este de acord cu noi, ne deranjează acest lucru; ne pierdem

liniștea și nici noaptea nu ne mai odihnim cum trebuie. -Ne este foame de bani și cu cât avem mai mulți, cu atât crește dorința după și mai mulți bani. Suntem în stare să muncim și duminica, doar să mai adăugăm ceva bani în cont.

-Există și o altă foame, care ne macină mai rău decât ceea ce am spus mai înainte. Este foamea după iubire. Aceasta este sfâșietoare. A nu te simți iubit, devine un calvar insuportabil și nu sunt puțini cei ce-și pun capăt vieții pentru că nu se simt iubiți. Poți să fii înconjurat de bunuri și averi, să ai funcții importante în societate, să ai un serviciu bun; dar dacă nu simți în inima ta o altă inimă care să te iubească, te simți gol și pustiit, trist și nemulțumit.

-Dumnezeu reprezintă singura pâine care poate potoli foamea omului. De ce? Deoarece El ne-a creat nu pentru această lume, nu pentru bunurile ei, ci ne-a creat pentru El și neliniștiți, nefericiți suntem până nu ne odihnim pe pieptul Creatorului nostru. A-l rupe pe om de Creator este la fel de traumatic cu a-l smulge pe un copil de la pieptul mamei sale.

Toate bucuriile sunt legitime; toate bunurile acestei lumi ne pot folosi. Dar în toate acestea, noi nu putem fi cu adevărat fericiți, mulțumiți (sătui), dacă din ele îl scoatem afară pe Cel care ne-a creat pentru El. De fapt, El este singurul nostru proprietar, pentru că domiciliază în inima noastră. De aceea, El rămâne singura pâine care ne poate sătura cu adevărat și pentru totdeauna.

CURAJ, EU SUNT, NU VĂ TEMEȚI!

În acel timp, după ce Isus a săturat mulţimile, îndată i-a zorit pe discipoli să urce în barcă şi să meargă înaintea lui pe ţărmul celălalt... Barca se îndepărtase deja de uscat, la mai multe stadii, zguduită de valuri, deoarece vântul le era împotrivă. Pe la straja a patra din noapte, Isus a venit la ei, umblând pe mare. Văzându-l că merge pe mare, discipolii s-au tulburat, spunând că este o fantasmă, şi, de frică, au început să strige. Dar Isus le-a vorbit

îndată: "Curaj! Eu sunt, nu vă temeţi!" Atunci Petru, răspunzând, i-a zis: "Doamne, dacă eşti tu, porunceşte să vin la tine pe apă!" El i-a zis: "Vino!" Coborând din barcă, Petru a început să umble pe apă şi a venit spre Isus. Dar, văzând vântul puternic, s-a înspăimântat şi, pentru că a început să se scufunde, a strigat: "Doamne, salvează-mă!" Îndată Isus a întins mâna, l-a apucat şi i-a zis: "Om cu puţină credinţă, de ce te-ai îndoit?" Evanghelia după sfântul Matei 14,22-32

-La câți dintre noi barca vieții nu este purtată de valuri și vânturi potrivnice în toate părțile? Am vrea ca barca familiei noastre să meargă înainte pe ape liniștite, dar nu prea se întâmplă aceasta. Cât sunt mici, mici de tot, copilașii strică somnul părinților, mai ales al mamelor, iar când mai cresc și pot să meargă în picioare, toată ziua nu au liniște nici măcar o clipă, iar părinții trebuie să fie cu ochii pe ei mai ceva decât ai avea grija buteliei. Acesta este doar un exemplu care ne arată cum viața noastră, de când ne naștem și până închidem ochii, este agitată, neliniștită. Iar mulți dintre noi, ca să aibă un pic de liniște și să poată dormi, merg la psiholog sau au medicamente, ziua în poșetă sau buzunar, iar noaptea pe noptiera de lângă pat.
-De ce oare nu vrem să pricepem nici în ruptul capului că Cel care ne-a creat și ne-a răscumpărat este mereu cu noi și nu ar trebui să ne mai facem atâtea griji, deoarece El nu ne părăsește nici măcar o clipă?! Îmi aduc aminte de bunicul meu care trecuse prin timpuri grele (primul și al doilea război, foametea, cotele, întovărășirea și colectivizarea) și care mereu era liniștit. Când cântau cocoșii prima dată, se trezea și-și spunea rugăciunile. Dimineața mergea la biserică, la Sfânta Liturghie. Ziua își făcea toate treburile casei. Dar nu l-am văzut agitat, nervos, nemulțumit de viață. Împreună cu bunica a crescut o familie numeroasă, și cu toate acestea, viața lui era așezată și liniștită, calmă, senină. Încrederea lui era fermă. Știa că există un Dumnezeu atotputernic care veghează peste toți și peste toate

și aceasta l-a făcut să trăiască liniștit și să moară tot așa, senin și împăcat cu Dumnezeu.

Acum, viața noastră este dominată de stres și griji, de nenumărate preocupări și probleme. Ca să ținem minte tot ce avem de făcut, ne notăm totul în agendă; scriem pe bilețele lipite pe peretele din bucătărie sau pe ușa frigiderului. Păstrăm multele invitații (amenzi) la nunți și botezuri și bolborosim nemulțumiți, căci nu mai facem față la toate cu banii. Dar dacă nu te duci, nu-ți vine. Tare multe probleme mai sunt în viața noastră și din cauza lor ni s-a stricat digestia și somnul; ne-am îmbolnăvit de stomac, ficat și nici inima nu mai bate cum trebuie. În plus, din cauza stresului ne-am îngrășat și avem cearcăne la ochi și fire albe de păr pe cap.

-Nouă, tuturor acestor agitați și înfricoșați, în fiecare zi ne apare Cristos și ne spune "Curaj! Eu sunt, nu vă temeţi!" Ca și Petru, ar trebui să ieșim din barca multelor noastre preocupări, griji și frici și să ne îndreptăm pașii spre El. Să păşim peste fricile care vor să ne paralizeze mintea și voința. Să păşim peste deznădejdea și convingerea greșită că în țara aceasta nu se mai poate remedia nimic. Dumnezeu ne-a creat pentru libertate, pentru o viață demnă și frumoasă. Dar nu vom fi niciodată liberi, demni și frumoși dacă vom rămâne în barca vieții blocați de frică și neîncredere, lăsându-ne purtați încoace și încolo de oameni și de vânturi potrivnice. Este absolut necesară ieșirea din barcă și păşirea peste apele potrivnice, cu privirea ațintită mereu spre Dumnezeul salvator.

DE CÂTE ORI SĂ IERT?

În acel timp, Petru, apropiindu-se, i-a zis lui Isus: "Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu care greşeşte împotriva mea? De şapte ori?" Isus i-a spus: "Nu-ţi spun până la şapte ori, ci până la şaptezeci de ori şapte"

Evanghelia după sfântul Matei 18,21-22

-Dacă cineva te vorbește de rău, îl ierți? Și dacă îl ierți, iar el (ea) continuă să te vorbească de rău, îl ierți din nou? De câte ori? Isus Cristos ne spune clar și răspicat că trebuie să iertăm mereu; de ce? Pentru că noi, oamenii, suntem mereu iertați de Dumnezeu. O atitudine bună față de semenul său o are doar acela care îl înțelege pe Dumnezeu. Dacă se taie calea de comunicare cu cerul și cu ceea ce Dumnezeu ne învață, pământul acesta poate deveni un mic infern. Toate războaiele, crimele, răzbunările, tot sângele vărsat de la Cain încoace ne confirmă acest trist adevăr: Fără Dumnezeu, fără raportarea la voința lui omul devine lup pentru semenul său (homo homini lupus).

-Noi nu iertăm pentru că suntem mai buni decât alții; nici din dorința de a fi recunoscuți astfel; nici pentru că așteptăm o răsplată sau un premiu pentru bunătatea noastră. Noi iertăm pentru că suntem fiii lui Dumnezeu care face să cadă ploaia peste cei drepți și peste cei nedrepți.

-Iertarea nu este o amnezie. A ierta celui ce ne-a rănit grav inima sau demnitatea noastră, nu este un lucru ușor și adesea lasă urme adânci. Și chiar dacă iertăm din toată inima, aceasta nu înseamnă că uităm răul suferit, sau că acel rău nu a lăsat urme în inima și mintea noastră. Cu toate acestea, trebuie să facem un efort de voință și să iertăm; să reînnoim iertarea noastră a doua zi, și a treia, și a noua zi, luni sau chiar ani la rând. Așa cum zile, luni, ani la rând, ba chiar toată viața suntem iertați de Dumnezeu, căruia și cel drept îi greșește de mai multe ori pe zi.

Iertarea ne face mai buni, mai senini, mai puri, mai puternici. Iertarea ne apropie de Dumnezeu și de ceilalți oameni, buni și răi, așa cum sunt ei. Până la secerișul final, toți au drept de cetățenie pe acest pământ, chiar și cei care în fiecare zi se uită urât la noi și ne vorbesc pe la spate.

PRECUM COPIII

În ceasul acela, s-au apropiat de Isus discipolii şi i-au spus: "Oare cine este mai mare în împărăţia cerurilor?" Chemând la sine un copil, l-a pus în mijlocul lor şi le-a spus: "Adevăr vă spun, dacă nu vă veţi întoarce şi nu veţi deveni asemenea copiilor, nu veţi intra în împărăţia cerurilor. Aşadar, cine se va umili asemenea acestui copil, acela va fi cel mai mare în împărăţia cerurilor. Şi oricine primeşte un copil în numele meu, pe mine mă primeşte. Vedeţi să nu dispreţuiţi pe vreunul dintre aceştia mai mici, căci vă spun că îngerii lor în ceruri privesc mereu faţa Tatălui meu care este în ceruri.
Evanghelia după sfântul Matei 18,1-5.

Să devenim mici asemenea copiilor; aceasta ne-o cere Domnul Cristos nouă, care pretindem că-l urmăm. A deveni mic într-o lume unde pe toate căile posibile mulți încearcă să iasă în evidență cu nenumărate poze pe Facebook, iar când fac ochișori dimineață, prima dată deschid pagina personală ca să vedem câte like-uri au adunat. Artiștii (adevărați, dar mai ales cei mai puțin adevărați) vor să se facă auziți și dau volumul la maxim în boxele care-ți crează palpitații la inimă și-ți sparg timpanele. La serviciu, șefii vor ca toți angajații să știe că ei sunt șefi. Elevii și studenții vor să devină bravi, copiind la teze și examene. Absolvenții de studii universitare vor să devină doctori prin metoda copy-paste; nu doar fostul prim-ministru, ci nenumărați alții, din toate universitățile de stat și particulare. Vrem să ocupăm un post important în administrația publică mituind și făcând tot felul de aranjamente și compromisuri. Chiar și în biserică vrem să ieșim în evidență cu ceva, atât laicii cât și înalte fețe bisericești.

A fi precum copiii nu înseamnă a fi ingenui sau să afișăm o modestie gheboasă. A avea inima unui copil înseamnă a lăsa să strălucească în toată ființa ta puritatea gândurilor și sentimentelor; înseamnă a avea încredere în ceilalți; a fi sincer și generos; a nu fi ranchiunos și nici acru sau înțepat. A fi precum copiii nu-i ușor; cere efort susținut și deschidere la

harul lui Dumnezeu. Înseamnă a-l pune pe El deasupra planurilor noastre. Înseamnă a avea încredere totală în Tatăl nostru care ne iubește pe toți cu o iubire fără margini, așa cum adevărații părinți își iubesc copiii și sunt capabili de orice pentru a-i vedea fericiți.

Mamă Marie, pe cine ții în brațele tale iubitoare? Legeni la pieptul tău un copilaș plăpând și îl adori pe stăpânul universului. Ții în brațe un prunc la fel de sărac ca și tine, dar te închini celui care a creat toate bogățiile și frumusețile lumii. Privești cu drag chipul unui copilaș umil și recunoști în el pe Dumnezeul nesfârșit de mare.

Strângi lângă inima ta trupul lui, trup din trupul tău de fragedă fecioară-mamă, și slăvești în el dumnezeirea cea necuprinsă și care cuprinde totul.

Tu, fecioară neștiută a Nazaretului, ai devenit chivotul lui Dumnezeu.

Tu ești icoana tuturor mamelor din lumea aceasta.

DIN NOU COPIII

În acel timp, i-au adus lui Isus copii, ca să-şi pună mâinile peste ei şi să se roage, dar discipolii îi mustrau. Însă Isus le-a zis: "Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la mine, căci împărăţia cerurilor este a acelora care sunt ca ei!" Şi, punându-şi mâinile peste ei, a plecat de acolo.

Evanghelia după sfântul Matei 19,13-15

Vârsta maturității, vârsta adultă este cea a împlinirilor noastre ca oameni. Când am ajuns la maturitatea biologică, afectivă, socială, profesională, atunci înseamnă că suntem pe val, pe partea de sus a valului vieții noastre. Vârsta maturității reprezintă vârsta împlinirilor. Când ești copil sau adolescent, nu ești copt la minte. Când te-ai pensionat, ești deja bătrân și nu mai prezinți importanță în societate. Cel mult, poți să ai grijă de nepoți, dacă-i ai.

Interesant este că și creștinismul nostru l-am construit după aceste tipare omenești. Însăși religia lui Cristos a fost introdusă în tiparele și șabloanele noastre, ale oamenilor, care ne considerăm mai deștepți și decât Dumnezeu; sau, de fapt, nici nu prea ne interesează ce ne învață El.

-Evanghelia aceasta încearcă să ne deschidă ochii și mai ales inima, pentru a înțelege ceva din esența învățăturii lui Isus Cristos. Dumnezeu este gingășie, și cine are o inimă și un comportament gingaș, ca al unui copil, acela poate face experiența lui Dumnezeu. Creștinii apretați, puțin scorțoși și autosuficienți ridică un zid între ei și Cel de Sus. Pentru a supraviețui într-o lume a junglei, viața ne-a constrâns să devenim puternici, chiar agresivi. Dacă așa am devenit, nu știu cum îl mai putem simți pe Dumnezeu.

-Trebuie să construim o altă civilizație, o altă cultură, un alt mod de a vedea viața. Trebuie să construim o lume în care să încapă și Dumnezeu, sau, în primul rând El să devină cetățeanul de onoare al localităților noastre. Doar că în lumea lui Dumnezeu intră cei cu inima de copil. Doar un copil visează cu ochii deschiși; doar el se emoționează până la lacrimi în fața lucrurilor simple; doar el este spontan, sincer și direct și spune tot ce gândește. Adesea, un copil visează o lume care pentru adulți nu există. Aceea este lumea lui Dumnezeu. Noi, adulții, în inteligența și încăpățînarea noastră, în autosuficiența noastră, am construit o lume în care Dumnezeu are un loc și un rol cu totul secundar și decorativ; dacă nu cumva l-am scos în afara zidurilor cetății, sau, mai grav, am decretat moartea Lui.

Dumnezeu nu a murit. Pe El l-am ascuns undeva într-un colț al inimii și iese la iveală, își face simțită prezența în momentele noastre de sinceritate; atunci când ne emoționăm; atunci când arătăm și latura slabă a ființei noastre; atunci când întindem mâna după ajutor și nu ne mai considerăm atotputernici și atotștiutori, deștepți și macho.

Dacă Dumnezeu ne-a spus-o în repetate rânduri că este Tatăl nostru, noi de ce refuzăm să fim copiii Lui? Sau, cum am

spus la început, atunci când devenim adulți biologic, de ce considerăm că suntem adulți, adică emancipați și în fața Lui? PS: Adesea mi-am pus întrebarea de ce prin curtea bisericilor îi vezi mai mult pe copii? De ce doar copiii sunt în jurul preotului, iar când cresc mai mari, uită de el și se zburătăcesc care încotro apucă?

SÂNGE ŞI PÂINE

În acel timp, Isus le-a zis mulţimilor: "Eu sunt pâinea cea vie care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi în veci, iar pâinea pe care o voi da eu este trupul meu pentru viaţa lumii". Atunci iudeii au început să discute aprins între ei, spunând: "Cum poate acesta să ne dea să mâncăm trupul său?" Dar Isus le-a zis: "Adevăr, adevăr vă spun: dacă nu mâncaţi trupul Fiului Omului şi nu beţi sângele lui, nu aveţi viaţă în voi. Cine mănâncă trupul meu şi bea sângele meu are viaţa veşnică şi eu îl voi învia în ziua de pe urmă. Pentru că trupul meu este adevărată hrană, iar sângele meu este adevărată băutură. Cine mănâncă trupul meu şi bea sângele meu rămâne în mine şi eu în el. Aşa cum m-a trimis Tatăl care este viu, iar eu trăiesc prin Tatăl, la fel, şi cel care mă mănâncă pe mine va trăi prin mine. Aceasta este pâinea care s-a coborât din cer; nu ca aceea pe care au mâncat-o părinţii voştri şi au murit. Cine mănâncă această pâine va trăi în veci".

Evanghelia după sfântul Ioan 6, 51-58

Să bem sângele Lui? Pentru evrei, sângele era sacru și nimănui nu-i era îngăduit să-l bea (Cartea Leviticului 17, 14). Sângele este simbolul vieții care curge în om, iar dacă sângele curge afară din om, acesta moare. Sunt donatori de sânge care salvează vieți omenești; aceștia merită tot respectul și admirația noastră. Există o pasăre, pelicanul, care atunci când nu mai are cu ce-și hrăni puii, și-i hrănește cu propriul sânge. Există eroi care-și varsă sângele pentru o cauză nobilă, sau pentru neamul

lor. Dar cine și-a putut închipui că chiar și Dumnezeu își oferă sângele pentru viața omului? Și ca să ni se întipărească bine în minte, evanghelistul Ioan repetă acest mare adevăr de șapte ori. Acesta este sângele meu, spune preotul deasupra potirului cu vin, la Sfânta Liturghie. Iar vinul devine în potir sângele lui Dumnezeu, pentru viața noastră. Liturghia nu este doar un rit celebrat frumos și solemn. Când preotul pronunță acele cuvinte ale lui Cristos, acolo, pe altar se petrece un miracol, ca și cel de pe Calvar, unde Fiul lui Dumnezeu își varsă sângele din inimă și din tot trupul plin de răni. Sângele vărsat și băut de creștini conține misterul iubirii lui Dumnezeu pentru creatura lui cea mai iubită, adică noi, oamenii.

Viața veșnică

Sângele vărsat din trupul care moare devine viața lumii. Viața noastră izvorăște din moartea Fiului lui Dumnezeu. Viața adevărată înseamnă comuniune profundă cu Dumnezeu Tatăl, prin Cristos, Fiul lui preaiubit. În Sfânta Împărtășanie pe care o primim suntem hrăniți cu însăși trupul lui Cristos. El devine pânea care alimentează viața nu atât a trupului, cât mai ales a sufletului nostru. Pâinea de pe altar este viața celor care cred cu adevărat în Dumnezeu.

Creștinilor le este oferită nu o simplă învățătură exprimată în cuvinte de un Dumnezeu care rămâne distant de om. Creștinilor li se oferă însuși Cel care i-a creat și i-a răscumpărat din păcat. Creștinismul nu este o filosofie de viață, precum budismul. Religia noastră înseamnă comuniune profundă și personală cu Dumnezeu. El ni se oferă cu totul; noi ne oferim lui cu toată ființa noastră. Credința noastră este un rit nupțial sublim, o iubire totală și pentru totdeauna. Sângele lui Cristos spală mereu această iubire de orice întinare umană, iar trupul Lui devine pâinea care susține viața noastră de acum și de dincolo, din veșnicie. Dumnezeu în om și omul în Dumnezeu: Misterul unei iubiri care a început cândva și nu se va sfârși niciodată.

O RAZĂ DIN LUMINA TA

"De fapt, Dumnezeu este cel care lucrează în voi: el vă face şi să voiţi, şi să înfăptuiţi, după placul său".

Filipeni 2, 13

-Cine apare în visurile noastre? Cine se plimbă în gândurile noastre? Ce inimă caldă și iubitoare bate în inima noastră? Către cine ne fug ochii? La cine ne gândim când ne trezim și cu cine adormim în gând?

-Mă învăluie prezența ta; mă strângi în brațele tale calde și puternice. Lucrarea ta în mine este iubirea care-mi luminează mintea și-mi întărește voința pe calea binelui și a dreptății. Voința ta este ca eu să fiu fericit, împlinit, mai mult decât mi-o doresc eu însumi. Pentru fericirea mea ai creat această lume și tot pentru mine tu însuți ai venit lângă mine, în inima și în casa mea. Și tot pentru mine ai creat cerul unde mi-ai pregătit un loc. Toate acestea le-ai înfăptuit Tu, fără meritul meu.
-Și astăzi, ca și ieri, tu mă îndemni și-mi dai puterea să fiu ceea ce vrei: O rază din lumina ta, o clipă din veșnicia ta.

VAI DE NOI ȘI DE BOGĂȚIILE NOASTRE!?

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Adevăr vă spun: greu va intra un bogat în împărăţia cerurilor. Din nou vă spun: mai uşor este ca o cămilă să treacă prin urechea acului decât ca un bogat să intre în împărăţia lui Dumnezeu".
Evanghelia după sfântul Matei 19,23-24

-Am adunat multe lucruri bune și frumoase (câte sunt necesare?) muncind din greu, de multe ori chiar și duminica. Majoritatea românilor au scăpat de sărăcie și foarte mulți dintre cei plecați în străinătate și-au construit case mai mari decât ale italienilor, spaniolilor, irlandezilor etc. Și toți se mândresc cu ceea ce au realizat. Să reprezinte oare bogățiile și casele noastre mari un semn al binecuvântării lui Dumnezeu?

-Privim cu multă satisfacție ceea ce am construit și dacă vine cineva în vizită, îi arătăm cu o vădită satisfacție livingul,

bucătăria, mobilierul, maşina din curte, gardul şi porţile din fier forjat, curtea cu gazon şi flori, eventual şi grădina cu tot ce este în ea. Şi mai avem ceva, ce nu se vede: contul din bancă. Cu siguranță, ne bucurăm dacă avem o sumă considerabilă de euroi; pot să fie şi lei, numai să fie cât mai mulți. Chiar şi preoții sunt bucuroşi, dacă credincioşii sunt darnici; dacă primariile alocă sume frumuşele pentru biserică; dacă se găsesc domni patroni cu dare de mână. Să fie oare toate acestea şi pe placul lui Dumnezeu?

-Cu siguranță, Dumnezeu nu vrea ca noi să suferim de foame, de frig şi de sete; să nu avem o locuință şi un trai decent. Cine ştie însă dacă atunci când Isus a spus aceste cuvinte nu s-a gândit la Iuda, pe care pofta de arginți îl va conduce la sărutul trădării Învățătorului său? (Vezi In 12, 6; 13, 29). Sau poate s-a gândit la tânărul bogat care l-a părăsit şi a rămas legat de bogățiile lui. Iar dacă ar fi acum să ne gândim cu sinceritate la noi, oare prin felul nostru de a gândi şi de a fi, nu ne asemănăm cu Iuda sau cu tânărul bogat?

-Una din durerile care mă cuprinde adesea este să văd cum în lumea noastră creştină se închid sau chiar se demolează multe biserici; în schimb, se construiesc mall-uri, case, stadioane etc. În satul meu natal s-a construit mult, foarte mult. În schimb, sunt mult mai puțini copii decât în vremea copilăriei mele, iar la biserică merg mai puțini oameni decât mergeau odinioară. Să fie aceasta direcția corectă în care trebuie să mergem?

ICOANE VII

Isus Cristos le-a spus: Adevăr vă spun că niciun profet nu este acceptat în patria sa; şi adevărat vă spun că multe văduve erau în Israel în zilele lui Ilie, când cerul a fost închis timp de trei ani şi şase luni, încât s-a făcut mare foamete în toată ţara, dar Ilie nu a fost trimis la niciuna dintre ele, ci doar la o femeie văduvă din Sarepta Sidonului. Şi mulţi leproşi erau în Israel pe timpul profetului Elizeu, dar nimeni dintre ei n-a fost curăţat, decât doar Naaman sirianul". Auzind acestea, toţi cei din sinagogă s-au

umplut de mânie. Ridicându-se, l-au scos din cetate şi l-au dus pe buza prăpastiei de pe colina pe care era construită cetatea lor, ca să-l arunce de acolo. Însă el, trecând prin mijlocul lor, a plecat.
Evanghelia după sfântul Luca, 4, 24-30

-Adevărul supără pe cei care se simt în culpă. Foarte rari sunt oamenii care-şi recunosc vina fără să se uite urât la cel care le spune adevărul în faţă. Aşa se întâmplă şi cu interlocutorii lui Isus din satul lui natal, Nazaret. Furioşi, vor să-l ucidă, dar nu pot, căci Cristos trece prin mijlocul lor, fără ca ei să-l poată atinge măcar cu un deget. Dumnezeu cel atotputernic nu poate fi învins de răutatea creaturilor sale.

-Şi astăzi, ca şi acum două mii de ani în urmă, Dumnezeu este incomod; deranjează pe mulţi; trezeşte furii şi planuri de răzbunare. De exemplu, în societatea noastră El deranjează prin prezenţa icoanelor şi semnelor religioase. Mulţi vor să dispară orice semn religios din instituţiile publice. Nu vor ca semnele religioase să le amintească de Dumnezeu. Mă îngrijorează această persecutare iconoclastă. Dar, deocamdată, în România nu s-a întâmplat o aşa nenorocire.

-Pe mine însă mă îngrijorează mai mult o altă nenorocire deja existentă. La noi, nu numai că nu au fost scoase crucile şi icoanele din instituţiile şi spaţiile publice, ci, dimpotrivă, numărul lor a crescut şi continuă să crească. Şi cu toate aceste nenumărate semne religioase, icoane şi cruci, poporul acesta, în loc să crească şi să se întărească în credinţă, mai mult se îndepărtează de Dumnezeu şi de cele sacre. Ceea ce mie îmi spune că multitudinea de imagini şi simboluri religioase nu convertesc inima şi mintea oamenilor. Mulţi trec nepăsători pe lângă biserici, troiţe şi icoane şi-şi văd de viaţa lor ca şi cum Dumnezeu nici nu ar exista.

Să ne întrebăm: Ce s-ar întâmpla dacă semnele şi simbolurile religioase ar fi îndepărtate din instituţiile publice?

Românii ar fi mai necredincioşi decât sunt acum? Înclin să cred că nu; cred că ar fi la fel ca acum.

-Nu ştiu cât de grăitoare pentru viaţa oamenilor sunt semnele religioase din spaţiile publice. Cred că mai mult decât de icoane pictate pe lemn sau pânză, lumea noastră are nevoie de alt fel de icoane, adică de icoane vii care să vorbească despre Dumnezeu prin viaţa lor. Cred că mai mult decât de cruci şi icoane pe pereţii instituţiilor publice, societatea are nevoie de noi toţi, cei care ne profesăm creştini.

Sunt atâţia oameni care sărută icoanele şi se închină până la pământ în faţa lor. Pe mulţi îi impresionează icoanele. Eu mă întreb însă altceva: Cine este impresionat de viaţa mea creştină, de ceea ce spun că sunt? Cine, văzându-mă pe mine, a rămas impresionat ca în faţa unei icoane? Cine, văzându-mă pe mine, s-a dus imediat cu gândul la Dumnezeu? Cine a rămas edificat de viaţa mea şi s-a întors la Dumnezeu de pe căile lui rele? Acestea sunt întrebările pe care mi le pun şi care mă neliniştesc. Am putea, fiecare dintre noi, să ne punem aceste întrebări şi dacă suntem capabili de un răspuns sincer, ce am răspunde? Sau, ne-ar deranja tare mult adevărul despre noi înşine, aşa cum i-a deranjat pe evrei ceea ce le-a spus Isus Cristos?

LA MULŢI ANI, MARIA!

Naşterea lui Isus Cristos însă a fost astfel: mama lui, Maria, fiind logodită cu Iosif, înainte ca ei să fi fost împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, soţul ei, fiind drept şi nevoind s-o expună, a vrut să o lase în ascuns. Cugetând el acestea, iată că un înger al Domnului i-a apărut în vis, spunându-i: "Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei pe Maria, soţia ta, căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un fiu şi-i vei pune numele Isus, căci el va mântui poporul său de păcatele sale". Toate acestea s-au petrecut ca să se împlinească ceea ce fusese spus de Domnul prin profetul care zice: "Iată, fecioara va zămisli şi va naşte un fiu şi îi vor pune numele

Emanuel", care, tradus, înseamnă: "Dumnezeu-cu-noi!" Evanghelia după sfântul Matei 1, 18-23

-La cuvântul unui înger, o fecioară crede că va fi mamă, fără să cunoască bărbat. Prin credința Fecioarei Maria, care sfidează orice logică omenească, o simplă țărancă dintr-un sătuc uitat de lume devine Mama Fiului lui Dumnezeu.

-În istoria lumii, persoane fără nicio avere, fără nicio relație cu mai marii lumii au devenit genii sau cârmuitori de neamuri și popoare. Dar ca o tânără fecioară să devină Mama lui Dumnezeu, aceasta nu s-a mai pomenit. Fecioara Maria, a cărei naștere o sărbătorim astăzi, este prima și deocamdată unica creatură prin care pe acest pământ începe o istorie nouă și foarte frumoasă. Maria este prima care a crezut că Dumnezeul pe care cerul și pământul nu-l pot cuprinde, îl poate cuprinde sânul ei feciorelnic. Maria este modelul tuturor acelor oameni care visează lucruri mărețe; care se înalță deasupra mizeriilor omenești și caută mereu înălțimile virtuților și parfumul lor. Maria este prima dintre acei oameni care trăiesc în simplitate, aproape în anonimat, dar atunci când ai norocul să-i întâlnești, îți dai seama repede că în ei locuiește Dumnezeu, iar prezența lor te captivează, te cucerește și nu-i vei uita toată viața. Maria este ca aurora dimineții care anunță acestei lumi o zi splendidă, caldă și însorită, veselă și plină de viață.

-Venirea printre oameni a fecioarei-mamă din Nazaretul Galileii este o bucurie pentru noi toți, căci ea ne învață cum să-l naștem pe Dumnezeu prin credință și cum să-l trăim în faptele noastre. Maria ne învață cum să nu mai fim singuri niciodată: Prin credința noastră care sfidează logica și regulile omenești, în noi se naște și locuiește însăși Fiul lui Dumnezeu; noi devenim temple ale Duhului Sfânt.

-Maria a fugit cu Pruncul în brațe până în Egipt, ca să-l scape de la moarte, pe El, autorul și dătătorul vieții. Ea l-a învățat să meargă în picioare pe El, Creatorul universului. Ea l-a privit cum crește în căsuța lor modestă, sărăcăcioasă din Nazaret

pe El, mai bogat decât toți bogății lumii. Ea a crezut în El, Fiul lui Dumnezeu, și atunci când atârna răstignit între cer și pământ. Ea a crezut în misterul unui Om-Dumnezeu. Ea este modelul nostru, oameni îndumnezeiți prin harul credinței. Ea este aurora unei noi umanități.

-La mulți ani, Marie! La mulți ani tuturor mamelor! Datorită vouă, viața continuă pe pământ. Și dacă ne gândim bine, tot de la mamele noastre am învățat să facem primii pași spre Dumnezeu.

PS: Ca și Fecioara Maria care a crezut în realizarea imposibilului, în iubirea lor fără margini, mamele noastre cred în noi chiar și atunci când nici noi nu mai credem în noi înșine. Și, de fapt, adesea fericirea noastră are chipul mamei noastre.

ȚI-AI DAT UN LIKE PROPRIEI VIEȚI?

În acel timp, Irod tetrarhul a auzit despre toate cele pe care le făcea Isus şi era nedumerit, pentru că unii ziceau: "Ioan a înviat din morţi", alţii: "S-a arătat Ilie"; iar alţii: "A înviat unul dintre profeţii cei vechi". Atunci Irod a spus: "Pe Ioan eu l-am decapitat: cine este, dar, acesta despre care aud atâtea?" Şi căuta să-l vadă.

Evanghelia după sfântul Luca 9,7-9

-Irod nu poate dormi liniștit. Îl roade conștiința, neagră precum un tăciune. L-a ucis pe Ioan Botezătorul, pe care-l admira, dar fiindcă este mic nu doar de statură, dar și de caracter, nu a putut să nu-și țină promisiunea publică făcută la beție în fața fiicei amantei lui. Aceasta i-a prins punctul slab și l-a lovit exact acolo. Grea problemă pentru toți cei mari în funcții, pentru toți cei care se cred mari, dar sunt mici la suflet, cu un caracter meschin și slab. Vin momente în viață când alții îi joacă cum vor și în falsa măreție pe care și-o afișează, nu sunt decât niște lași, oameni slabi de înger.

-Însă istoria aceasta nu se termină aici, căci există un alt dușman, mai rău decât cei externi. Există un dușman în noi înșine care ne tulbură somnul și ne roade fără încetare din interior, ca un vierme: Conștiința. Aceasta ne acuză fără să ne putem apăra, fără să o putem cumpăra ca să tacă, fără să putem fugi din fața ei. Se ține de noi ca și propria umbră. Există o justiție divină, implacabilă, omniprezentă în viața oamenilor. Și chiar dacă aceștia o calcă în picioare ori de câte ori vor, chiar dacă se scuză în fel și chip, chiar dacă fug de ea, chiar dacă vor să-i închidă gura, ea, dreptatea divină, va continua să strige în inima omului, să-l cheme la căință și convertire. Nici cel mai crunt tiran și nici cel mai încăpățânat ateu nu vor putea scăpa de glasul conștiinței. Dumnezeu va continua să-și facă auzit glasul și în cea mai neagră mizerie umană. De ce? Deoarece El, creatorul omului, nu-l poate abandona în ghearele Satanei. El, Tatăl nostru, nu ne reneagă niciodată. Ne vrea în brațele Lui, dar cu o inimă căită, convertită, întoarsă înapoi la dânsul de pe căile rătăcirii și ale răului.

-Și mai este un alt aspect în această tristă și urâtă istorie a micuțului rege Irod. Dominat de setea de putere, orbit de propriile pasiuni și patimi, ros de glasul conștiinței care-l acuza pentru crima săvârșită, în loc să se convertească, acum este ros de curiozitatea de a afla cine este acest nou profet; cine este Isus Cristos. Dorea neapărat să-l vadă.

-Sunt de neînțeles toți acei creștini, păcătoși ca orice om de pe fața pământului, sau mai păcătoși decât alții, care refuză să-și asculte glasul conștiinței; refuză să se întoarcă la Dumnezeu. În schimb, sunt tare preocupați să-i vadă pe oamenii lui Dumnezeu, dar nu pentru a se lăsa atinși de glasul și harul acestora, ci pentru a-i trece în palmaresul lor. Mulțimi nenumărate se îmbulzesc spre Roma, pentru a-l vedea pe papa Francisc. Ar da orice să facă o poză cu el; bineînțeles, în clipa următoare ar afișa-o pe Facebook și pe orice altă rețea de socializare. Alții reușesc să facă chiar un selfie cu papa și îi vezi

cum zâmbesc cu gura până la urechi. Mă îndoiesc însă că toți aceşti norocoşi ai sorții, care au ajuns să-l vadă pe papa, să dea mâna cu el, să-i adreseze chiar şi câteva cuvinte, iar papa să le răspundă; zic, mă îndoiesc că toți aceştia, întorşi acasă, vor renunța, de exemplu, la multele lor perechi de încălțări şi vor umbla doar cu o pereche de pantofi obişnuiți, no name. Curg mulțimile de pelerini la mormintele sfinților, şi să-i auzi apoi cum povestesc despre pelerinajul lor şi despre tot ce au văzut şi au simțit acolo. Au ajuns să pupe racla sfinților. Au plătit sfinte Liturghii, acatiste şi pomelnice. Din păcate, însă, rămân aceiaşi oameni, cu aceleaşi metehne şi lipsuri. Doar şi-au satisfăcut o curiozitate; doar s-au împopoțonat cu nişte poze făcute alături de persoane cu har. Dar nu s-au lăsat contaminați de aureola sfințeniei acestora. Sunt mulți curioşi pe lumea aceasta (şi noi suntem printre ei), care vor să ajungă aproape de Dumnezeu. Dar rămân doar cu dorința, cu o curiozitate care însă nu-i scoate din boala lor; sunt dominați de o curiozitate bolnavă. Ca şi a acelora care scormonesc zilnic în ecranele telefoanelor şi tabletelor lor, căutând fericirea, frumusețea etc. Nici ei nu ştiu bine ce caută, pentru că refuză să scormonească în inima lor, pentru că fug de ei înşişi, pentru că se lasă mereu vrăjiți de ceea ce-i în afara vieții lor. Dau like-uri peste mii de poze de artişti, sfinți, sportivi, fete frumoase, dar nu fac mai nimic pentru a-şi da măcar un like propriei vieți. Sunt curioşi să ştie despre toți şi despre toate, numai despre propria viață, despre propria fericire nu se interesează. Suntem şi noi printre aceştia?

SUNTEM FIII LUI DUMNEZEU

”Să nu se tulbure inima voastră! Credeţi în Dumnezeu şi credeţi în mine! În casa Tatălui meu sunt multe locuinţe. De n-ar fi aşa, v-aş fi spus: «Mă duc să vă pregătesc un loc»? Şi, după ce mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, voi veni din nou şi vă voi lua la mine, pentru ca să fiţi şi voi acolo unde sunt eu. Şi unde mă duc eu, voi ştiţi calea”. Tóma i-a zis: „Doamne, nu ştim unde te duci. Cum am putea şti calea?” Isus i-a spus: „Eu sunt calea, adevărul

şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine". Evanghelia după sfântul Ioan 14, 1-7.

Înainte de venirea în lume a Fiului său, Dumnezeu Tatăl era înțeles de omenire doar ca Dumnezeul unui popor, iar evreii se considerau ei, doar ei singuri preferații divinității adevărate. Ei credeau că sunt singurul popor din lume ales de Tatăl ceresc. Odată cu întruparea Fiului lui Dumnezeu în persoana lui Isus Cristos din Nazaret, El, Fiul devine pentru întreaga omenire Calea, Adevărul și Viața. În El îl vedem pe Tatăl. Revelația Noului Testament ne mai descoperă însă o altă dimensiune a întrupării Fiului în natura noastră umană, și anume faptul că toți oamenii sunt recunoscuți de Tatăl ca fii și prietenii săi, iar împlinirea, fericirea noastră înseamnă conformarea ființei și a întregii vieți cu Isus Cristos, care s-a făcut întru totul asemenea omului, în afară de păcat. Modelul ideal al omului îl reprezintă Isus Cristos. El a devenit Alfa și Omega timpului și istoriei omenirii. În El omul atinge absolutul spre care îl cheamă Tatăl. Nimeni pe pământ nu mai poate să se numească Maestru sau Învățător, căci El, Cristos, este unicul Învățător al omului. În Fiul lui Dumnezeu întrupat în umanitatea noastră, noi, toți oamenii am devenit frați egali în fața singurului și adevăratului Dumnezeu. Niciun om nu mai poate pretinde că este superior semenului său. Iar cel care vrea să fie mai mare între oameni, să fie servitorul tuturor; căci așa a făcut însuși Fiul lui Dumnezeu, s-a făcut servitorul nu numai al Tatălui, dar și al tuturor oamenilor.

Orice om este egal cu toți semenii săi și nimeni nu poate constrânge în vreun fel un alt om. Fiecare om este complet independent de orice semen al său. Aceasta este adevărata libertate a fiilor lui Dumnezeu. Ei recunosc o unică autoritate, cea a lui Dumnezeu; iar orice autoritate pământească vine de la Dumnezeu (ceea ce nu anulează importanța votului nostru) și trebuie exercitată așa cum vrea El, Tatăl tuturor oamenilor. Niciun om nu-și poate aroga o putere și autoritate independentă,

separată de cea a Tatălui întregii omeniri. Niciun om nu se poate numi tatăl altui om; niciun om nu se poate numi Învățătorul altui om, căci doar unul este Tatăl, cel din ceruri și doar unul este Învățătorul tuturor, Isus Cristos.

Isus Cristos este punctul de cotitură al istoriei omenirii. În El, toți oamenii sunt eliberați din orice formă de dependență sau de sclavie. El devine Calea pe care oamenii păşesc spre Tatăl; El este Adevărul în care orice om învață cine este, de ce există pe pământ și încotro trebuie să se îndrepte; El, Cristos, este adevărata viață a omului.

Cred că acest fragment al Evangheliei după Ioan (capitolul 14, versetele 1-7) reprezintă unul din textele fundamentale ale istoriei omului și poate lumina istoria întregii umanități.

IUBIRE ÎNTREITĂ

”Isus i-a spus lui Nicodim: Într-adevăr, atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său, unicul născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Pentru că Dumnezeu nu l-a trimis pe Fiul său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin el. Cine crede în el nu este judecat, însă cine nu crede a fost deja judecat pentru că nu a crezut în numele Fiului unic al lui Dumnezeu".
Evanghelia după sfântul Ioan 3, 16-18

Dumnezeu nu este unul închis ca într-o carapace, care s-a autoizolat în cerurile lui, departe de lume și de problemele ei. Dumnezeu este Tată, ceea ce presupune că există un Fiu, iar amândoi sunt în același Duh Sfânt. Pluralitatea acestui mister al lui Dumnezeu Unul și întreit în persoane este imposibil de pătruns cu mintea umană și de perceput cu simțurile pe care le avem. Dinamismul dumnezeirii este într-o continuă mișcare, activitate creatoare, mereu aceeași și mereu alta. Dumnezeu se manifestă printr-un mister de iubire care niciodată nu va încăpea în mintea sau în puterile omului. Așa cum la un nivel mult mai mic, doar ca exemplu, nici măcar cei mai buni și iubitori copii

nu pot înțelege în totalitate iubirea mamei care i-a născut. În Dumnezeu există viața care înseamnă dăruire și primire în același timp; și cu cât I te dăruiești mai mult, cu atât mai mult ți se oferă, pentru ca așa să I te poți oferi mai mult, iar El să te umple și mai mult cu prezența Lui, iar această dăruire-primire nu se sfârșește pentru trup decât cu moartea fizică, pentru ca apoi să urmeze pentru veșnicie comuniunea dintre omul-spirit și Dumnezeul său.

Dumnezeu este o continuă solidaritate cu sărăcia și lipsurile omului (până la moartea pe Cruce) și tot o continuă îmbogățire-viață cu El cel înviat. El este cel care bate neîncetat la porțile noastre adesea închise, pentru ca în același timp să nu ne închidă în nas poarta casei Lui, ci să o țină mereu complet deschisă. El este cel care ne ascultă toate cuvintele noastre, chiar și atunci când îl înjurăm, și tot El este Acela care ne vorbește mereu, chiar dacă noi ne astupăm urechile și facem mult zgomot în jurul nostru pentru a nu-I auzi glasul. El este Acela care rămâne mereu o gazdă primitoare chiar și atunci când noi, chiar prin lege, îl scoatem, îl alungăm din societatea noastră. În sărbătoarea de astăzi, pentru a înțelege ceva din semnificația ei, trebuie să pricepem că realizarea ”eu”-ului nostru are loc doar atunci când intră în dialog și comuniune cu ”tu”, ceea ce dezvoltă în doi gustul plăcut al dialogului, al confruntării fair play, al ascultării celuilalt, al comuniunii în diversitate; căci nu există doi oameni identici, nici măcar între gemeni. Astăzi suntem chemați să ieșim din egoismele noastre, din planurile secrete de afirmare, de dominare, de acumulare între fălcile noastre precum hârciogii. Emoțiile plăcute, fascinante chiar începi să le trăiești atunci când pășești desculț, cu delicatețe și uimire pe ușa casei celuilalt care te invită la el. Bucuria o trăiești atunci când împărtășești chiar și numai un colț de pâine cu cel ce nu are nici atât. Împlinirea ca om o simțim atunci când dăruim, mai mult decât atunci când primim. Iar dăruirea începe de la felul cum privești pe cel de lângă tine.

În semnul Sfintei Cruci mărturisim credința noastră în Dumnezeu unul și întreit în persoane. Oare când trecem pe lângă o biserică, ne închinăm în fața bisericii sau în fața lui Dumnezeu care este acolo? Și de ce nu ne-am închina în spirit în fața fiecărui om, căci fiecare om poartă în el chipul și asemănarea cu Dumnezeu? : ”Nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri?” (1 Corinteni 6, 19).

PÂINEA INIMII NOASTRE

În acel timp, Isus a trecut pe malul celălalt al Mării Galileii sau a Tiberiadei. Îl urma o mulţime mare pentru că văzuse semnele pe care le făcuse cu bolnavii. Isus s-a urcat pe munte şi s-a aşezat acolo împreună cu discipolii lui. Paştele, sărbătoarea iudeilor, era aproape. Ridicându-şi ochii şi văzând că o mulţime mare venea după el, Isus i-a zis lui Filip: "De unde vom cumpăra pâini ca aceştia să mănânce?" Însă spunea aceasta punându-l la încercare; de fapt, el ştia ce avea de gând să facă. Filip i-a răspuns: "Nu le-ar ajunge pâine de două sute de dinari ca să ia fiecare câte puţin". Unul dintre discipolii lui, Andrei, fratele lui Simon Petru, i-a zis: "Este aici un copilaş care are cinci pâini de orz şi doi peştişori. Însă ce sunt acestea pentru atâţia?" Isus a zis: "Faceţi-i pe oameni să se aşeze!" În locul acela era multă iarbă. Aşadar, s-au aşezat bărbaţii, în număr cam de cinci mii. Isus a luat pâinile şi, mulţumind, le-a dat celor aşezaţi; la fel şi din peştişori, cât a voit fiecare. Când s-au săturat, le-a spus discipolilor săi: "Adunaţi bucăţile rămase, ca să nu se piardă nimic!" Aşadar, au adunat şi au umplut douăsprezece coşuri cu bucăţi care au rămas de la cei ce mâncaseră din cele cinci pâini de orz. Văzând semnul pe care îl făcuse, oamenii spuneau: "Cu adevărat, acesta este profetul care vine în lume!" Aşadar, cunoscând că au să vină şi să-l ia cu forţa

ca să-l facă rege, Isus s-a retras din nou pe munte, el singur. Evanghelia după sfântul Ioan 6,1-15

Toți ne plângem că lucrurile nu merg bine nici în această țară și nici în lume, în general. Că există prea multe nedreptăți și corupție, că oamenii sunt răi și egoiști. Da; nu-i o situație prea plăcută, așa cum nu era nici cu mulțimea aceea atât de mare din evanghelie, căci toți erau înfometați. Și ce se putea întâmpla? Puteau să moară de foame. Situația era gravă. Așa cum sunt multe situații grave și în lumea noastră de acum. Așa cum sunt multe situații grave și în viața noastră personală, dacă suntem sinceri cu noi înșine și recunoaștem aceasta. Ce-i de făcut? Să-și facă fiecare partea lui. Ca și acel copilaș cu cinci pâini de orz și doi peștișori, care sunt nimic în comparație cu gurile și stomacurile înfometate ale mulțimii, la fel ne cere Dumnezeu și nouă: Din puținul bunătății noastre să oferim altora, cu generozitate, cu o inimă largă. Și să nu ne temem că vom muri de foame, de sete, sau de frig, dacă vom oferi ceea ce avem. Nu! Se va întâmpla exact contrarul: Vom deveni mai bogați, căci inima noastră se va umple cu bucuria binelui împărtășit cu alții. Și nu numai de pâinea făcută din grâu, orz sau secară avem nevoie. La cei mai mulți dintre noi, nu ne lipsește pâinea de pe masă. Ceea ce ne lipsește este împărțirea pâinii cu celălalt. Am impresia că mulți dintre noi mâncăm singuri, chiar dacă la masă suntem împreună cu alte persoane. Fiecare mănâncă singur și uită să împartă cu celălalt (soț, soție, copii, vecini, colegi de serviciu etc.), un zâmbet, o vorbă bună, un gest frumos. Fiecare se uită în farfuria lui și uită să împartă cu ceilalți bucuriile și durerile lor. Am devenit atât de îmbuibați în bunurile noastre și atât de săraci în omenie, în bunătate. Locuim împreună în același sat sau oraș, dar, de fapt, nu suntem împreună și ne despart nu numai pereții apartamentului sau casei, ci ne despart răceala, egoismul, indiferența sau chiar răutatea din inimile noastre. Aceasta mi se pare mie a fi foarte grav: Populăm aceleași localități, dar am devenit aât de străini unii de alții. Avem de

toate pe mesele noastre. Sunt arhipline alimentarele și supermarket-urile, dar atât de puțini dintre noi ne mai rugăm când ne așezăm la masă și uităm că Domnul binecuvântează acest pământ cu ploaie; uităm că El a creat pământul și apa și că fără acestea nu ar fi nimic pe mesele noastre și nici noi nu am popula acest pământ.

Lumea în care trăim devine mereu mai bogată în lucruri materiale. Cu puținul pe care îl avem, fiecare dintre noi trebuie să facă această lume mai bogată în umanitate. Dumnezeu ne cere aceasta. De fapt, pentru aceasta am venit în lume, ca să fim semnul bunătății lui Dumnezeu. Dacă cineva este în depresie sau suferă vreo criză existențială și nu mai știe pentru ce ține umbră pământului, evanghelia de astăzi ne-o spune clar: Să dăm altora din bunătatea pe care Domnul a sădit-o în inima noastră; și să dăm cu toată inima, să nu fim zgârciți.

CINE SE CREDE?!

În acel timp, venind în locul lui natal, Isus îi învăţa în sinagoga lor, aşa încât ei se mirau şi spuneau: "De unde are el înţelepciunea aceasta şi aceste puteri? Nu este oare acesta fiul lemnarului? Nu se numeşte mama lui Maria, iar fraţii lui: Iacob, Iosif, Simon şi Iuda? Şi surorile lui oare nu sunt toate la noi? De unde deci are el toate acestea?" Şi se scandalizau de el. Dar Isus le-a zis: "Un profet nu este dispreţuit decât în patria lui şi-n casa lui". Şi nu a făcut acolo multe minuni, din cauza necredinţei lor. Evanghelia după sfântul Matei 13,54-58

În fața concetățenilor lui, Isus nu este la înălțimea așteptărilor lor și nici măcar nu încearcă să se conformeze mentalității și dorințelor celor cu care a crescut împreună până la vârsta de 30 de ani. Și cine se pretinde el? Trimisul lui Dumnezeu? El, care este fiul unui lemnar? Îi cunoaștem și neamurile; toate rudele ne sunt cunoscute, spun locuitorii satului său natal. Ca atare, cine se crede el, fiul lui Dumnezeu?!

Isus din Nazaret îi scandalizează pe concetățenii săi pentru că este unul ca și ei; nu se prezintă ca un guru, ca un personaj cu puteri magice. Este doar fiul unui lemnar, așa că să nu aibă nu știu ce veleități și să nu vină să ne țină nouă lecții despre Dumnezeu și cum să ne trăim credința.

Isus din evanghelia de astăzi îi reprezintă pe toți acei trimiși ai lui Dumnezeu (preoți, călugări și călugărițe etc) pe care lumea nu vrea să-i accepte ca trimișii Domnului cu o misiune deosebită în rândul oamenilor. Nu, lumea laică vrea neapărat să-i coboare pe clerici la nivelul ei. Sau să-l considere pe trimisul lui Dumnezeu un simplu funcționar, de care, la o adică, se poate dispensa. Iar dacă omul lui Dumnezeu a mai și greșit sau nu este înzestrat cu nu știu ce calități deosebite, atunci, în ochii celorlalți nu mai are nicio valoare, nicio importanță. Este ignorat, dat deoparte sau pus pe lista uitaților. Nu este confortabil pentru un preot să se simtă marginalizat, ignorat sau chiar ridiculizat. Dar dacă i se va întâmpla așa ceva, să nu se necăjească prea mult, căci însuși Fiul lui Dumnezeu a pățit a trecut prin toate acestea. Mai rău: Pentru că îi incomoda pe evrei cu învățătura și felul lui de a fi, aceștia au cerut romanilor să-l condamne la moarte; ceea ce s-a și întâmplat.

O, CLIPĂ FRUMOASĂ, RĂMÂI!

În acel timp, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan, i-a dus deoparte, pe un munte înalt, numai pe ei, şi i s-a schimbat înfăţişarea înaintea lor. Hainele lui au devenit strălucitoare, atât de albe cum niciun albitor de pe pământ nu le putea albi... Petru, luând cuvântul, i-a spus lui Isus: "Învăţătorule, e bine că suntem aici"... Apoi a venit un nor care i-a învăluit în umbră şi din nor a fost un glas: "Acesta este Fiul meu cel iubit, ascultaţi de el!" Evanghelia după sfântul Marcu 9,2-7

-Sunt oameni, vecini ai noștri care ne deranjează cu muzica lor dată la maxim în mijlocul nopții; avem vecini la

serviciu cu care nu prea discutăm; sau avem altfel de vecini pe care nu-i suportăm; astfel de vecini avem mulți dintre noi.

-Dar pe Dumnezeu l-am simțit vreodată vecinul nostru? Într-o rugăciune intensă, sau contemplând albastrul senin al cerului de pe un vârf de munte; astfel de experiențe inefabile, am avut? L-am simțit pe Dumnezeu în vreo sală de concert, unde ne-a învăluit muzica lui Beethoven, pătrunzându-ne până în cea mai adâncă fibră a ființei noastre? Sau poate am simțit delectarea supremă în buchetul aromat al unui vin sau coniac deosebit?

Am avut momente de fericire intensă, profundă în care sufletul nostru să poată striga: O, clipă, rămâi?! În trupul nostru mic, limitat am simțit vreodată imensitatea, infinitul bucuriei și al fericirii? Poate în comuniunea profundă a iubirii soților se simte, se trăiește această mulțumire, fericire. Cine iubește o altă persoană, pentru el acea persoană este cea mai frumoasă. Ochii lui descoperă o frumusețe pe care alți ochi nu o văd. Iar frumusețea atrage, cucerește. Sunt ochi pe care dacă i-ai văzut odată, nu-i vei uita toată viața. Sunt oameni frumoși (nu neapărat fizic), pe care dacă i-ai întâlnit, te vor marca pentru totdeauna. La fel cum glasul mamei nu-ți va ieși niciodată din urechi, dar mai ales din inimă, chiar dacă ea este moartă demult. Sunt atâtea frumuseți care ne cuceresc, ne înalță, ne înnobilează, ne apropie de divin și de Dumnezeu. Unii bărbați nu sunt prea încântați de nenumăratele produse cosmetice și hainele femeilor; poate sunt nemulțumiți că soțiile, prietenele sau iubitele lor cheltuie prea mulți bani pe ele. Dar oare, în fond, ce sunt toate aceste produse dacă nu exprimarea dorinței femeii de a fi cât mai frumoasă? Poate că femeia, mai mult decât bărbatul, vrea să arate acea frumusețe pe care Creatorul a sădit-o în om. Musulmanii au acoperit femeia. Ca o concesie, îi lasă descoperită doar fața. O fi normal acest lucru?

Pe muntele înalt (Tabor) Isus Cristos își dezvăluie pentru câteva clipe splendoarea frumuseții sale dumnezeiești. Dar fața lui Dumnezeu, chipul său este sădit în fiecare om. În noi înșine

și în ceilalți oameni ar trebui să descoperim frumusețea: frumusețea gândurilor, a sentimentelor, a cuvintelor și faptelor noastre și ale celorlalți. Trăim într-o lume frumoasă, pentru că ea este lucrarea lui Dumnezeu. Chiar și un fir de iarbă este frumos și ar trebui să călcăm pe el cu sfială, sau să-l ocolim, dacă putem.

-Pe acest Dumnezeu frumos care strălucește în noi toți și în toată creația lui, pe El trebuie să-l ascultăm. El ne vorbește în paginile Sfintei Scripturi. Să citim din ea în fiecare zi, măcar o pagină. Dumnezeu ne vorbește prin glasul părinților. Să-i ascultăm și să le urmăm sfaturile. Ne vorbește Domnul prin glasul preoților, în biserici și în afara lor. Să le ascultăm învățătura și nu vom avea decât de câștigat. Ne vorbește Dumnezeu prin glasul atâtor oameni care suferă. Să-i ascultăm, mai mult cu inima, căci tare mai au nevoie nu de banii noștri, ci de inima noastră. Ne vorbește Dumnezeu prin glasul tăcut al atâtor oameni ce se simt singuri. Să umplem golul singurătății lor cu prezența noastră plină de iubire. Sunt nenumărate glasuri prin care Dumnezeu ne vorbește; să le ascultăm! Și atunci, lumea va fi mai frumoasă; va fi asemănătoare cu frumusețea lui Isus pe muntele cel înalt.

CINE SUNTEM?

«Numai acest popor este înţelept şi priceput. Este un neam mare!» Care este neamul acela atât de mare, încât să aibă dumnezeii lui atât de aproape cum îl avem noi pe Domnul Dumnezeul nostru ori de câte ori îl chemăm? Şi care este neamul atât de mare, încât să aibă hotărâri şi judecăţi atât de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înainte?" Cartea Deuteronomului 4, 6-8.

Despre români se spune că se trag din regele Decebal cel harnic și împăratul Traian cel drept, adică sunt un popor demn de toată cinstea și admirația. Despre România se spune că este

grădina Maicii Domnului, doar că este plină de peturi, mizerii și drumuri sparte.

Tot despre România se spune că este cea mai coruptă țară din UE. Și tot în această țară statisticile au indicat cel mai ridicat număr de avorturi în raport cu nașterile. Și tot românii formează cele mai numeroase minorități în Italia și Spania; adică sunt foarte mulți aceia care spun că în această țară demnă, mare și creștină nu-i de trăit.

În această țară, Dumnezeu este aproape de noi, în casa lui care este biserica, iar biserici sunt foarte multe și foarte aproape de locuințele noastre. Învățăturile Lui sunt predicate în fiecare zi și răspândite pe toate căile posibile, inclusiv aici pe FB. Și cu toate acestea, am o nedumerire: Sunt românii un neam mare, înțelept și priceput? Sau, au fost vreodată în istorie un neam mare și puternic? Nu știu dacă suntem dispuși să răspundem la aceste întrebări; am putea măcar să răspundem la o întrebare personală: Eu, cum sunt?

IUBEȘTE!

”Fraţilor, iubirea să fie fără ipocrizie, urâţi răul, ataşaţi-vă de bine, iubiţi-vă unii pe alţii cu iubire frăţească, întreceţi-vă în a vă stima unii pe alţii!”

Scrisoarea sfântului apostol Paul către Romani 12,9-10

Iubirea este motorul vieții, așa cum ura generează moarte. Dacă vrei să trăiești cu adevărat, iubește! Gândește pozitiv, adică iubește! Formează-ți puncte de vedere pozitive despre cei cu care te întâlnești zi de zi. În fiecare zi adaugă în mintea și gândurile tale câte un aspect pozitiv despre cei pe care îi cunoști, cu care interacționezi. Procedând astfel, într-o săptămână vecinul tău va avea șapte calități; într-o lună 30 sau 31; într-un an, vei vedea în vecinul tău un înger. Gândurile tale pozitive emană o energie, tot pozitivă, care se transmite celorlalți. Prin iubirea ta, îi umpli și pe ei cu iubire. Așa ne gândește Dumnezeu, și din acest motiv toți suntem rodul iubirii

Lui. Gândește cu gândul lui Dumnezeu; fii prelungirea gândului Său. Privește lumea cu iubire și vei descoperi bunătatea și frumusețea ei. Privește întregul univers cu iubire, iar el îți va răspunde tot cu iubire: Te va umple cu energia lui; îți va arăta frumuseți nebănuite. Privește cu iubire, zâmbește mereu, indiferent de problemele pe care le ai, iar viața ta va deveni mereu mai frumoasă, mai plină de viață, mai plină cu iubire.

RUGĂCIUNE (profesiune de credință)

În iubirea ta, Dumnezeul meu, îmi aflu liniștea și împăcarea. Doar în tine zilele mele sunt senine și nopțile liniștite.

Făcând liniște în jur, am coborât în adâncul cel mai profund al ființei mele și acolo ți-am auzit glasul; acolo ți-am simțit bătăile inimii. Acolo ești tu, locuind într-o liniște și pace fără margini, mai adâncă decât fundul oceanelor și mai înălțătoare decât cerurile.

Nimic nu mă mai tulbură, Dumnezeule al păcii universale. Tu ai risipit norii neliniștilor, fricilor și îndoielilor mele. Tu m-ai ajutat să-mi vindec rănile interioare, să mă împac cu mine însumi și cu toți semenii mei.

Răul din lume nu mă poate doborî, căci tu ești cu mine; ești în mine iar eu sunt în tine. Locul meu este în inima și în brațele tale, în casa ta care cuprinde întregul univers. Și fiindcă lumea este atât de mare, cu atâtea căi neumblate, cu atâtea lumini și umbre, am nevoie de tine ca să-mi fii călăuză și prieten de drum. Dumnezeul meu, nu mă părăsi niciodată, nici atunci când eu voi fugi de tine. Chiar și atunci când îți voi întoarce spatele, tu să-ți întorci fața senină spre mine și să-mi zâmbești. Știu că așa vei face și îți promit că voi încerca să rămân lângă tine, căci ești Tatăl meu cel bun și iubitor. În tine îmi aflu fericirea, căci fără meritele mele tu ești calea, adevărul și viața mea. În tine cred, Dumnezeule care-mi inspiri această rugăciune a credinței mele.

VEGHEAȚI! FIȚI GATA!

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Să fie coapsele voastre încinse şi luminile aprinse, iar voi fiţi asemenea oamenilor care-şi aşteaptă stăpânul să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă de îndată ce vine şi bate la uşă! Fericiţi acei servitori pe care stăpânul, când va veni, îi găseşte veghind! Adevăr vă spun, se va încinge, îi va aşeza la masă şi, venind, îi va servi. Fie că va veni la miezul nopţii, fie că va veni spre dimineaţă şi-i va găsi astfel, fericiţi vor fi!"

Evanghelia după sfântul Luca 12,35-38

-Oare mai este inspirată viața noastră din acest îndemn al Domnului la veghere continuă, sau răspundem cu promptitudine doar la sunetul soneriei care ne ridică din pat dimineața? Sau poate răspundem prompt doar la porunca și dispozițiile șefilor, ale angajatorilor datorită cărora avem un salariu și o pâine pe masă? De cine ascultăm și la glasul cui tresaltă inima noastră (de bucurie sau de frică)?

-Prin întruparea Fiului său, Dumnezeu este prezent în bucuriile și durerile tuturor oamenilor. Deoarece El s-a întrupat în fiecare dintre noi, de aceea vrea să-i facem un loc în inima și gândurile noastre. Așa cum și noi dorim să avem un loc în inima și gândurile celorlalți. Așa suntem făcuți noi oamenii, să ne simțim fericiți atunci când domiciliem în inima cuiva, nu doar la o anumită adresă trecută în actul de identitate.

-Știm ce avem de făcut astăzi, sau săptămâna aceasta, pentru ca în weekend să ne odihnim. Ne știm obligațiile de serviciu ca și treburile zilnice ale casei și le îndeplinim cu conștiinciozitate. Un elev și un student își cunosc obligațiile lor scolastice. Știu câți ani mai au până la terminarea studiilor și deja își fac planuri pentru anii când nu vor mai păși pragul școlii. Ne programăm viața în detalii și suntem atenți la îndeplinirea lor, pentru că doar așa, spunem noi, vom avea succes și ne vom simți împliniți, realizați. Nu știu însă cât de conștienți suntem de

faptul că o viață cu adevărat împlinită, fericită are întâi de toate un profund conținut spiritual.

-Omul are în fața lui un Dumnezeu care vine spre el în fiecare clipă, căci noi suntem fiii unui Tată care ne întâmpină mereu și ne invită în casa lui. Iar lumea aceasta, ca și întregul univers ne deschid perspective care merg mult mai departe decât planurile pe care ni le facem noi în viață. Poate ne proiectăm munca de acum în perspectiva vieții pe care o vom duce ca pensionari. Sau poate gândim puțin mai departe, pregătind ceva pentru copiii sau nepoții noștri. Nu știu dacă planurile noastre de viitor merg și mai departe de nepoți și, eventual, strănepoți. -Cred că este bine să privim viața și din perspective mult mai largi, mai ample, care ne deschid mintea și inima spre o lume care transcende micul nostru univers de gânduri, preocupări și planuri. În acest univers Domnul vine pe norii cerului, ca și în intimitatea conștiinței noastre. Să fim atenți la venirea lui Dumnezeu care ne deschide ochii pentru a vedea spații nesfârșite în care El este prezent și în care ne vrea colaboratori ai unui plan de iubire și viață mult mai mare decât cel din agendele noastre.

DOAMNE, FĂ-MĂ SĂ VĂD!

În acel timp, ieşind din Ierihon Isus cu discipolii săi şi cu o mulţime numeroasă, un cerşetor orb, Bartimeu, fiul lui Timeu, stătea lângă drum. Auzind că este Isus din Nazaret, a început să strige şi să spună: "Fiul lui David, Isuse, îndură-te de mine!" Mulţi îl certau ca să tacă, însă el striga şi mai tare: "Fiul lui David, îndură-te de mine!" Oprindu-se, Isus a spus: "Chemaţi-l!" Şi l-au chemat pe orb spunându-i: "Curaj, ridică-te, te cheamă!" Iar el, aruncându-şi haina, a sărit în picioare şi a venit la Isus. Isus, întrebându-l, i-a zis: "Ce vrei să fac pentru tine?" Orbul i-a spus: "Rabbuni, să-mi recapăt vederea". Atunci Isus i-a zis: "Mergi, credinţa ta te-a mântuit!" Îndată şi-a recăpătat vederea şi îl urma pe cale.

Evanghelia după sfântul Marcu 10,46-52

-Ne credem proprietari de case, mașini, bani și alte bunuri; ne credem proprietari chiar și de oameni, care să asculte ce le spunem noi și să vorbească doar ce vrem noi. Credem că suntem stăpâni ai propriei vieți, ai propriului destin. Adesea, însă, nu suntem decât niște cerșetori și niște orbi. Facem trotuarul existenței umane și cerșim puțină afecțiune, puțină atenție, puțină iubire, puțină fericire. Și ce primim în schimb? Dezinteres și nepăsare din partea unei lumi căreia nu-i place glasul nostru, care nu se uită în ochii noștri, care ne strigă să tăcem, să nu deranjăm și să ne vedem de treburile noastre. Ca și Luther la sfârșitul vieții sale, suntem constrânși să recunoaștem că nu suntem decât niște cerșetori, așa cum el a recunoscut în fața mentorului lui, Melanchton.

-Poate nu am strigat destul de mult și destul de tare după Dumnezeul fericirii noastre. Dar dacă vom continua să ne înălțăm glasul spre Domnul, dacă nu ne vom descuraja, într-un anume moment îl vom auzi cum ne spune: Curaj, ridică-te! Din multele noastre frici sau griji; din paraliziile inimii și ale sufletului nostru, dacă vom continua să strigăm după ajutorul lui Dumnezeu, El ne va întinde mâna și ne va face să stăm drept, pe picioarele noastre. Ne va privi direct în ochi și ne va întreba: Ce vrei de la mine? Ce vrei să-ți fac? Este posibil să-i cerem noroc în viață, bani, o carieră, afecțiune, sănătate, îndepărtarea dușmanilor, găsirea lucrurilor pierdute, dezlegarea cununiilor etc.

-Poate ar trebui să-I cerem un singur lucru: Lumină! Doamne, fă-mă să văd! La ce ne vor folosi toate bogățiile lumii, dacă nu vom ști să-l vedem pe Cel care ni le-a dat? La ce ne va folosi să ajungem în cele mai frumoase locuri de pe glob, dacă nu vom ști să vedem frumusețea Celui care le-a creat? La ce ne va folosi să fim mereu în prezența altor oameni care să ne laude, să ne aplaude, dacă nu vom ști să vedem pe fețele lor fața lui Dumnezeu? Ultimele cuvinte ale lui Goethe au fost ”Licht, mehr Licht!” (Lumină, mai multă lumină!).

-Doamne, fă-mă să văd ceea ce este dincolo de aparențe. Să-ți văd strălucirea feței dincolo de lumina soarelui. Să-ți văd chipul în toți oamenii, dar mai ales în cei care suferă. Fă-mi să-ți văd fața în adâncul inimii mele. Fă-mă să văd în acest pământ nu atât o vale de lacrimi, cât mai mult anticamera paradisului pe care l-ai pregătit și pentru mine. Fă-mă să mă văd ca discipol al tău și frate al celor cu care m-ai învrednicit ca pentru câteva clipe să fac umbră acestui pământ!

DUMNEZEU PREFERĂ SPAȚIILE MICI

În acel timp, Isus a spus: "Cu ce este asemănătoare împărăţia lui Dumnezeu şi cu ce o voi compara? Este asemănătoare cu un grăunte de muştar pe care un om, luându-l, îl seamănă în grădina lui; acesta creşte şi devine copac, iar păsările cerului îşi fac cuiburi între ramurile lui". Şi a mai spus: "Cu ce voi asemăna împărăţia lui Dumnezeu? Este asemenea cu plămada pe care o femeie, luând-o, o ascunde în trei măsuri de făină până când dospeşte totul".

Evanghelia după sfântul Luca 13,18-21

-Împărăția lui Dumnezeu nu se aseamănă cu marile împărății ale lumii; nu seamănă nici cu USA, care se întinde pe trei fuse orare; nici cu Rusia, care se întinde pe două continente; nici cu China; nici cu Germania, aici în Europa. Puterea lui Dumnezeu este mai mare decât universul pe care l-a creat, dar iată că în aceste exemple din evanghelie împărăția lui este foarte mică, asemenea unui bob de muștar sau unei bucățele de drojdie ascunsă în aluat.

Poate că împărăția lui este și mai mică, sau nu se vede deloc; precum gândurile noastre bune și sfinte, sau precum aspirațiile inimii noastre. Pe acestea le vede și le știe doar Tatăl din ceruri și noi înșine. Cele mai profunde idei care au schimbat cursul istoriei popoarelor, la început nu le-a știut nimeni; au fost

ascunse în minţile oamenilor. Lucrurile mari, la început sunt mici, foarte mici şi cresc pe nesimţite, aproape fără să-ţi dai seama. Dar, cu timpul devin precum stejarii, mari şi în văzul tuturor. Aşa suntem şi noi, oamenii: La început am fost doar în visurile de iubire ale părinţilor noştri, iar astăzi suntem oameni mari, maturi şi puternici.

-Nu ştiu de ce nu învăţăm înţelepciunea acestor exemple pe care ni le dă însuşi Fiul lui Dumnezeu. De ce oare, noi creştinii ţinem cu tot dinadinsul să umplem pieţele şi străzile satelor şi oraşelor? De ce la procesiuni şi pelerinaje facem orice ca să fim cât mai numeroşi? De ce vrem neapărat să fim vocali, încercând să acoperim glasurile celor care nu glăsuiesc precum noi? De ce ne îngrijorează atât de mult statisticile care ne spun clar că suntem într-un declin numeric care nu se mai opreşte? De ce vrem ca turlele bisericilor noastre să fie mai înalte decât clădirile din jur? De ce vrem ca sunetul clopotelor sau difuzoarelor din turnurile bisericilor să se audă cât mai tare? -Oare nu ar trebui să ne întoarcem în intimitatea sufletului nostru şi să ne ocupăm de ceea ce este ascuns în gândurile noastre? Oare nu ar trebui să vedem care sunt aspiraţiile inimii noastre? Oare nu ar trebui să-i facem un loc mai mare lui Dumnezeu în templul nostru interior? Oare nu aici, pe altarul inimii noastre, trebuie să-i aducem întâi de toate cult lui Dumnezeu? -Am intrat în concurenţă cu spiritul lumii, imitând clişeele laice, lăsându-ne vrăjiţi de dorinţa de a apărea, de a ne impune, şi făcând toate acestea în numele lui Dumnezeu, dar ignorând, de fapt, ceea ce El ne învaţă în exemplul bobului de muştar şi al drojdiei din aluat.

-Poate suntem nostalgici ai unor timpuri în care bisericile erau pline, când toţi se botezau şi se cununau la biserică. Dacă ar fi să analizăm viaţa pe care o duceau acei oameni din acele timpuri, am descoperi că soţii nu-şi iubeau mai mult soţiile decât o fac astăzi, şi invers; am vedea că enoriaşii nu-şi iubeau mai mult păstorii sufleteşti decât o fac astăzi (mai mult se temeau de

ei); că nu se fura mai puțin decât astăzi (dacă nu se fura, era din cauza fricii de a nu ți se tăia mâna); și exemplele pot continua. În pofida aparențelor exterioare, omul ca om nu a progresat; a rămas cu aceleași calități, dar și cu aceleași metehne. Istoria este cu adevărat învățătoarea vieții, pentru cine vrea să-i învețe lecțiile. Așa cum și aceste două exemple din evanghelie pot să reprezinte o învățătură fundamentală pentru viața noastră de creștini, dacă, bineînțeles, dorim să învățăm lecția pe care ne-o oferă. Dar, ca de obicei, Cristos nu forțează pe nimeni să-i respecte învățătura; nici chiar pe cei care vorbesc în numele Lui. Nici pe mine, care am scris aceste rânduri, nu mă forțează să-i urmez sfaturile, dar am de gând, totuși, să le urmez, spre binele și fericirea mea. Nu știu dacă voi, cei care le citiți, vreți să faceți la fel.

IUBEȘTE AȘA CUM EȘTI!

Atunci, unul dintre cărturari, auzind că discută cu ei şi văzând că le-a răspuns bine, s-a apropiat de el şi l-a întrebat: „Care este prima dintre toate poruncile?”. Isus i-a răspuns: „Prima este: «Ascultă, Israéle: Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să-l iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău şi din toată puterea ta!». A doua este aceasta: «Să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi!». Nu este nicio altă poruncă mai mare decât acestea”. Cărturarul i-a zis: „Bine, învățătorule, adevărat ai spus că el este unul singur şi că nu este altul în afară de el şi a-l iubi pe el din toată inima, din tot cugetul şi din toată puterea şi a-l iubi pe aproapele ca pe tine însuți este mai mult decât toate arderile de tot şi decât toate jertfele”. Isus, văzând că a răspuns inteligent, i-a spus: „Nu eşti departe de împărăţia lui Dumnezeu”. Şi nimeni nu îndrăznea să-l mai întrebe.

Evanghelia după sfântul Marcu 12, 28-34

-În acest fragment evanghelic Isus Cristos ne poruncește să-l iubim pe Dumnezeu și pe oameni ca pe noi înșine. Din felul

cum o spune, se naște însă o întrebare: Dumnezeu ne poate obliga să iubim? Iubirea poate să reprezinte o poruncă? Dacă Dumnezeu nu ne forțează libertatea nici atunci când o folosim contra lui și contra semenilor noștri, ne poate constrânge să iubim? Sau cum trebuie să înțelegem această poruncă a iubirii? -Iubirea nu poate fi rezultatul unei constrângeri, a unei impuneri din partea cuiva. Ceea ce trebuie să înțelegem aici este altceva și anume faptul că poate iubi doar cel care se lasă iubit. Un copil poate să-și iubească părinții și pe cei din jurul lui dacă mai întâi a pătruns în el iubirea părinților; dacă a învățat ce este iubirea, dacă a simțit-o în inima și în viața lui. Noi, ca și creștini, iubim doar dacă ne lăsăm mai întâi iubiți de Cel care este Iubire. Iar Dumnezeu ne iubește fără ca noi să meritățm acest lucru. El ne iubește așa cum suntem, fără să ne condiționeze în vreun fel. Putem iubi pe cineva, cu limitele și greșelile lui, doar atunci când am învățat să ne acceptăm propriile limite și greșeli. Din cauza orgoliului și mândriei din noi, adesea încercăm să arătăm în exterior ceea ce, de fapt, nu suntem. În aceste cazuri, mimăm iubirea față de ceilalți, din cauză că pe noi înșine nu ne iubim așa cum suntem, ci iubim o imagine falsă a noastră, aceea pe care vrem să o arătăm altora.

-Spre diferență de Dumnezeu, omul nu este capabil de o iubire pură, totală. Totdeauna, iubirea noastră este marcată de limitele și fragilitățile pe care le avem. Chiar și așa, cu toate slăbiciunile și căderile noastre în păcat, să iubim așa cum putem, cu toate imperfecțiunile noastre. Să iubim fără frică și fără jenă, acceptându-ne toate stângăciile și greșelile; acceptându-ne exact așa cum suntem. În actele de iubire, să nu ne lăsăm influențați doar de iubirea ”perfectă” a personajelor celebre din filmele romantice, din romanele de dragoste sau din povestiri care sunt mai mult povești decât realitate. Dacă suntem frumoși sau urâți, deștepți sau mai prostuți, sănătoși sau bolnavi, bogați sau săraci, tineri sau bătrâni, în fața iubirii, toate acestea contează puțin. Un soț trebuie să-și iubească soția (și invers) nu după standardele

top-modelurilor, ci așa cum este fiecare. Important este să-i iubim pe ceilalți așa cum sunt și să ne iubim așa cum suntem; dar să iubim cu toate puterile noastre. Căci și Dumnezeu ne iubește așa cum suntem și nu ne cere nimic altceva decât iubire. Iubirea este cea dintâi și ultima noastră poruncă, adică prima și singura noastră misiune în această lume. De fapt, iubirea este totul, iar însăși numele lui Dumnezeu este tot iubire.

9 noiembrie: **SFINŢIREA BAZILICII DIN LATERAN**
Paştele iudeilor era aproape, iar Isus a urcat la Ierusalim. Şi a găsit în templu vânzătorii de boi, de oi şi de porumbei şi pe schimbătorii de bani şezând acolo. Făcând un bici din funii, i-a alungat pe toţi din templu, la fel ca şi oile şi boii; a împrăştiat monedele schimbătorilor de bani şi a răsturnat mesele, iar celor care vindeau porumbei le-a zis: "Luaţi acestea de aici! Nu faceţi casa Tatălui meu casă de negustorie!" Discipolii lui şi-au adus aminte că fusese scris: "Zelul pentru casa ta mă mistuie". Aşadar, l-au întrebat iudeii şi i-au zis: "Ce semn ne arăţi că ai dreptul să faci acestea?" Isus le-a răspuns: "Dărâmaţi acest templu şi în trei zile îl voi ridica!" Aşadar, i-au zis iudeii: "Acest templu a fost construit în patruzeci şi şase de ani şi tu în trei zile îl vei ridica?" Însă el vorbea despre templul trupului său. Deci, când a înviat din morţi, discipolii lui şi-au amintit că a spus aceasta şi au crezut în Scriptură şi în cuvântul pe care îl spusese Isus.
Evanghelia după sfântul Ioan 2,13-22
-Astăzi, 9 noiembrie, creştinii romano-catolici sărbătoresc sfinţirea bazilicii "Preasfântul Mântuitor" sau "Sfântul Ioan din Lateran". Bazilica din Lateran a fost construită în timpul papei Melchiade (311-314) pe proprietăţile dăruite în acest scop de împăratul Constantin cel Mare alături de Palatul Lateran, până atunci reşedinţă imperială şi apoi reşedinţă pontificală. Astfel a apărut "biserica-mamă a tuturor bisericilor

Orașului și globului pământesc", distrusă și reconstruită de multe ori. Au fost celebrate în ea sau în alăturatul Palat Lateran (acum sediu al Vicariatului din Roma) cinci concilii ecumenice, în anii 1123, 1139, 1179, 1215 și 1512. Palatul Apostolic din Lateran a fost reședință oficială a papilor din secolul al IV-lea până la transferarea reședinței papale la Avignon, decisă de papa Clement al V-lea la începutul secolului al XIV-lea. După 70 de ani de ședere a papilor în Franța, papa Grigore al XI-lea (1371-1378) decide să se întoarcă la Roma, și întrucât clădirea din Lateran nu mai corespundea cerințelor unei adevărate reședințe, a ales să locuiască în Palatul Apostolic de pe colina Vaticanului, clădire construită în secolul anterior, al XIII-lea.

-Reflecând la conținutul evangheliei de astăzi putem înțelege unele lucruri foarte importante pentru credința noastră. Primul aspect care iese clar în evidență îl reprezintă puritatea, curățenia spirituală pe care trebuie să o aibă templul lui Dumnezeu. Nu este vorba în primul rând de curățenia locului de cult ca atare, ci mai ales de sacralitatea interioară, spirituală pe care trebuie să o aibă locuința Domnului. De exemplu, nu cred că fastul exterior și tot show-ul pe care îl poți vedea în biserici cu ocazia celebrării unor cununii se împacă cu sacralitatea locului de cult și cu sfințenia lui Dumnezeu prezent în acest lăcaș. Și, la fel, nu cred că Dumnezeu este interesat de noutățile vestimentare cu care ne prezentăm în lăcașul lui.

-Dar, mai mult decât un lăcaș material construit din cărămizi sau ciment, templul lui Dumnezeu este trupul lui Cristos. În el locuiește plinătatea dumnezeirii și în el ne regăsim noi toți, ca petre vii; toți împreună cu el, piatra unghiulară, piatra de boltă, formăm templul lui Dumnezeu, biserica lui. Dumnezeu cel de trei ori sfânt nu se împacă cu nicio formă de negustorie în templul său. Cred că orice formă de comerț pe motive sacre trebuie să dispară din biserici. Sfințenia lui Dumnezeu nu se vinde, nu se cumpără, nu se negociază. Fiecare îl purtăm pe Dumnezeu în trupul nostru, care este templul Duhului Sfânt, iar acest trup este inviolabil, intangibil. Împreună cu ceilalți creștini

formăm o comunitate, un templu spiritual care se adună într-un templu material pentru a aduce cult Domnului și pentru a ne edifica reciproc în credință și fapte bune.

Și nu zidurile de piatră, din cărămizi sau beton ale bisericilor îi sfințesc pe oameni, ci invers: Sfințenia oamenilor adunați în lăcașul de cult sfințește edificiul sacru prin sfințenia lui Dumnezeu care locuiește în noi, poporul său. O biserică este templul lui Dumnezeu dacă în ea se adună poporul creștin pentru a celebra euharestia și celelalte taine sfinte. Dacă într-o biserică nu se mai adună credincioșii pentru a aduce cult lui Dumnezeu, la ce mai este bună acea biserică? Dreptul canonic ne spune că în acest caz episcopul diecezan o poate reduce la o întrebuințare profană demnă (Canonul 1222). Acum însă mă duce gândul la atâtea biserici din lumea bogată material dar săracă spiritual, biserici în care nu mai intră nimeni, nici măcar pentru a le vizita. Ce facem cu templele de piatră din care a dispărut templul viu al lui Dumnezeu care suntem noi, creștinii? Le transformăm în muzee, în librării, în magazine? Mai rău, le demolăm? Și pe ce drumuri ne îndreptăm pașii, noi creștinii, dacă drumul spre biserică l-am uitat?

Ca preot, îmi răspund la această întrebare: Dacă pe creștini nu-i mai găsesc în biserică, merg să-i caut și să le vorbesc despre Dumnezeu acolo unde se află acum, căci ei în primul rând sunt templul lui Dumnezeu, și nu lăcașul de piatră pentru care multe primării dau aviz de demolare.

BANII

Niciun servitor nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau îl va urî pe unul şi-l va iubi pe celălalt, sau va ţine la unul, iar pe celălalt îl va dispreţui. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi mamonei. Auzeau toate acestea şi fariseii, iubitori de arginţi, şi îşi băteau joc de el. Dar el le-a spus: "Voi sunteţi cei care vă arătaţi drepţi înaintea oamenilor, însă Dumnezeu cunoaşte inimile voastre; căci ceea ce este preţios pentru oameni este abominabil înaintea lui

Dumnezeu"
Evanghelia după sfântul Luca 16,13-15

Evanghelia ne vorbește despre niște farisei iubitori de arginți, care apoi își bat joc de Dumnezeu.

-Sunt cam mulți cei care cu bani cumpără voturi, funcții publice, putere și faimă. Cu bani, patronii cumpără munca muncitorilor, plătindu-i nedrept. Cu bani, unii vor să-i cumpere pe preoți, episcopi, călugări și călugărițe (oare reușesc?) Cu bani, unii vor să-și cumpere nu numai un loc în primele bănci din biserici, dar și un loc în paradis. Cu bani cumperi orice, mai puțin fericirea ta.

Of, dacă pentru Dumnezeu am fi capabili să depunem același efort pe care îl depunem pentru a câștiga bani! Pentru bani avem un job, dar mai căutam un al doilea; și așa ajungem acasă seara târziu, frânți de oboseală.

Banii nu ne ajung niciodată, și, paradoxal, cu cât avem mai mulți, cu atât dorim și mai mulți. Banul ajunge să ne cucerească, să ne domine gândirea și faptele și uităm că tot cu o lingură mâncăm toți, iar la sfârșitul vieții vom începea într-un mormânt de aceleași dimensiuni cu al săracului.

Cât timp din zi dedicăm câștigării de bani și cât timp dedicăm rugăciunii, meditației, comuniunii noastre cu Dumnezeu și cu cei dragi care ne înconjoară?

Este careva dintre noi capabil să declare cinstit și fără ocolișuri că el trăiește pentru a face bani, cât mai mulți bani? Probabil că nu. În cuvinte, nimeni nu-și leagă inima de bani. În practică, lucrurile stau altfel. De exemplu, am împrumutat multe persoane cu sume mai mari sau mai mici. Unele dintre ele au rămas atât de legate de banii primiți încât au sacrificat prietenia cu mine, m-au evitat în fel și chip, numai să nu-mi restituie împrumutul. Pentru bani, prietenia noastră s-a dus pe apa sâmbetei. Pentru bani, se distrug familii, se abandonează casa natală, se muncește și duminica etc; dar, repet, nimeni nu declară că trăiește pentru bani.

-Exercițiul detașării de bani și bogății trebuie să fie unul repetat zilnic, așa cum zilnic mâncăm de trei ori. Dacă avem bani mai mulți decât ne sunt necesari pentru a nu suferi de foame și de frig, să-i împărțim cu cei care au mai puțin decât noi, chiar dacă nicio lege nu ne obligă la așa ceva. Sunt atâtea lucruri bune și frumoase care se pot face cu banii ce-i avem. De exemplu, să plătești cuiva costul unei excursii sau al unui concediu. Poate că unii își permit să viziteze țări străine de mai multe ori într-un an, iar un vecin de-al nostru nu-și poate permite nici să ia o masă cu prietenii săi la un restaurant. Dacă nouă ne place să mergem la teatru sau operă, sau la diferite spectacole, să ne gândim că sunt profesori cu o pensie amărâtă care ar dori și ei acest lucru, dar nu le ajung banii. Să nu fim egoiști; să procurăm și altora bucuriile pe care ni le permitem nouă; să devenim prietenii celor care au mai puțini bani decât noi. Atât de multe bucurii putem face semenilor noștri, dacă știm să ne deschidem portofelul (mai întâi inima) pentru ei. Cu cât vom fi mai detașați de bani, cu atât ne vom atașa mai mult de oameni și de bucurii pe care nu ni le poate fura nimeni. Banii ni-i pot fura hoții; adevăratele bucurii nu ni le poate fura nimeni.

GENEROZITATEA INIMII

În acel timp, stând în faţa vistieriei, Isus privea cum punea mulţimea banii în caseta pentru ofrande. Mulţi bogaţi puneau mult. A venit şi o văduvă săracă şi a pus două monede mici, câţiva bani. Atunci i-a chemat pe discipolii săi şi le-a zis: "Adevăr vă spun că văduva aceasta săracă a pus mai mult decât toţi cei care pun în caseta pentru ofrande pentru că toţi au pus din surplusul lor, ea însă a pus din sărăcia ei totul, tot ce mai avea la viaţa ei”.

Evanghelia după sfântul Marcu 12,41-44

-Gestul văduvei din această evanghelie mă duce cu gândul la apostolul Petru, care vorbind în numele celorlalți apostoli, îi spune lui Isus: ”Iată, noi am lăsat totul și te-am

urmat". Ca și această văduvă, care i-a dat lui Dumnezeu tot ce mai avea, și apostolii i-au oferit lui Cristos tot ce aveau; mai bine zis, s-au oferit pe ei înșiși. Gestul lor, ca și cel al văduvei înseamnă generozitate extremă; ei oferă lui Dumnezeu tot ce au și își pun în mâinile lui întreaga lor existență.

-Sunt persoane sărace care oferă în cutia milei mai mult decât mulți bogați. Astăzi însă mă gândesc nu numai la toți aceștia, ci la mine însumi și mă întreb dacă i-am oferit totul lui Dumnezeu, așa cum a făcut această văduvă și cum au făcut apostolii. Oare cât de dezlipit sunt de bogății și cât de lipit sunt de Dumnezeu?

-Sunt și bogați (nu doar Becali) care oferă mult pentru biserici și se simt satisfăcuți când numele lor sunt trâmbițate în comunitate, sau sunt scrise pe zidurile lăcașurilor de cult. Aceștia dau mulți bani, nu pentru că sunt generoși, ci pentru ca ceilalți să știe că ei posedă mulți, foarte mulți bani.

-Mai grav însă mi se pare gestul altor bogați care dau mulți bani bisericilor nu pentru că sunt generoși, ci pentru un alt motiv, pervers: Pentru a închide gura oamenilor bisericii; pentru ca aceștia să se alieze cu ei și cu faptele lor rele; pentru ca oamenii bisericii să nu condamne clar și fără echivoc răutățile și ilegalitățile lor și să nu-i arate cu degetul în fața lumii. Cred că și din această complicitate a oamenilor bisericii, România este o țară foarte coruptă, dar fără corupți.

-Mă întorc la gestul extrem al văduvei, gest pe care nu-l observă nimeni; îl vede doar Dumnezeu. Cred că doar El știe numărul acelor persoane generoase, al căror nume nu sunt în presă, la televizor sau în internet. Lor nu le face nimeni publicitate, deși în ochii lui Dumnezeu puținele lor monede valorează mai mult decât toți banii bogaților. Văduva de astăzi ne învață sau ne readuce aminte ceva esențial pentru noi, creștinii: generozitatea tăcută a inimii. Dacă nu învățăm această lecție, riscăm să alunecăm spre iad cu toate bogățiile și banii noștri.

DESPRE DURERE, BOALĂ ŞI RECUNOŞTINŢĂ

În timp ce mergea spre Ierusalím, Isus a trecut prin Samaría şi Galiléea. A intrat într-un sat şi i-au venit în întâmpinare zece leproşi care stăteau la distanţă. Aceştia şi-au ridicat glasul, strigând: „Isuse, Învăţătorule, îndură-te de noi!”. Văzându-i, el le-a spus: „Mergeţi şi arătaţi-vă preoţilor!”. Şi în timp ce mergeau, [leproșii] s-au curăţat. Unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors glorificându-l pe Dumnezeu cu glas puternic şi a căzut cu faţa la picioarele lui [Isus], mulţumindu-i; iar acesta era samaritean. Atunci Isus a spus: „Oare nu s-au curăţat zece? Unde sunt ceilalţi nouă? Nu s-a găsit cine să se întoarcă şi să-l glorifice pe Dumnezeu decât acest străin?”. Apoi i-a zis: „Ridică-te şi mergi! Credinţa ta te-a mântuit”.

Evanghelia după sfântul Luca 17, 11-19

-În fața durerii, ca și a morții toți redevenim egali. Durerea este aceeași pentru toți și nu ține cont de religia cuiva, nici de starea economică, nici de funcțiile pe care omul le are. Adesea, durerile ne unesc mai profund decât bucuriile sau alte interese. Oameni care au trecut prin aceleași necazuri devin prieteni pe viață.

Durerea ne readuce aminte de un Dumnezeu pe care îl invocăm aproape cu disperare ca să îndepărteze de la noi crucile noastre. Cât timp ne merge bine, trăim ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Când dă o boală peste noi, alergăm la preoți și călugări cu har; facem pelerinaje, plătim slujbe și acatiste; numai să ne scape Domnul de boli și necazuri.

-Dar ce se întâmplă cu oamenii care s-au însănătoșit? Aici e-aici! Cei mai mulți uită să mulțumească lui Dumnezeu pentru darul sănătății. Ne luăm cu tot felul de treburi și uităm să fim recunoscători. Nu este suficient să-l rugăm pe Dumnezeu să ne mențină în sănătate sau să ne redea sănătatea. Este necesar să-i mulțumim pentru imensul dar al sănătății. Și nu este vorba doar de sănătatea trupului, ci și de cea interioară, a sufletului nostru.

De câte ori îi mulțumim Domnului pentru sănătatea de care ne bucurăm? Și de câte ori mulțumim celor care au grijă ca noi să fim sănătoși; să nu ne îmbolnăvim din cauza frigului sau a foamei? Sau considerăm cumva că ni se cuvin toate acestea și că cineva este obligat să ni le procure? De multe ori lipsa de recunoștință este mai greu de vindecat decât lepra. -Fericirea noastră izvorăște din binele pe care reușim să-l facem altora și nu din acel ”mulțumesc” pe care ni-l spune sau nu ni-l spune cel căruia i-am făcut un bine. Și totuși, cât de mult ne mângâie sufletul atunci când primim acest simplu gest de recunoștință.

În viață, însă, adesea se întâmplă altceva. Mulți dintre noi considerăm că este de datoria altora să ne facă bine, să ne respecte, să ne acorde atenție, să ne satisfacă toate dorințele pe care le avem. Câți copii nu cer părinților tot felul de lucruri, iar dacă nu primesc tot ceea ce doresc, se supără, le întorc spatele, le vorbesc urât. Iar dacă primesc, uită să mulțumească și să le ofere un gest de iubire. O mamă mi se plângea de faptul că în casă se simte mai mult o persoană de serviciu care trebuie să spele, să calce hainele tuturor, să facă curățenie, să gătească în bucătărie, să așeze masa, să strângă masa, să facă cumpărături, să aibă grijă de plata facturilor etc. Și toate acestea să le facă cu zâmbetul pe buze, iar dacă vrea să se mai odihnească, să o facă atunci când nimeni nu este în casă.

Ar trebui să învățăm că în viață nimic nu cade din cer și totul cere efort și sacrificii din partea cuiva, iar tot ce avem reprezintă nu doar rodul muncii noastre, dar și rezultatul generozității altora. Adesea merg în oraș și privesc cu admirație spațiile verzi amenajate de către primărie. Văd rigole cu flori, bănci, spații de joacă pentru copii. Le privesc cu drag pe toate, dar uneori mă întreb dacă noi, cetățenii Iașului, știm să fim recunoscători măcar în gând pentru confortul care ni se oferă. Mă întreb dacă acei părinți care-și aduc copiii să se joace în parc știu să-i învețe să spună măcar un mulțumesc persoanelor și

instituțiilor care le crează aceste condiții pentru ca ei să se simtă bine. Nu știu dacă la noi se promovează cultura recunoștinței pentru ceea ce avem; pentru ceea ce primim de multe ori gratis și poate fără să merităm aceste lucruri. Aerul pe care-l respirăm, lumina soarelui pe care o vedem, și însăși viața pe care o avem, toate sunt daruri ale lui Dumnezeu. Să nu uităm să fim recunoscători pentru toate acestea și multe, multe altele.

-Evanghelia aceasta ne mai învață ceva ce trebuie să corectăm în modul nostru de a ne trăi credința. Nu sunt puțini cei care îl confundă pe Dumnezeu cu un mag vrăjitor ce are o baghetă magică cu care anulează foaia noastră clinică. La fel cum sunt mulți creștini care se prezintă în fața lui Dumnezeu cu nenumărate probleme; dar nu direct, ci printr-un mijlocitor, sfântul Anton. Acestuia, mai ales în zilele de marți, credincioșii îi prezintă lui Cristos lungi liste cu tot felul de probleme, unele dintre ele neavând de-a face chiar deloc cu sufletul nostru și cu mântuirea lui.

-Eu alerg zilnic la Dumnezeu, rugându-l să rămână mereu prezent în gândurile mele; să mă păstreze în sănătatea minții și să mă ajute să am o inimă caldă și generoasă. Voi ce-i cereți?

UNDE-I DUMNEZEU?

În acel timp, întrebat de farisei când vine împărăţia lui Dumnezeu, Isus, răspunzând, le-a zis: "Împărăţia lui Dumnezeu nu vine în mod vizibil. Nici nu poţi spune: «Iat-o aici!» sau: «Iat-o acolo!», căci, iată, împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru!"
Evanghelia după sfântul Luca 17,20-21

Noi credem într-un Dumnezeu creator a toate, prezent în toată creația sa, dar pe care ochii noștri nu-l pot vedea. Și totuși, El este prezent în toate, iar lucrarea lui crește mereu și va continua să crească până la sfârșitul timpurilor.

-Lucrarea lui Dumnezeu în lume este asemeni bobului de grâu căzut în pământ, care germinează, crește și rodește pe nesimțite, fără zgomot, într-o tăcere totală. Împărăția lui reprezintă un mister pe care mintea noastră nu-l va cuprinde niciodată pe deplin.

-Tradusă în cuvinte simple și pe înțelesul tuturor, Împărăția lui Dumnezeu este prezentă acolo unde astăzi noi ne vom ruga; sau ne vom face în grabă măcar un semn al Crucii. Acolo unde astăzi vom zâmbi sincer celui de lângă noi, acolo este prezent și Dumnezeu, în zâmbetul nostru. Acolo unde cineva suferă, acolo este prezent Cristos răstignit. În orice suferință umană suferă Fiul lui Dumnezeu și orice intervenție a noastră pentru a combate suferința înseamnă lucrarea Lui în noi și între noi. Împărăția lui Dumnezeu este înrădăcinată în profundul ființei noastre. Dumnezeu este în fiecare dintre noi cu inteligența, voința și cu viața Lui. Noi suntem templele vii în care trebuie să se cânte slavă lui Dumnezeu; mai mult chiar decât o cântă preotul în biserică. Mai nou, pentru cine încă nu și-a dat seama, împărăția lui Dumnezeu este și aici, pe Facebook.

-Împărăția lui Dumnezeu este în aerul pe care-l respirăm, în apa pe care o bem, în mâncarea pe care o mâncăm, căci toate sunt darul prezenței lui în lumea pe care a creat-o din iubire, pentru ca noi să-l iubim și să ne iubim unii pe alții. Împărăția lui Dumnezeu este întâi de toate iubire. Iubirea este cheia care ne deschide poarta misterului vieții noastre și a tot ceea ce există. Putem spune că împărăția lui este în fiecare bătaie a inimii noastre.

-Nu-i nevoie să mergem la Ierusalim, sau la Roma, la Lourdes sau la Muntele Athos pentru a-l întâlni pe Dumnezeu. Trebuie să păşim în sanctuarul din noi pentru a simți bătăile inimii Lui în inima noastră. Iar dacă vrem să-i auzim glasul, să-l ascultăm pe cel al conștiinței noastre. Împărăția lui Dumnezeu este ca o apă care izvorăște în noi pentru ca apoi să se întindă peste tot pământul, până la marginile lumii.

LUME, DUMNEZEU VINE LA TINE

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Aşa cum a fost în zilele lui Noe, tot aşa va fi în zilele Fiului Omului: ei mâncau, beau, se însurau şi se măritau până în ziua în care Noe a intrat în arcă; atunci a venit potopul şi i-a nimicit pe toţi. La fel cum s-a întâmplat în zilele lui Lot: ei mâncau, beau, cumpărau, vindeau, plantau, construiau; dar în ziua în care a ieşit Lot din Sodoma, a plouat din cer cu foc şi pucioasă şi i-a nimicit pe toţi. Tot la fel va fi în ziua în care Fiul Omului se va arăta. În ziua aceea, cine va fi pe acoperiş, iar lucrurile îi vor fi în casă, să nu coboare să le ia şi, tot aşa, cine este la câmp să nu se întoarcă înapoi! Amintiţi-vă de femeia lui Lot! Dacă cineva va căuta să-şi salveze viaţa, o va pierde; iar dacă cineva o va pierde, o va păstra. Vă spun: în noaptea aceea vor fi doi într-un pat: unul va fi luat, celălalt va fi lăsat; două femei vor măcina în acelaşi loc: una va fi luată, cealaltă va fi lăsată. Doi oameni vor fi pe câmp: unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat". Atunci, ei l-au întrebat: "Unde, Doamne?" Iar el le-a spus: "Unde este cadavrul, acolo se vor aduna şi vulturii".

Evanghelia după sfântul Luca 17,26-37

-Lumea este mereu aceeaşi iar oamenii se comportă mereu la fel. Cum era cu mii de ani înainte, în vremea lui Noe şi a lui Lot, aşa este şi în prezent şi nu cred că în viitor oamenii îşi vor modifica atitudinea faţă de viaţă, lucruri, şi chiar faţă de Dumnezeu. Oamenii vor face aceleaşi lucruri: se vor hrăni, vor munci, vor transmite viaţa mai departe. Se vor gândi şi la Dumnezeu? Îl vor aştepta să vină la ei? Probabil vor fi ocupaţi cu alte lucruri mai lumeşti decât cu venirea lui în mijlocul lor; aşa cum s-a întâmplat acum două mii de ani în urmă, la Betleem. Şi în prezent, Dumnezeu are în plan să vină pe pământ, printre oameni. Doar că aceştia sunt ocupaţi deja cu vinderea şi cumpărarea a tot felul de decoruri pentru sărbătorile de iarnă.

Așa a fost și anul trecut; cu ocazia acestor sărbători s-au vândut și s-au cumpărat multe lucruri. Comerțul funcționează și orice sărbătoare reprezintă o bună ocazie pentru a mai cumpăra ceva. Cât privește venirea lui Dumnezeu în istoria noastră, suntem prea ocupați cu nenumărate probleme pentru a mai avea timp și de el. Societatea s-a laiciziat și continuă să meargă pe acest drum. Pentru mulți (numărul lor crește mereu) Dumnezeu reprezintă mai mult o legendă pioasă care aparține unei epoci istorice deja apuse. Iar ce ne spune evanghelia aceasta, că va veni Dumnezeu și-i va lua cu el pe unii, adică aceștia se vor salva, iar alții vor fi lăsați, adică vor cădea în ghearele diavolului; această istorisire este doar pentru a-i speria pe oameni, și ca atare trebuie scoasă din mintea lor. Nu trebuie să se vorbească de așa ceva, nici la orele de religie; nicăieri. La fel cum nu trebuie să li se vorbească oamenilor despre iad, diavoli și despre focul cel veșnic. Oamenii au altceva mai bun de făcut, decât să-și tulbure mintea și liniștea cu astfel de istorisiri înspăimântătoare. Se pare că religia a devenit un accesoriu de care omul nu mai are nevoie, sau care îl deranjează; ca atare, se descotorosește de el. Iar astfel de viziuni apocaliptice ale intervenției lui Dumnezeu în istoria oamenilor reprezintă un simplu gen literar lipsit de importanță. Cam așa se desfășoară istoria multor oameni în raport cu Dumnezeu.

-Dar istoria noastră personală cum merge? Lăsând-i acum pe Noe, pe Lot și soția lui, să privim în curtea noastră. Ce vedem? Milioane de români ocupați cu munca prin străinătate. Alte milioane de români fac și ei ce pot aici, în țară. Politicienii și guvernanții fac și ei ce pot, și se pare că nu fac bine. Mulți ne-am îmbogățit deja, adică avem mult mai multe lucruri decât în timpul lui Ceaușescu, dar tot nu suntem mulțumiți și spunem că este greu, căci mereu ne comparăm cu vesticii și cu americanii. Avem atâtea probleme de rezolvat; să ne împrietenim, să ne iubim, să ne căsătorim; să ne trădăm, să ne urâm și să divorțăm. Să cumpărăm și să vindem, cât se poate, eludând legea. Apropo,

știm că astăzi este vinerea neagră a prețurilor; vor fi mulți cei care vor lua cu asalt magazinele reale și cele online?

-Curioasă mai este această istorie a noastră! Dar eu sunt optimist, căci dacă așa a fost omul de când este el, la fel a fost și rămâne Dumnezeul care l-a creat. Iar eu cred mai mult în Dumnezeu decât în oameni. Ca atare, pentru mine istoria zilei de astăzi este una pozitivă, frumoasă. Astăzi va fi o zi în care Domnul va veni la mine și mă va lua alături de el, așa cum m-a luat și ieri; cred că și mâine va face la fel. Ba chiar acum, când scriam aceste cuvinte, l-am simțit alături șoptindu-mi la urechea sufletului: Emile, nu fi rău cu semenii tăi și pune multă iubire în tot ceea ce gândești și spui despre ei. Știi că eu îi iubesc pe toți, așa cum te iubesc și pe tine. Aceasta este revelația și istoria mea în acest moment; nu știu cum este a voastră, dar aș fi curios să aflu.

PS: Cred că acolo unde sunt istorii triste, acelea sunt scrise de oameni; iar acolo unde sunt istorii vesele și optimiste, acelea sunt scrise tot de oameni, dar sub inspirația lui Dumnezeu.

CUM SĂ NE RUGĂM?

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi o parabolă referitor la datoria de a se ruga întotdeauna și de a nu se descuraja: "Într-o cetate, era un judecător care nu se temea de Dumnezeu şi căruia nu-i era ruşine de oameni. Şi mai era în cetatea aceea o văduvă care venea la el şi-i spunea: «Fă-mi dreptate împotriva duşmanului meu!» Dar, mult timp, el nu a voit. Apoi şi-a zis: «Deşi de Dumnezeu nu mă tem şi de oameni nu mi-e ruşine, pentru că nu mă lasă în pace, îi voi face totuşi dreptate văduvei acesteia, ca să nu vină şi să mă tot bată la cap»". Iar Domnul a zis: "Aţi auzit ce a spus judecătorul nedrept! Oare Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor săi care strigă zi şi noapte către el, chiar dacă-i face să aştepte? Vă spun că le va face dreptate repede. Dar când va veni Fiul Omului, va găsi oare credinţă pe pământ?" Evanghelia după sfântul Luca 18,1-8

În primul rând, trebuie spus că judecătorul nedrept din această evanghelie nu-l reprezintă pe Dumnezeu, ci pe oamenii nedrepți, sau nedreptatea în general.

-Să ne oprim însă atenția asupra celuilalt personaj, văduva. Aceasta este o încăpățînată care nu cedează. Ea este modelul tuturor acelor creștini care nu cedează nici în fața celor mai mari dificultăți. Este modelul acelor soții care se roagă lui Dumnezeu pentru ca soții lor să nu mai bea alcool peste măsură, deși aceștia s-au îmbătat deja din noaptea nunții, iar de atunci au trecut zeci de ani și nu și-au părăsit năravul; ba mai mult s-au afundat în el. Văduva aceasta este exemplul tuturor acelora dintre noi care continuăm să ne rugăm lui Dumnezeu ca să fim mai buni, mai drepți, mai credincioși, deși cu trecerea anilor constatăm că nu am făcut mari progrese; dar continuăm lupta cea bună și zilnic ne înălțăm gândul și inima la Domnul.

-Dar mai poate să reprezinte rugăciunea văduvei rugăciunea multor creștini care zilnic au ceva de cerut lui Dumnezeu, mai rău decât cerșetorii. În loc să udăm noi legumele și zarzavaturile din grădină, ne rugăm lui Dumnezeu să trimită ploaie pe pământ; bineînțeles, întâi să cadă peste grădina noastră și apoi peste celelalte grădini sau ogoare. Rugăciunea multora poate fi, de fapt, o fugă de responsabilitate și o formă de alienare față de problemele concrete ale vieții. Să facă Dumnezeu dreptate în lumea aceasta, dar eu stau leneș și comod în pătrățica mea și nu mă implic în promovarea dreptății. Chiar dacă văd cum sub ochii mei cei nedrepți își fac interesele lor murdare, eu, eventual, mârâi ceva pe la colț, dar nu mă implic. Nici măcar la vot nu merg, și mă limitez să-i critic pe toți, de pe margine. Rugăciunea aceasta de cerere poate ascunde o lene gravă, o minte mereu odihnită sau o neîncredere în puterea noastră de a schimba lucrurile în bine; poate însemna și o îngropare a talanților pe care Dumnezeu ni i-a dat.

-Este justificată întrebarea finală a lui Isus Cristos: ”Dar când va veni Fiul Omului, va găsi oare credință pe pământ?" Răspunsul la întrebarea lui îl dăm noi, fiecare dintre noi: Da,

Doamne, vei găsi credință pe pământ. Vei găsi credința mea; așa cum ai găsit-o ieri și o vei găsi și mâine. Vei găsi credința mea prezentă în rugăciunea și faptele mele bune. Chiar dacă în lumea în care m-ai trimis are mulți judecători care nu se tem de Dumnezeu, iar de oameni nu le este rușine, eu voi rămâne neclintit în credință ca această văduvă despre care tu îmi vorbești și mi-o dai ca exemplu și model de viață.

-Și dacă înțelegem mai în profunzime această parabolă, vom pricepe că rugăciunea constantă, continuă reprezintă nu atât o datorie a noastră, cât mai ales o necesitate vitală pentru o viață autentic creștină, așa cum sunt aerul, apa și alimentele pentru viața trupului nostru.

VINE SFÂRȘITUL LUMII? CARE SFÂRȘIT?

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "În zilele acelea, după acea nenorocire, soarele se va întuneca, iar luna nu-şi va mai da strălucirea ei; stelele vor cădea de pe cer, iar puterile cerului se vor zgudui. Atunci îl vor vedea pe «Fiul Omului venind pe nori» cu putere mare şi glorie. Atunci va trimite îngerii şi va aduna pe toţi aleşii săi din cele patru vânturi, de la capătul pământului până la capătul cerului. Învăţaţi de la smochin parabola: când mlădiţa devine deja fragedă şi dau frunzele, ştiţi că vara este aproape. La fel şi voi, când veţi vedea că se împlinesc acestea, să ştiţi că este aproape, la uşă. Adevăr vă spun că nu va trece această generaţie până nu se vor împlini toate acestea! Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece. Cât despre ziua şi ceasul acela, nu ştie nimeni, nici îngerii în cer, nici Fiul, ci doar Tatăl".

Evanghelia după sfântul Marcu 13,24-32

-Acest text al evangheliei lui Marcu nu trebuie înțeles ca un reportaj sau un documentar despre evenimente care vor avea loc pe pământ și în univers. Aici este folosit un limbaj apocaliptic plin cu imagini enigmatice și hiperbole care nu trebuie luate în sens literal, ci trebuie să găsim o interpretare

corectă a lor. Comunitatea căreia îi scria Marcu era în criză, așa cum era în criză imperiul roman și părea că merge spre distrugere și ruină totală. Se trăia atunci un timp de criză și de așteptare a ceva ce nu știa nimeni ce anume. Vor cădea stelele, venerate în religiile păgâne de atunci. Creștinii însă, puțini la număr și persecutați de păgâni, îl vor vedea pe «Fiul Omului venind pe nori» cu putere mare și glorie. El va veni și-i va chema la sine pe aleșii săi. Când anume se vor întâmpla acestea? Înainte ca să treacă acea generație; adică va fi curând. Finalul evangheliei ne spune însă altceva: Nimeni nu cunoaște ziua și ceasul când se vor întâmpla toate acestea, nici măcar Isus Cristos, ci doar Tatăl din ceruri.

-Spre sfârșitul primului mileniu, mulți credeau că odată cu anul 1000 va fi sfârșitul lumii, dar nu a fost. După încă un mileniu, adică în anul 2000, alte scrieri, alți profeți mincinoși spuneau că va fi sfârșitul; dar nu a fost nici atunci. Calendarul Maya prevestea sfârșitul a toate în anul 2012, dar nu a fost. Cu ceva secole în urmă, Nostradamus prevestea și el niște evenimente pe care mulți le-au interpretat și fixat în timp; dar nici ei nu le-au nimerit exact. Așa cum nici ghicitorii și cititorii în stele nu prea le nimeresc în ceea ce spun. Sunt filme din seria B (fără premii Oscar) care prezintă sfârșitul lumii cu efecte catastrofale prelucrate în calculatoare și mai puțin pe platourile de filmare, filme care vor să șocheze mintea noastră. În loc să ne uităm la ele, mai bine am ieși la plimbare.

-Apocalipsele înspăimântătoare de acum două milenii și-au pierdut actualitatea, dar au apărut altele noi. Și se pare că acestea ar trebui să ne îngrijoreze mai mult decât cele prezentate de fragmentul evanghelic citat. Să ne gândim, de exemplu, la ce face astăzi omul cu propriul său viitor. Vrea să se cloneze, așa cum a făcut cu oaia Dolly. Vrea să-și distrugă viitorul, iar schimbările climatice și extinderea deșertului pe planeta noastră sunt cu adevărat îngrijorătoare. Grupul Iluminaților (Bilderberg) stabilesc o nouă ordine mondială, o nouă eră-religie și planifică

reducerea drastică a populației globului la cca un miliard de oameni. Marile puteri ale lumii au acumulat atâtea focoase nucleare și arme biologice și chimice încât ar putea să distrugă tot ce are viață pe acest pământ și încă de mai multe ori. Mulți oameni nu mai cred în niciun Dumnezeu; cred doar în ei înșiși, iar în practică se verifică faptul că omul devine lup pentru semenul său. Poate că aceste lucruri ar trebui cu adevărat să ne neliniștească. De ce se comportă omul în felul acesta cu el însuși și cu lumea în care trăiește? Să fie un mister al răului care-l macină pe om din interior, cu efecte vizibile în exterior?

-Mai mult decât de o forță distructivă, malefică, de un mister orchestrat de Satana și de iad, ceea ce ne poate învăța această evanghelie este un fapt sigur, și anume că toți suntem trecători prin această lume. Ba, mai mult, însăși planeta pământ este trecătoare; și nu numai pământul, dar și ceilalți aștri; nici ei nu sunt veșnici. Se afirmă că soarele, de exemplu, și-a epuizat jumătate din combustibilul său. Rezervele scad și pe pământ; nu sunt veșnice. Nimic din ceea ce este materie nu este veșnic.
-Doar realitățile spirituale sunt veșnice; adică doar Dumnezeu și lumea lui spirituală este veșnică. Materia și timpul ei se vor sfârși. Va rămâne doar Spiritul și veșnicia lui. Vor rămâne cuvintele lui Dumnezeu și trimisul lui, Isus Cristos, care ne va lua cu El în ceruri. Cândva, îl vom privi doar pe El și lumea paradisului. În rest, nu va mai fi nimic din tot acest univers material.

-Să ne imaginăm ce s-ar întâmpla dacă noi am trăi veșnic. Am ajunge într-o stare de plictiseală insuportabilă, căci chiar și cele mai mari frumuseți pe care le-am contempla în acest univers și-ar epuiza frumusețea și ne-am plictisi de ele. Chiar și cea mai frumoasă muzică pe care am asculta-o (Mozart sau Beethoven), ascultând-o de cinci sute sau de o mie de ori, până la urmă și-ar epuiza farmecul și ne-am plictisi de ea. Chiar și cea mai apetisantă mâncare ar ajunge să nu ne mai placă.
-Trăim pe o planetă și suntem într-un univers plin de mistere, de

necunoscut, de lucruri pe care nu ni le putem explica și nu le putem înțelege.

Singura realitate care poate rămâne mereu proaspătă și care nu-și va epuiza frumusețea și bunătatea este doar infinitul lui Dumnezeu, adică este însuși Dumnezeu. Noi suntem creați pentru infinit iar inima noastră nu-și va găsi odihna decât în El, veșnica și mereu noua frumusețe a unei lumi spiritualizate. -Contemporanii evanghelistului Marcu și-au imaginat sfârșitul lumii într-un cadru apocaliptic specific timpului de atunci. De atunci și până astăzi, oamenii și-au imaginat sfârșitul în modalități cam la fel de imprecise și înspăimântătoare. Dacă însă înțelegem mai bine și mai corect Evanghelia în ansamblul ei, vom pricepe că totul există și va exista în Dumnezeu, iar El este și va rămâne o minune a vieții, a binelui, adevărului și frumuseții care nu se va epuiza niciodată. Finalul lumii este ca un film cu ”happy”, fără ”end”.

PRIVEȘTE ȘI VEZI!

În acel timp, pe când se apropia Isus de Ierihon, un orb stătea lângă drum cerșind și, auzind că trecea mulţimea, s-a interesat ce este. I-au adus la cunoştinţă că trece Isus Nazarineanul. Atunci el a strigat: "Isuse, Fiul lui David, îndură-te de mine!" Cei care mergeau înainte îl certau ca să tacă, dar el striga şi mai tare: "Fiul lui David, îndură-te de mine!" Atunci Isus, oprindu-se, a poruncit să fie adus la el. Când s-a apropiat, l-a întrebat: "Ce vrei să-ţi fac?" I-a răspuns: "Doamne, să-mi recapăt vederea!" Iar Isus i-a răspuns: "Vezi! Credinţa ta te-a mântuit". Îndată, orbul şi-a recăpătat vederea şi l-a urmat, glorificându-l pe Dumnezeu. Şi tot poporul, văzând acestea, a dat laudă lui Dumnezeu. Evanghelia după sfântul Luca 18,35-43

Episodul relatat de acest fragment evanghelic se regăsește și în evanghelia lui Matei (20, 29-34), doar că acolo ni se vorbește de doi orbi. În evanghelia lui Marcu (10, 46-52) aflăm și numele orbului, Bartimeu.

Cine a cunoscut persoane care nu au darul vederii? Eu, foarte puține. Cred că sunt mulți orbi, doar că pentru cei mai mulți dintre noi, ei nu intră în orizontul preocupărilor noastre. Cred că trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să ne vindece de orbirile noastre și să ne comunice privirea lui care-i vede pe cei care nu mai văd sensul vieții lor și nici luminița de la capătul tunelului. Mă gândesc la toți aceia pentru care soarele nu strălucește pe strada lor; care și-au pierdut speranța că va mai răsări vreodată și se târăsc prin viață cu privirea coborâtă în pământ, în țărână.

-Mă gândesc apoi la cei care te privesc, dar care nu te văd, iar privirea lor trece prin tine ca printr-o sticlă. Aceștia văd, și totuși nu văd; privirea lor este pierdută undeva într-o lume doar a lor; ei nu-i văd pe cei pe lângă care trec zilnic. Aceștia văd doar ceea ce vor ei să vadă, ca și cei care aud doar ceea ce vor ei să audă.

-Orbul cerșetor de la porțile Ierihonului îi reprezintă pe toți doritorii de lumină, dar care trăiesc în întunericul ignoranței, prizonieri ai întunericului minților lor, pentru că nimeni nu i-a ajutat să vadă lumina. El mă duce cu gândul la toți analfabeții, la toți neștiutorii de carte, pentru care universul infinit al științelor, al cunoașterii frumuseților creației rămâne ascuns, necunoscut.
-Orbul din Ierihon suntem noi toți cei care nu-l vedem pe Dumnezeu în semenul nostru, nici în frumusețile creației sale. Există o orbire sufletească, interioară care ne închide în egoismul nostru și ne face să rătăcim pe drumuri rele, greșite care nu duc spre fericire, ci spre nefericire.

-Cât timp vom fi orbi sufletește, vom fi și cerșetori; vom depinde de alții. Vom avea nevoie ca altcineva să ne ia de mână și să ne poarte pașii, ca să nu ne împiedicăm și să cădem.

-Isus Nazarineanul trece zilnic pe lângă noi. Să-i cerem cu insistență să ne vindece de orbirile noastre interioare și el o va face. Recăpătând vederea ochiului interior, a acelui ochi care privește în profunzimea ființei noastre și dincolo de scoarța lucrurilor, vom vedea altfel. Privirea interioară pe care ne-o

dăruieşte Dumnezeu ne ajută să vedem mai departe de micile noastre convingeri; să ieşim din orizontul îngust în care trăim şi să vedem totul din perspective mult mai largi, mai generoase.

-Noi, creştinii, care am recăpătat vederea interioară, nu avem voie să tăcem. Ca şi orbul din evanghelie, trebuie să dăm slavă lui Dumnezeu cu viaţa noastră şi să comunicăm tuturor bucuria de a vedea tot ceea ce el a creat şi ne-a oferit pentru binele nostru.

ZAHEUL DIN NOI

În acel timp, Isus a intrat şi a traversat Ierihonul. Şi, iată, un bărbat numit Zaheu, care era şeful vameşilor şi era bogat, căuta să vadă cine este Isus, dar nu putea din cauza mulţimii, întrucât era mic de statură! Atunci a alergat înainte şi s-a suit într-un sicomor, ca să-l vadă, căci Isus avea să treacă pe acolo. Când a ajuns în acel loc, Isus, ridicându-şi ochii, i-a spus: "Zaheu, coboară în grabă, pentru că astăzi trebuie să rămân în casa ta!" El a coborât în grabă şi l-a primit cu bucurie. Toţi cei care au văzut murmurau spunând: "A intrat să fie găzduit la un om păcătos". Dar Zaheu, stând în picioare, i-a spus Domnului: "Iată, Doamne, jumătate din ceea ce am o dau săracilor şi, dacă am nedreptăţit pe cineva, îi dau înapoi împătrit!" Atunci Isus i-a spus: "Astăzi s-a făcut mântuire pentru această casă, întrucât şi el este fiul lui Abraham. Pentru că Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ceea ce era pierdut".

Evanghelia după sfântul Luca 19,1-10

-Ca să-l poată vedea pe Isus, Zaheu, scund de statură, s-a urcat într-un copac, într-un sicomor. Cât de mult aș vrea să fiu un copac cât mai înalt în care să se urce oamenii și de acolo, de pe ramurile lui să-l poată vedea pe Dumnezeu!

-Vameșul din evanghelie îmi aduce în fața ochilor pe cei care au primit (sau au furat) mult de la viață: bani, putere, supunerea celorlalți. Dar de la semenii lor n-au primit iubire, nici măcar puțină afecțiune. Ei învârt bani mulț; poate nici nu

mai știu cu exactitate câți bani au în cont sau ascunși în saltele. Cine-i iubește pe cei care-ți iau taxe și impozite? Cine-i iubește pe cei care îți iau din salariu? Nimeni! Cine-i iubește pe vameșii de la frontiere care învârt acolo tot felul de afaceri necurate? Cel puțin așa spune mass-media. Acești Zahei reprezintă o categorie de oameni care au mulți bani, multe averi, cel mai adesea dobândite pe căi necinstite, dar care nu au ceva mult mai important, iubirea sau măcar respectul semenilor lor.

-Zaheul acesta, curios să-l vadă pe Isus Cristos, îmi aduce aminte de securiștii din perioada comunistă care veneau deghizați la biserică și-i spionau pe preoți, interesați de ce spuneau la predici, ca să-i prindă în vorbă. Îi spionau și pe credincioși, interesați de toți cei care frecventau bisericile, pentru ca apoi să-i toarne la partid și să-i șantajeze. Despre acești securiști și comuniști înverșunați, un preot, adresându-se credincioșilor la predică, afirma că nu trebuie să fie crezuți nici atunci când ne dau ora exactă. În fidelitatea și intransigența lor religioasă, erau credincioși, clerici și laici, care declarau raiul închis complet și definitiv pentru comuniștii activi, oameni ai răului și colaboratori direcți ai Satanei.

-În fidelitatea noastră față de învățătura creștină, în atașamentul nostru față de credința pe care o avem, riscăm să-i luăm locul singurului judecător al omului, creatorul său, Dumnezeu, și să-i declarăm pierduți pentru veșnicie pe toți Zaheii de ieri și de astăzi.

Fundamentaliștii din timpul lui Isus nu au murit. Și nu sunt numai fundamentaliștii islamici, ci sunt toți încrâncenații care, bătându-se în piept cu credința lor, nu se amestecă cu alții, de altă religie, ca să nu se spurce. Sunt toți fundamentaliștii familiei formată după legea naturală dintr-un bărbat și o femeie și care aruncă cu ouă și roșii stricate după LGBT-iști. Sunt toți aceia care mai direct sau mai pe ascuns au spus că arșii de vii de la Colectiv și-au meritat soarta.

Sunt mulți oameni care nu gândesc ca noi, nu se comportă ca noi, și din acest motiv îi punem la zid, noi, cei drepți. Așa cum au procedat naziștii cu evreii și cu țiganii. Așa cum i-au pus la zid comuniștii pe credincioși și pe toți cei care se opuneau ideologiei lor. În noi, democrații de astăzi, trăiește un mic Hitler sau un mic Stalin atunci când îi arătăm cu degetul pe cei care gândesc și se comportă diferit de noi. Atunci când îi mustrăm; îi condamnăm; îi scoatem din viața noastră ca pe niște stârvuri urât mirositoare.

-Evanghelia de astăzi este o lecție fundamentală de viață care ne învață iubirea lui Dumnezeu pentru toate creaturile sale, inclusiv pentru păcătoșii publici și pentru cei care reprezintă un pericol social. Dumnezeu nu urăște niciun om și pe toți îi dorește alături de el. Tuturor, buni și răi, le întinde o mână, iar paradisul l-a pregătit pentru toți. Chemarea lui Dumnezeu la mântuire, la fericire este adresată tuturor oamenilor, fără nicio deosebire de vârstă, sex, religie, etnie, stare socială sau economică, apartenență politică sau ideologică etc.

-Personal, din păcate, nu prea am cunoscut Zahei convertiți. Nu am cunoscut cazuri de persoane care s-au îmbogățit pe nedrept, eludând legile, furând de la alții și din avutul obștesc și care să se convertească. Să restituie tot ceea ce au furat și să înceapă a trăi o viață normală, cinstită. La fel cum nu am cunoscut cazuri de convertire a celor care au pactizat grav cu Securitatea, făcâd rău semenilor lor. Lumea noastră creștină este încă departe de a separa binele de rău, albul de negru, adevărul de eroare. Continuăm să ne scăldăm, să ne bălăcărim într-un creștinism prea puțin convingător și într-o democrație ”made in România”. Dar tocmai pentru aceasta, evanghelia aceasta este atât de actuală și necesară pentru noi.

-Dacă iubirea noastră pentru marii Zahei ai timpurilor actuale ar fi mai mare decât dragostea lor murdară pentru arginți, atunci am contribui la convertirea lor, așa cum privirea plină de iubire și iertare a lui Isus l-a convertit pe Zaheul din evanghelie.

Deci, să deducem faptul că îmbogățirea nedreaptă a Zaheilor de astăzi este cauzată și de lipsa noastră de iubire? Cam așa se pare.

TOTUL ESTE DAR; TOTUL ESTE HAR

Un om, voind să plece într-o călătorie, şi-a chemat servitorii şi le-a încredinţat bunurile sale. Şi unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi, iar altuia unul, fiecăruia după propria putere. Apoi a plecat. Îndată, cel care primise cinci talanţi s-a dus, a lucrat cu ei şi a câştigat alţi cinci. La fel cel cu doi talanţi, a câştigat alţi doi. Dar cel care primise unul, s-a dus, a săpat o groapă în pământ şi a ascuns banii stăpânului său.

Evanghelia după sfântul Matei 25, 14-19

-Mă minunez de toți și de toate; de apa care ne este dată pentru a ne potoli setea, pentru a ne curăța de orice murdărie, pentru a uda câmpurile și a le face rodnice. Mă minunez de aerul care ne este dat pentru a-l respira și a trăi; pentru ca viața să continuie pe acest pământ.

Toate au un rost în lumea aceasta; toate au fost create pentru a-și îndeplini menirea lor. Nimic nu-i la voia întâmplării; nimic nu-i creat pentru rău și haos. Toate au rost și un făgaș al lor pe care merg spre scopul sădit în ele de Creator încă de la facerea lumii. De la un fir de nisip și până la planete și galaxii, de la furnică până la elefant, toate au un rost, un scop al lor. Toate au un adevăr ascuns în ele; toate sunt frumoase; toate sunt bune. Totul în acest univers înseamnă armonie, ordine, echilibru și frumusețe.

-Mă minunez de darurile pe care Creatorul le-a sădit în mine, ca să-și îndeplinească menirea lor cea bună. Mi-a oferit în dar viața și un trup sănătos, și pentru ca totul să meargă bine, mi-a pus în creier inteligența și liberul arbitru, iar în inimă a sădit voința, pentru ca eu să pot deosebi binele de rău și să merg pe calea binelui. Mi-a oferit în dar părinții, profesorii, preoții, școala, casa și masa, hainele, un domiciliu, prieteni și colegi,

cadouri, bani, cărți, telefon, internet, televiziune, radiou, reviste și ziare; mi-a dat pământul întreg pe care să circul în voie și să-l păstrez frumos și curat.

-Mi-a dat în dar visuri nenumărate, fantezia, imaginația și aspirații multe, foarte multe, pentru ca eu să mă folosesc de toate; să le fac rodnice; să devin mai frumos și să fac mai frumoasă și mai bună lumea pe care a pus-o la picioarele mele.

-Mi-a dat Domnul credința, haruri fără număr, sfintele sacramente, rugăciunea altora, prietenia, iertarea și înțelegerea semenilor mei. Mi-a dat mijlocirea sfinților. Mi s-a oferit pe El însuși. Mi-a dat în dar și paradisul. Mi-a oferit totul, ca eu mă folosesc de toate pentru a-l cunoaște mai mult pe El și pentru a fi fericit împreună cu toți oamenii în împărăția lui, mai mare decât universul.

-Totul este dar, totul este un har al Creatorului. Noi înșine suntem rodul bunătății sale. Noi suntem un cadou pe care Dumnezeu și-l face lui însuși și nu se satură să se bucure de creația mâinilor sale. Noi suntem un dar a cărui menire este să se ofere cu aceeași generozitate cu care a ieșit din mâinile Celui care l-a creat. Să avem grijă ce facem astăzi cu talanții primiți.

SUNTEM IUBIȚI PÂNĂ LA LACRIMI

În acel timp, când Isus s-a apropiat de Ierusalim, văzând cetatea, a plâns pentru ea, zicând: "Dacă tu ai fi cunoscut în ziua aceasta calea spre pace! Acum însă este ascunsă pentru ochii tăi. Căci vor veni peste tine zile când duşmanii tăi vor săpa tranşee în jurul tău, te vor încercui şi asedia din toate părţile, te vor face una cu pământul pe tine şi pe copiii tăi care sunt în tine şi nu vor lăsa din tine piatră peste piatră, pentru că nu ai cunoscut timpul vizitării tale".

Evanghelia după sfântul Luca 19,41-44

-Isus se apropia de cetatea sfântă, Ierusalimul, venind dinspre Muntele Măslinilor, și de aici, de sus, a văzut orașul în

toată splendoarea lui. A văzut mai ales templul impunător, măreț, la care se lucra deja de mult timp. Și se va mai lucra încă, până în anul 63, pentru ca după șapte ani să fie ars și distrus complet de către puterea imperială romană. La fel au procedat romanii și cu orașul sfânt: nu a rămas din el piatră peste piatră; l-au arat.

Dumnezeu plânge privind orașul său sfânt. Plânge deoarece îi vede destinul tragic, destin care-i va însoți pe evrei mii de ani. Împrăștiați prin toată lumea, templul nu va mai fi semnul și simbolul unității lor etnice și religioase.

-Îmi vine să plâng, uitându-mă la bisericile noastre care se golesc de credincioși. Multe sunt închise cu lacăte grele, iar zidurile și acoperișurile lor sunt năpădite de buruieni. Mai grav, multe din templele lui Cristos sunt dărâmate sau transformate în biblioteci, magazine și săli pentru concerte.

-Plânge Dumnezeu și astăzi, căci poporul său uită calea spre biserică. Plâng și preoții la predici și pe lângă bisericile unde-i așteaptă pe credincioși să vină; dar ei pleacă, fiecare la treburile lor. Se duce la vale o întreagă creștinătate a Europei, așa cum tot la vale se duce și și o bună parte din cultura și civilizația ei de odinioară, invadată astăzi de tehnică, mașini care otrăvesc aerul, dar mai ales de mulțimi nenumărate de flămânzi nu atât de pâine, cât mai ales de bani. Plânge Dumnezeu peste localitățile noastre pline cu multe case noi și cu oameni puțini.
-Dar, poate că Dumnezeu plânge în primul rând nu pentru că i se închid sau demolează bisericile, ci pentru că noi oamenii de astăzi, ca și cei de acum două mii de ani, suntem prea ocupați cu treburile noastre lumești, și prea puțin atenți la prezența lui în mijlocul nostru.

-Plânsul lui Cristos deasupra Ierusalimului ne arată profunda umanitate a lui Dumnezeu și inima lui rănită de inconștiența oamenilor și de ruina spre care se îndreaptă. Dumnezeu nu este rece, dur și implacabil. Și nu-i este frică sau

rușine să-și arate sentimentele, compasiunea și durerea care-l cuprind.

-Mă întreb dacă Dumnezeu nu plânge astăzi privind nu zidurile bisericilor, ci templul lui care sunt eu, care ești tu, cel ce citești aceste cuvinte, templu care suntem noi, oamenii. În profunzimea ființei noastre, el și-a zidit o locuință încă de când ne-a creat. Poate că astăzi, pe dinafară arătăm ca templul din Ierusalim, frumoși și măreți, mulțumiți de ceea ce suntem, de pozițiile sociale și economice pe care le-am acumulat. Suntem siguri pe cuceririle noastre; ne facem rezerve pentru viitor, pentru pensie. Muncim de zor, din zori și până în noapte. Dumnezeu ne privește cu drag pe toți, cum ne zbatem și ne ocupăm timpul și mintea cu atâtea și atâtea probleme.

-Am senzația că El se uită acum la noi ca o iubită care plânge în inima ei pentru că iubitul ei este ocupat cu alte treburi, numai cu ea, nu. Ea îl vrea pentru dânsa, dar el nu înțelege asta. Plânge Dumnezeu ca o mamă care-și vede copiii mereu grăbiți, mereu ocupați cu prietenii, colegii de clasă și de școală; numai pentru ea nu au timp să-i stea alături, să o strângă în brațe. Apelează la ea doar pentru ca să le dea de mâncare, să le calce hainele, să le dea bani. Dar uită acești copii că mama lor are nevoie de iubirea lor, de inima lor. Plânge Dumnezeu ca un tată care a făcut tot ce a putut pentru copiii săi, dar ei acum îi întorc spatele și-și văd de drumul lor.

-Plânge Dumnezeu peste planurile noastre care nu sunt planurile lui; plânge mergând alături de noi pe drumurile noastre, care nu sunt drumurile lui. Plânge în gândurile noastre, care nu sunt gândurile lui. Și fiindcă vede că nici măcar plânsul lui nu ne mai mișcă inimile, recurge la gestul suprem de iubire: își sacrifică viața pentru noi, așa cum a făcut-o odinioară, răstignit între doi tâlhari. Acesta este Dumnezeul nostru. Cine poate să mai creadă în El?

-În fața evenimentelor dramatice ale istoriei, cât reușim noi să înțelegem ce este mai important în viața noastră?

Plânsul lui Dumnezeu asupra Ierusalimului ne spune că suntem iubiți de el până la lacrimi, până la vârsarea sângelui, până la moartea lui pe cruce. Suntem rodul unei iubiri înlăcrimate; al unei iubiri plină de sânge. Nu vom pieri!

BISERICA ESTE CASĂ DE RUGĂCIUNE

În acel timp, intrând Isus în templu, a început să-i alunge pe vânzători, spunându-le: "Este scris: «Casa mea va fi casă de rugăciune. Însă voi aţi făcut-o peşteră de tâlhari»". Şi învăţa în templu în fiecare zi, iar arhiereii şi cărturarii, precum şi mai-marii poporului căutau să-l omoare. Dar nu găseau ce să-i facă, pentru că tot poporul se ţinea după el, ca să-l asculte. Evanghelia după sfântul Luca 19,45-48

-După ce ieri Cristos a plâns asupra Ierusalimului, prevestindu-i sfârșitul, iată-l astăzi ajuns în oraș și prezent în templu. Plânsul lui de ieri se schimbă astăzi într-o profundă indignare față de ceea ce vede în templu. Îi vede pe schimbătorii de bani care înlocuiau monedele pelerinilor veniți din tot imperiul roman cu monede ale templului, pe care nu mai era prezent chipul împăratului. Și mai erau în templu preoții care vindeau animalele necesare pentru jertfe, comerț controlat de mai marii preoților; adică un bun mijloc pentru câștig (și necinstit?), dar, bineînțeles, cu o bună motivație spirituală.

-Am fost la multe biserici, mănăstiri, sanctuare şi locuri de pelerinaj creştine. Am fost şi la moschei, sinagogi, temple budiste, hinduiste şi cam peste tot am văzut şi un anume comerț cu obiecte religioase. Cam peste tot este aceeași realitate a omului care în numele lui Dumnezeu, al divinității își realizează şi propriile lui interese; își alimentează propria sete de câștig. Dar totul se desfășoară, cum am zis, în numele divinității; ca să nu creadă cumva cineva că îndărătul acestui comerț există avariție și interese meschine.

-În fața comerțului care are loc în casa Domnului, Isus Cristos reacționează într-o manieră care ne surprinde. Nu s-a

aprins de o sfântă indignare când i-a fost prezentată o femeie căzută în depravare; nici când l-a revăzut pe Petru care între timp se lepădase de trei ori de el; nici în multe alte ocazii în care s-a confruntat cu răutatea și păcatul omenesc. Însă aici, în casa Tatălui, indignarea lui Cristos ia o formă revoluționară. Răstoarnă mesele comercianților, apoi ia un bici cu care lovește în stânga și-n dreapta, alungându-i din templu pe toți comercianții de animale și pe toți schimbătorii de bani.

-Mă întreb cum se simte Dumnezeu astăzi nu numai pe lângă zidurile bisericilor sau în vecinătatea lor unde există o întreagă piață a comerțului cu obiecte religioase. Mă întreb, de exemplu, cum se simte el în templul său unde în numele sfântului sacrament al căsătoriei, are loc un întreg show și o paradă a modei. Oare ceea ce se desfășoară în casa Domnului nu reprezintă o bună ocazie pentru ca să-și mărească încasările florarii, casele de modă, fotografii și alți reprezentanți ai audio-vizualului? Iar preoții par mulțumiți de toate acestea și țin și ei o predică care să se armonizeze cu spectacolul din biserică.

-Dumnezeu nu se resemnează în fața comercializării sacrului și ne amintește că relația noastră cu el nu înseamnă o negociere după regulile noastre comerciale. Relația intimă a credinciosului cu Dumnezeu se realizează în conștiința și profunzimea ființei sale și nu în fastul exterior, în show și spectacol. Iar pentru mântuirea noastră nu-i nevoie de sacrificii rituale, nici de remunerarea serviciilor religioase. Dumnezeu nu este un avid al banilor pe care am putea să-l convingem, să-l îmblânzim sau să-l manipulăm cu leii noștri (mai bine cu euro?).

Pe el nu-l putem cumpăra așa cum facem cu oamenii, cumpărându-le conștiința sau votul lor. Așa cum se mai întâmplă să procedeze unii credincioși care îi pun sub nas preotului o bancnotă mai arătoasă, cerându-i în schimb un serviciu religios mai pompos, inclusiv o înmormântare mai cu ștaif.

TOATE SUNT POSIBILE CELUI CARE CREDE (Marcu 9, 23)

-Acolo unde raţiunea nu vede nicio cale de ieşire dintr-un impas, credinţa îi deschide omului drumuri nebănuite de mintea lui. Acolo unde omul se poticneşte şi cade, Dumnezeu intervine şi-l ridică, ajutându-l să meargă mai departe. Acolo unde necredinciosul îşi epuizează puterea şi argumentele, credinciosul vede o lumină care este de fapt însăşi Lumina, adică Dumnezeu. Cel care are darul credinţei, crede în soluţia pe care nu el, ci Dumnezeu o are la problemele lui. Fără a-şi trimite creierul la odihnă şi fără a-şi încrucişa braţele, cel care crede intră în contact cu Dumnezeul cel atotputernic, în faţa căruia nimic nu-i cu neputinţă.

Credinţa omului în Dumnezeu, chiar dacă este mică precum un bob de muştar, este capabilă să mute munţii din loc. De exemplu, prin credinţă oamenii au reuşit să rămână oameni şi fii ai lui Dumnezeu în faţa ideologiei şi sistemului politic comunist care a încercat să-i dezumanizeze şi să-l omoare pe Dumnezeu.

Credinţa este acel punct fix care-l face pe om mai puternic şi mai stabil decât toate schimbările care au loc în cultură, politică sau economie, în Europa sau pe oricare alt continent al planetei noastre.

Pentru Dumnezeu toate sunt posibile, iar cine crede în El, chiar dacă moare, va trăi.

Dumnezeu este alfa şi omega istoriei. Ale lui sunt timpurile şi veşnicia. De aceea toate sunt posibile celui care crede în El; pentru că prin credinţă, omul lasă cale liberă lucrării lui Dumnezeu într-însul şi în omenire.

Dacă îl onorezi pe Dumnezeu prin credinţă, şi El te va onora cu tot ce are, cu tot ce este El.

-Societatea are multe probleme, iar când unele sunt rezolvate, se ivesc și mai multe care cer o rezolvare. În pofida numărului specialiștilor în toate domeniile, lumea noastră este plină de probleme, și chiar și cele mai dezvoltate state ale lumii trec prin tot felul de crize. Chiar dacă științele au avansat atât de mult, oamenii nu-și află liniștea și pacea; nu reușesc să fie în pace nici măcar cu ei înșiși.

Acum două milenii creștinii au găsit o cale pe care să meargă în viața lor. Mai bine zis, Isus Cristos le-a indicat o cale care era el însuși. Mai înainte de venirea lui în lume, Dumnezeu le-a indicat evreilor un drum pe care să meargă în viață. Și de fapt, toate religiile lumii vor să-l scoată pe om din impasul în care se află pe pământ și să-l îndrepte spre ceruri, acolo unde este adevărata lui patrie.

-Dacă noi astăzi, am avea mai multă încredere, adică mai multă credință în Cel care ne-a creat, ne-am mântui sufletele mai ușor și am avea experiențe profunde de comuniune și viață cu Dumnezeul nostru.

Credința nu ne face eroi și nici nu ne transformă pe toți în campioni olimpici. Credința noastră este asemănătoare încrederii totale a copilului în părinții săi; și pe cât de mic este copilul, pe atât de mare este convingerea lui că părinții sunt capabili să-l facă mare și puternic. Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!

-Există și o variantă laică, capitalistă a credinței pe care în România o putem sintetiza în reclama publicitară a anilor 1990: ”Dacă vrei, poți! Adidas Torsion!” După lunga iarnă a comunismului, ne bucuram atunci că avem și noi reclame. Mesajul subliminal al reclamelor s-a transformat în convingerea fermă că pot și românii să aibă adidași de marcă. Iar în deceniile care au urmat, până în prezent, convingerea de atunci a luat forma unei credințe laice de tip capitalist. Acest tip de credință a

câștigat mult teren nu numai în fața credinței proletare comuniste, dar și în fața credinței creștine. Ideologiile actuale care susțin și sunt susținute de sistemele de producție și câștig sunt într-o concurență acerbă cu credința religioasă. Atât credința religioasă, cât și cea laică (dacă o putem numi credință) au în vedere omul, prima propunându-i fericirea prin legătura cu Dumnezeu; cea de-a doua, propunându-i fericirea prin raportarea la sine însuși și la bunurile acestei lumi. Depinde de om, ce credință alege: Pe cea care-l îndumnezeiește sau pe cea care-l leagă și mai mult de materie și-l închide în sine însuși.

DOUĂ PUTERI; DOUĂ ÎMPĂRĂȚII

În acel timp, Pilat i-a zis lui Isus: "Tu eşti regele iudeilor?" Isus a răspuns: "De la tine însuţi spui aceasta sau ţi-au spus alţii despre mine?" Pilat a răspuns: "Oare sunt eu iudeu? Neamul tău şi arhiereii te-au dat pe mâna mea. Ce ai făcut?" Isus a răspuns: "Împărăţia mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăţia mea ar fi fost din lumea aceasta, slujitorii mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat pe mâna iudeilor. Dar acum împărăţia mea nu este de aici". Atunci Pilat i-a zis: "Aşadar, eşti rege?" Isus i-a răspuns: "Tu spui că eu sunt rege. Eu pentru aceasta m-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul meu". Evanghelia după sfântul Ioan 18,33b-37

-Acest fragment evanghelic este dramatic: Două puteri stau față în față și se confruntă direct (deocamdată doar în cuvinte). Pilat, reprezentantul puterii imperiale și atotputernic în Ierusalim, îl are ca interlocutor și adversar pe Isus din Nazaret, un tânăr prizonier, fără nicio armă la dânsul, fără nimeni care să-l sprijine, și de care, totuși, atotputernicul Pilat se teme. Îi este frică de acest tânăr vizionar rebel pe care sinedriul l-a dat în mâna lui ca să-l ucidă. Lui Pilat îi este frică ca nu cumva acest Isus să aibă vreo armă ascunsă, vreo susținere politică cu care să-l detroneze și să-i ia locul.

-Pilat este reprezentantul autorităților și puterilor acestei lumi care în nenumărate rânduri au făcut orice pentru a se descotorosi de persoane incomode, care le încurcau planurile lor. Și au făcut-o fără scrupule, deși nu au găsit în acești oameni nicio răutate, niciun plan prin care aceștia ar fi dorit să le ia puterea.

-În fața lui Pilat stă Isus, o persoană liberă, demnă, calmă, care nu s-a lăsat cumpărat de nimeni, care nu a făcut niciun compromis cu nimeni. Și de acest Isus, Pilat se teme; și tocmai teama l-a împins să-și calce pe conștiință ("nu găsesc nicio vină în omul acesta") și să-l condamne la moarte. De două ori îl întreabă: Ești rege? Adică, ești un pericol pentru mine și pentru Roma? Isus îi răspunde tot printr-o întrebare: De la tine spui aceasta, sau alții ți-au spus-o despre mine? În alte cuvinte: Pilat, tu crezi ce spui sau repeți vorbele altora? Ești o persoană liberă sau ești manipulat de alții? Aceste două întrebări pot fi puse tuturor persecutorilor din toate timpurile.

-Stai liniștit, Pilat; să nu-ți fie frică de mine, căci împărăția, adică puterea mea nu este din această lume. Tu ești reprezentantul unei împărății care se sprijină pe violență, pe soldați, pe războaie, pe uciderea adversarilor. Împărăția ta este a violenței, urii și morții.

Împărăția mea, în schimb, este cea a iubirii și a vieții. În împărăția mea, mai mare este cel care slujește; care îți întoarce celălalt obraz atunci când îl pălmuiești. În împărăția mea nu sunt soldați și nu se aude zgomotul armelor. Puterea mea este cea a iertării, a iubirii adversarului, a jertfei, a celui blând și plin de compasiune și solidar cu orice suferință umană. Împărăția mea este bogată în umanitate. Puterea mea este iubirea, doar iubirea. Împărăția mea este cea a adevărului. Iar adevărul este acum aici, prezent în fața ta. Eu sunt adevărul!

-Să vină împărăția ta, Doamne! Să vină și astăzi, așa cum a venit ieri și cum știu că va veni și mâine. Vino, Isuse Cristoase, în inima și în viața mea! Să vină împărăția ta și să

schimbe împărățiile acestei lumi. Să le facă mai asemănătoare cu tine, cel care astăzi stai complet dezarmat, calm şi plin de iubire în fața celui care te va condamna la moarte.

CE LĂSĂM ÎN URMA NOASTRĂ?

În acel timp, unora care vorbeau despre templu că este ornat cu pietre frumoase şi daruri votive, Isus le-a spus: "Cât despre lucrurile acestea pe care le vedeţi, vor veni zile în care nu va rămâne piatră peste piatră care să nu fie dărâmată". Ei l-au întrebat: "Învăţătorule, când vor fi acestea şi care va fi semnul că ele au să se întâmple?" El le-a zis: "Vedeţi să nu fiţi înşelaţi, căci vor veni mulţi în numele meu, spunând: «Eu sunt!» şi: «Timpul este aproape!» Nu mergeţi după ei! Când veţi auzi despre războaie şi revolte, nu vă temeţi, căci trebuie să se întâmple acestea mai întâi, însă nu va fi îndată sfârşitul!" Apoi le spunea: "Se va ridica un neam împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii. Vor fi cutremure mari şi, în diferite locuri, foamete şi epidemii; vor fi fapte înfricoşătoare şi semne mari din cer".

Evanghelia după sfântul Luca 21,5-11

-Optzeci de ani a durat reconstruirea templului din Ierusalim. A devenit acest templu simbolul unității spirituale a poporului israelit şi centrul lor de pelerinaj. Evreii erau orgolioşi pentru templul lor. Reconstruirea templului a început cu 20 de ani înainte de venirea lui Cristos şi s-a terminat 30 de ani după înălțarea lui la ceruri; adică, în total, reconstruirea a durat, cum am spus, 80 de ani. Însă de acest templu, măreț şi frumos, evreii se vor bucura doar zece ani. Căci în anul 70, romanii, sătui de răzvrătirile independentiste ale evreilor, le vor distruge complet Ierusalimul, iar din templul lor nu va rămâne piatră peste piatră.

-Reflecând la ce li s-a întâmplat evreilor, gândul mă duce la atâtea planuri mărețe pe care noi ni le facem şi la tot efortul pe care-l depunem, pentru ca apoi din planurile, din eforturile şi visurile noastre să se aleagă praful.

Nu știm să citim și să înțelegem bine semnele timpurilor. Ne angajăm cu toate forțele în realizarea unor proiecte care apoi devin o ruină lamentabilă. Mă gândesc la toată economia din perioada comunistă și la epoca de aur pe care regimul comunist și ideologia lui atee și antiumană au proclamat-o cu surle și trâmbițe. Totul s-a năruit iar generațiile tinere sunt total dezinteresate de tot ceea ce a fost înainte de anul 1989. La fel se poate întâmpla acum: Să depunem tot efortul în a crea o civilizație pe care generațiile viitoare o vor călca în picioare și ne vor disprețui pe noi cei de astăzi, care am creat-o. De exemplu, mă întreb ce vor spune despre noi nepoții și strănepoții noștri dacă le vom lăsa ca moștenire orașe în care te îmbolnăvești din cauza smogului? Ce vor spune despre noi, care distrugem pădurile, otrăvim apele și solul cu tot felul de chimicale? Ce vor spune despre noi, cei care le lăsăm case mari în sate în care nu-i nicio perspectivă de muncă? Sau le vom lăsa ca moștenire biserici mari, dar credință mică, iubire puțină sau chiar deloc?

-Ceea ce noi oamenii construim are viață scurtă. Singurul care rămâne este doar Dumnezeu. Și singura noastră șansă de a lăsa ceva bun și de durată în această lume depinde de cât de uniți suntem cu acest Dumnezeu care vine la noi în fiecare zi; trebuie doar să ne deschidem bine ochii ca să-l vedem și să rămânem alături de el. Iar despre războaie, epidemii fapte înfricoșătoare și alte nenorociri, să le lăsăm în grija superstițioșilor. Noi să ne vedem de ceea ce avem de făcut bun și frumos în puținii ani pe care îi avem de trăit pe acest pământ.

VOM SFÂRȘI ÎN BRAȚELE LUI DUMNEZEU

Când veţi vedea Ierusalímul încercuit de armate, atunci să ştiţi că s-a apropiat devastarea lui. Cei din Iudéea să fugă în munţi, iar cei care se află în mijlocul lui să alerge afară; cei care sunt pe câmp să nu intre în el, pentru că acestea sunt zilele răzbunării ca să se împlinească toate cele scrise. Vai de cele însărcinate şi de

cele care alăptează în zilele acelea, căci va fi mare dezastru pe pământ şi mânie pentru acest popor. Şi vor cădea sub ascuţişul sabiei şi vor fi făcuţi captivi ai tuturor popoarelor, iar Ierusalímul va fi călcat în picioare de către păgâni până se vor împlini timpurile păgânilor. Şi vor fi semne în soare, în lună şi în stele, iar pe pământ popoarele vor fi îngrozite, năucite de vuietul mării şi al valurilor. Oamenilor li se va tăia răsuflarea de groază în aşteptarea celor care vor veni în lume, căci puterile cerurilor vor fi zguduite. Şi atunci îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor cu putere şi cu mare glorie. Când vor începe să se întâmple acestea, întăriţi-vă şi ridicaţi-vă capul, pentru că se apropie eliberarea voastră!"

Evanghelia după sfântul Luca 21, 20-28

-Când evanghelistul Luca scrie aceste cuvinte, romanii deja distruseseră Ierusalimul iar evreii fugiseră în toate părțile, pentru a se salva. În acest text, autorul sacru vrea să demonstreze comunității sale de credință că aceste cuvinte ale lui Cristos merită toată atenția, tocmai pentru că s-au împlinit. Și, în plus, evanghelistul vrea să-i învețe pe cititorii și ascultătorii săi sensul și semnificația acestui capitol tragic din istoria poporului israelit. Credincioșii săi sunt îndemnați să vadă dincolo de distrugerea Ierusalimului, înțelegând că în acest eveniment al poporului ales se împlinesc profețiile Vechiului Testament. Din cauza necredinței sale, poporul este pedepsit, iar Moise îi prevestește zile dramatice: "Te va asedia în interiorul tuturor porţilor tale până când va face să cadă toate zidurile tale înalte şi întărite în care ţi-ai pus încrederea, în toată ţara ta. Te va asedia în interiorul tuturor porţilor tale, în toată ţara ta pe care ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău. Domnul te va împrăştia printre toate popoarele, de la o margine a pământului până la cealaltă margine" (Dt 28, 52.62).

-Istoria distrugerii Ierusalimului trebuie înțeleasă ca și sfârșitul unui lumi și profeție despre judecata finală a întregii lumi. O judecată care este însoțită, conform stilului literar

apocaliptic al timpului, de semne cosmice. Limbajul este unul apocaliptic în care se manifestă atotputernicia lui Dumnezeu. În fața acestui eveniment ultim și definitiv, unora ”li se va tăia respirația de groază”, dar celor care l-au așteptat pe Domnul cu făclia credinței aprinsă, el le spune: ”întăriţi-vă şi ridicaţi-vă capul, pentru că se apropie eliberarea voastră!”

-Dumnezeul care vine acum este cel crucificat din cauza păcatelor noastre, pe care le spală în sângele său. Și fiindcă iubirea lui pentru noi nu are limite și nici sfârșit, el vine pentru a ne salva. De aceea noi vom sfârși în brațele lui, pentru totdeauna.

-Limbajul apocaliptic din acest fragment evanghelic seamănă cu o cronică neagră a zilelor noastre. În fața răului cu atât de multe fețe, pericolul este ca noi, astăzi, să ne descurajăm și să ne declarăm înfrânți; să credem că religia noastră a intrat nu doar în declin, ci în faza ei finală de existență pe acest pământ. Dacă citim însă cu atenție cuvintele evangheliei, vedem cum Dumnezeu însuși ne îndeamnă să ridicăm capul și privirea. Să privim chiar dincolo de linia orizontului, pentru că El este aproape. El vine la noi, iar lumea în care trăim nu va precipita în haos, ci va fi salvată de El, Mântuitorul nostru, al tuturor. În noi nu trebuie să-și aibă loc fricile și depresiile, ci curajul, optimismul şi o încredere de nezdruncinat în Cel care a învins lumea, adică răul, pe diavol și însăși moartea, ultimul nostru dușman. Curaj!

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

Umblând de-a lungul Mării Galileii, a văzut doi fraţi: pe Símon, cel numit Petru, şi pe Andrei, fratele lui, aruncând plasa în mare, căci erau pescari, şi le-a spus: „Veniţi după mine şi vă voi face pescari de oameni!” Iar ei, părăsind îndată năvoadele, l-au urmat. Plecând de acolo, a văzut alţi doi fraţi, pe Iacób, fiul lui Zebedéu, şi pe Ioan, fratele lui, în barcă, împreună cu Zebedéu,

tatăl lor, reparându-şi năvoadele şi i-a chemat. Iar ei, părăsind îndată barca şi pe tatăl lor, l-au urmat.

Evanghelia după sfântul Matei 4, 18-22

-Suntem în data de 30 noiembrie, și ne îndreptăm cu pași repezi spre Postul Crăciunului. Frații ortodocși l-au început deja. Și în acest sfârșit de an liturgic, bisericile surori, catolică și ortodoxă, îl sărbătoresc astăzi pe unul dintre apostolii Domnului, pe Andrei. Pentru confrații ortodocși, sărbătorirea sfântului Andrei este cu cruce roșie. Pentru catolici, este doar sărbătoare, dar nu de poruncă.

-Pentru români, sfântul apostol Andrei a fost declarat de către BOR ”apostol al românilor”. ”După Înălţare Scriptura tace cu totul în ceea ce priveşte numele său. Numeroasele scrieri apocrife care caută să umple în mod neîndemânatic această tăcere sunt prea fabuloase pentru a merita vreo crezare. Singura ştire probabilă este că Andrei a anunţat vestea cea bună într-o regiune de barbari, sălbatica Sciţie, în Rusia meridională, după cum relatează istoricul Eusebiu. Şi cu privire la martiriu nu există date sigure. Moartea pe cruce (o cruce intersectată, cu braţele egale) este relatată de către o Passio apocrifă” (Sfântul zilei de Mario Sgarbossa şi Luigi Giovannini Edizioni Paoline, 1978. Traducere de pr. Iosif Agiurgioaei). Sintagma de apostol al românilor poate fi atribuită nu numai lui Andrei, ci în egală măsură oricărui apostol, căci creştinismul din ţara noastră este de origine apostolică.

-Andrei este primul care îl cunoaște pe Isus pe malul râului Iordan și după ce discută cu el, merge la fratele lui, Petru, spunându-i ”l-am găsit pe Mesia” și imediat îl duce la Isus. La puțin timp după aceea, Isus îi cheamă pe amândoi acești frați să lase pescuitul și să-l urmeze pe El, căci are de gând să-i facă pescari de oameni (Mt 4, 19). În satul lor natal, Cafarnaum, erau alți doi frați, Iacob și Ioan, tot pescari. Isus din Nazaret îi cheamă și pe aceștia ca să-l urmeze. Ceea ce ne surprinde la toți

acești pescari este faptul că la chemarea lui Isus, imediat lasă totul și-l urmează.

-Simplii pescari de pe malul lacului Genezaret devin apostoli, pescari de oameni, pentru că la chemarea lui Dumnezeu, nu răspund: Așteaptă, Doamne, căci mai am niște probleme de rezolvat. Acum sunt foarte ocupat cu ale mele. La chemarea ta, o să mă gândesc mai târziu. Acești simpli pescari devin apostoli, iar pe noi, creștinii secolului XXI, ne învață ceva ce se pare că neglijăm sau chiar am uitat: A-l urma pe Dumnezeu înseamnă a-l pune pe primul loc în viața noastră personală. El trebuie să ocupe locul central în gândurile și preocupările noastre.

-Poate ne întrebăm de ce astăzi creștinismul este în criză, într-o stare de declin numeric foarte grav. De ce? Pentru că la chemarea lui Dumnezeu, noi, creștinii și cetățenii acestui nou început de mileniu, nu răspundem ca simplii pescari de odinioară. Din această cauză noi nu devenim ”pescari de oameni”. Noi pescuim în ape tulburi, iar aceste ape tulburi sunt în primul rând în gândurile și viața noastră de fiecare zi. Iar din cauza acestor ape tulburi, nu vedem pe cine să pescuim și nici alții nu ne văd clar pe noi, cine suntem cu adevărat.
-Fratele său, Petru, este cel mai venerat în Occident, iar el, Andrei, este cel mai venerat în Orientul creștin. Cred că acești doi frați apostoli trebuie invocați de noi, catolici și ortodocși, pentru ca să redevenim frați nu separați, ci așa cum eram la început, înainte ca ambițiile și orgoliile noastre să rupă cămașa necusută a lui Cristos. Eu îi numesc pe creștinii ortodocși, frați. Voi, ceilalți catolici, cum îi numiți? Dar voi, frați ortodocși, cum îi numiți pe catolici? …Că suntem separați, din păcate, rămâne încă un adevăr trist și dureros. Dar până când?

-La mulți și fericiți ani tuturor celor care-i poartă numele!

RIDICAȚI-VĂ CAPUL!

În acel timp, Isus le-a zis discipolilor săi: "Vor fi semne în soare, în lună şi în stele, iar pe pământ popoarele vor fi îngrozite, năucite de vuietul mării şi al valurilor. Oamenilor li se va tăia răsuflarea de groază în aşteptarea celor care vor veni în lume, căci puterile cerurilor vor fi zguduite. Şi atunci îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor cu putere şi cu mare glorie. Când vor începe să se întâmple acestea, întăriţi-vă şi ridicaţi-vă capul, pentru că se apropie eliberarea voastră! Aveţi grijă de voi înşivă, ca nu cumva inimile voastre să se îngreuieze în necumpătare, beţie şi grijile vieţii, iar ziua aceea să se abată asupra voastră pe neaşteptate, ca un laţ! Căci ea va veni asupra tuturor acelora care locuiesc pe faţa întregului pământ. Vegheaţi, aşadar, în orice moment şi rugaţi-vă ca să fiţi în stare să fugiţi de toate cele ce se vor întâmpla şi să staţi în picioare în faţa Fiului Omului!" Evanghelia după sfântul Luca 21,25-28.34-36

-Ridicați-vă capul din celularele voastre când sunteți pe trecerea de pietoni, ca să nu vă pierdeți sănătatea sau chiar viața. Ridicați-vă capul când mergeți pe trotuar, ca să vedeți cât de frumos este orașul în care trăiți. Ridicați-vă capul din celularul vostru ca să-l vedeți pe cel de lângă voi, care stă alături de voi; care locuiește cu voi în aceeași casă.

Ridicați-vă capul, voi toți cei care priviți mai mult în pământ. Priviți cerul, cât de frumos este; acolo este patria noastră. Ridicați-vă capul din pământ și nu mai scormoniți în toate mizeriile; nu le mai priviți, căci vă murdăresc nu doar privirea, ci și gândurile și sentimentele voastre. Ridicați-vă capul și recăpătați-vă propria demnitate! Ridicați-vă capul în fața celui care vrea să vă impună regulile lui. Aveți curajul și priviți-l direct în ochi. Nu vă plecați în fața nimănui care vrea să vă impună cu forța superioritatea lui. Priviți direct în față orice persoană cu o privire demnă, plină de respect, dar niciodată să nu fie o privire de lingău sau de sclav. Ridicați-vă capul și priviți

cu demnitate și curaj greutățile vieții și nu vă băgați capul în nisip precum struțul.

-Popoare întregi au fost sau sunt constrânse să meargă cu capul plecat în fața puternicilor lumii. Sau ți se permite să-i privești în față, dar doar pentru a-i lăuda, pentru a-i ovaționa și a le declara fidelitate, adică supușenie oarbă. Sunt nenumărați oameni constrânși să meargă cu capul plecat în fața celor care le dau de muncă. Sunt oameni umiliți sau care se umilesc și se gudură în fața celor de la care așteaptă să primească ceva. Tuturor celor care într-un fel sau altul umbă cu capul plecat, Evanghelia primei diminici din Advent le spune: ”Ridicaţi-vă capul, pentru că se apropie eliberarea voastră!”

-Evangheliile acestei perioade de pregătire pentru sărbătoarea Nașterii Domnului folosesc un limbaj și expresii apocalitice. O lume întreagă era în criză în timpul cât Isus era pe pământ. La doar câteva decenii după înălțarea lui la ceruri, templul din Ierusalim a fost distrus de către romani, iar din orașul sfânt nu a mai rămas piatră peste piatră. Și astăzi lumea este în criză; semne și evenimente apocaliptice sunt și în timpurile noastre: Comunismul a ucis peste o sută de milioane de oameni. Capitalismul devine sălbatec și inuman, iar pentru bani multe milioane de oameni părăsesc familia, casa și țara lor și muncesc sau cerșesc pe la porțile altora. Sunt crize economice și financiare; crize sociale și demografice; crize ecologice; crize existențiale etc. Sunt mulți oameni în criză, în derivă ca un vapor sau avion care și-au pierdut controlul. Oameni care nu știu bine pentru ce trăiesc pe acest pământ. Sunt oameni care nu se mai satură niciodată, care nu se mai trezesc din beție și necumpătare. Sunt oameni cuprinși cu totul de munca și afacerile lor, care pentru bani și putere uită de familia lor, uită de Dumnezeu și chiar de ei înșiși. Când se întâmplă toate acestea, creștinul adevărat trebuie să fie mereu atent la glasul lui Dumnezeu; mereu atent să nu calce strâmb; iar rugăciunea trebuie să fie mereu pe buzele, dar mai

ales în inima lui. Pentru că doar așa vom putea să stăm drepți în fața lui Dumnezeu care vine la noi pentru a ne elibera din păcatele și răutățile noastre. Maranatha! Vino, Doamne Isuse!

VOR VENI MULȚI, DE LA RĂSĂRIT ȘI DE LA APUS

În acel timp, intrând Isus în Cafarnaum, a venit la el un centurion, rugându-l: "Doamne, servitorul meu zace în casă paralizat, suferind groaznic". El i-a spus: "Voi veni eu însumi şi-l voi vindeca". Dar centurionul, răspunzând, i-a zis: "Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu, dar spune numai un cuvânt şi va fi vindecat servitorul meu! Căci şi eu sunt un om supus autorităţii; având soldaţi în subordine, spun unuia: «Du-te!», iar el se duce, şi altuia: «Vino!», iar el vine, şi servitorului meu: «Fă aceasta!», iar el face". Auzind, Isus s-a mirat şi le-a spus celor care îl urmau: "Adevăr vă spun că la nimeni în Israel nu am găsit o astfel de credinţă. De aceea vă spun că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus şi vor sta la masă în împărăţia cerurilor împreună cu Abraham, Isaac şi Iacob".

Evanghelia după sfântul Matei 8,5-11

1. -Vor veni mulți de la răsărit (din India, Insulele Moluce, Japonia etc) și vor sta la masă în împărăția cerurilor împreună cu părinții poporului evreu, cu români, germani, brazilieni și cu mulți alții, de pe tot pământul. Prin vindecarea servitorului acestui soldat roman, dar mai ales prin manifestarea extraordinară de credință a unui păgân, centurionul, această evanghelie ne deschide ochii și inima spre un Dumnezeu care vine la noi toți, păcătoși și drepți, pentru a ne conduce spre Dumnezeu Tatăl; căci el este Creatorul nostru, iar Isus Cristos este Răscumpărătorul tuturor.

-Împreună cu centurionul roman și cu toți păgânii pe care mai târziu îi va boteza sfântul Francisc Xaveriu, exclamăm și noi: "Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, dar spune numai un cuvânt și se va tămădui sufletul meu". -Exemplul de credință al centurionului ne învață că granița

dintre cine crede în Dumnezeu și cine nu crede nu trece prin rase și etnii, ci prin atitudinile concrete pe care le luăm în viață. Putem să fim români care ne pretindem creștini de la sfântul Andrei și să fim mai departe de Dumnezeu decât un african care acum aude de El pentru prima dată și-și deschide inima în fața cuvântului său. Poate să fie mai aproape de Dumnezeu cel pe care îl considerăm cel mai mare dușman al nostru, așa cum era acest centurion roman pentru evrei.

-Deschiderea spre Dumnezeu a centurionului este un exemplu de deschidere a ochilor minții noastre spre noi orizonturi. Adevărul despre Dumnezeu și despre om nu-i monopolul nimănui, nici măcar al celor mai buni predicatori catolici, ortodocși, protestanți, musulmani sau evrei. Însăși conceptul nostru de apartenență religioasă trebuie să sufere modificări, dacă reflectăm serios la ceea ce spune Cristos, un evreu, despre cel mai mare dușman al neamului său. Catolicitatea, adică universalitatea învățăturii creștine poate conviețui foarte bine cu ortodoxia creștinismului, adică cu adevărul lui.

-Această evanghelie nu ar putea să ne spună nouă, românilor, că putem fi ortodocși și catolici în același timp? Oare nu așa ne vrea Dumnezeu?

2. Astăzi, Biserica Catolică îl venerează pe unul dintre cei mai mari misionari pe care i-a avut în istoria ei, pe bascul Francisc Xaveriu. Mare nu atât prin durata activității sale de misionar (doar 10 ani), cât mai ales prin capacitatea lui extraordinară de a adapta esența învățăturii creștine la mentalitatea și cultura popoarelor Extremului Orient (India, Insulele Moluce și Japonia). Dăruit total predicării Evangheliei, moare pe insula San Chao, la 3 decembrie 1552. Avea doar 46 de ani și botezase peste treizeci de mii de convertiți. A murit la porțile Chinei, unde dorea să ajungă pentru a predica și aici Cuvântul lui Dumnezeu.

Istoria are oameni mari; acest sfânt este unul dintre cei mai mari misionari creștini care deschide mintea și inima asiaticilor spre valorile universale ale creștinismului și spre un Dumnezeu care transcende orice cultură, dar care este prezent în orice cultură, oricât de îndepărtată ar fi ea de tiparele europene. Cred că Francisc Xaveriu ar trebui să reprezinte astăzi modelul de apostol creștin capabil să-l facă prezent pe Dumnezeu în lumea comunicării digitale, în New Age, în materialismul și consumismul care domină planeta. Într-o lume atrasă de materie mai mult decât de spirit, și care globalizează totul în malaxorul ei, acest misionar este modelul omului care se deschide și îl deschide, îl arată pe Dumnezeul din fiecare om. În epoca comunicării globale, noi, creștinii, trebuie să-l rugăm pe acest sfânt să ne inspire cum să comunicăm cu Dumnezeu și cu semenii noștri, folosindu-ne de orice mijloc și orice oportunitate oferite de culturile și civilizațiile contemporane.

AZI EȘTI FERICIT?

În ceasul acela, [Isus] a tresăltat de bucurie în Duhul Sfânt şi a spus: „Te preamăresc pe tine, Tată, Domn al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns acestea celor înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit celor mici. Da, Tată, pentru că aceasta a fost plăcerea ta. Toate mi-au fost date de Tatăl meu şi nimeni nu ştie cine este Fiul, decât Tatăl, nici cine este Tatăl, decât Fiul şi acela căruia Fiul vrea să-i reveleze”. Apoi, întorcându-se către discipoli, le-a spus aparte: „Fericiţi ochii care văd ceea ce vedeţi voi, căci vă spun: mulţi profeţi şi regi au voit să vadă ceea ce vedeţi voi, şi n-au văzut, şi să audă ceea ce auziţi voi, şi n-au auzit!”.

Evanghelia după sfântul Luca 10, 21-24

-Isus a spus aceste cuvinte atunci când cei 72 de discipoli ai săi s-au întors bucuroși din misiunea pe care le-o încredințase, misiune în care chiar și duhurile rele, diavolii, se supuneau în fața lor. Isus se bucură de ceea ce povestesc discipolii și, de

bucurie, îl preamărește pe Tatăl pentru că le-a dat acestor simpli discipoli puteri atât de mari; dar se bucură și mai mult pentru că numele lor sunt scrise în ceruri. Cea mai mare bucurie a lui Isus Cristos este să știe că discipolii lui vor fi împreună cu el, alături de Tatăl, în ceruri.

-Bucuria lui Cristos, este și a noastră? Ne bucurăm când primim un cadou, când cineva ne salută, când primim fluturașul de salariu; dar că suntem împreună cu Dumnezeu, ne bucurăm la fel de mult? Acum, în postul Crăciunului, ne bucurăm pentru toate decorurile care înfrumusețează localitatea noastră; dar pentru că îl așteptăm pe Isus să vină la noi, ne bucurăm? Cea mai mare bucurie a lui Isus Cristos este să ne știe lângă el; a noastră, este la fel, să ne știm alături de el?

-Cristos se bucură, jubilează pentru că Tatăl le-a descoperit planul său de mântuire discipolilor lui, care erau niște persoane simple și mici în ochii lumii. Planul lui Dumnezeu rămâne ascuns pentru cei înțelepți și pricepuți ai timpului său. De aceea nu știu acești oameni ce să facă cu un Mesia răstignit. De aceea sprijină ei, în neștiința lor, execuția lui Isus pe cruce. De două milenii se repetă același lucru: înțelepții și pricepuții în sensul lumii nu pot să ne spună nimic despre Isus Cristos, nu pot să ne arate mântuirea, nu pot să ne astâmpere foamea după Dumnezeu. La fel de puțin poate inteligența noastră naturală; dacă nu este luminată de harul divin, nu-l înțelege pe Dumnezeu și nici rostul nostru în lume.

-Fericiți sunt discipolii pentru că văd împlinit veacul mesianic al mântuirii. Ochii lor îl văd pe Mântuitorul; el este lângă ei. Ceea ce profeții Vechiului Testament au dorit să vadă și n-au văzut, acum ei văd. Îl au lângă dânșii pe trimisul Tatălui, pe Mesia.

-Cu ochii spiritului și ai credinței, îl vedem pe Dumnezeu prezent în această lume? Ne bucurăm de prezența lui? Sau mai mult oftăm din cauza problemelor noastre și a grijilor zilnice? Trăim bucuria prezenței lui Dumnezeu în sufletele noastre?

Când ne privim în oglindă, ce citim pe fețele noastre? Celor pe care-i întâlnim zilnic, fața și privirea noastră ce le transmite?

-Aș vrea să-mi recapăt privirea de copil, când mă bucuram cu toată ființa mea pentru o bucată de pâine pe care mi-o dădea tata când se întorcea de la lucru, de pe șantier. Vreau să-mi recapăt bucuria imensă pe care o trăiam atunci când mă luam de gât cu ceilalți copii și cântam, râdeam și ne bucuram de cele mai mici fleacuri. Eram în culmea fericirii când puteam să merg cu autobuzul opt kilometri, până la Roman. Acum, nu sunt la fel de fericit nici dacă ajung la marginile pământului. Nenumăratele lucruri de care ne-am înconjurat și multele noastre planuri au înăbușit copilul din noi. Am devenit atât de adulți încât nu mai reușim să fim copiii lui Dumnezeu și să ne bucurăm cu simplitatea și intensitatea unui copil de tot ceea ce Dumnezeu Tatăl ne oferă zilnic, iar noi tot nemulțumiți suntem.
-Să ne recăpătăm privirea de copil și vom avea mai multe bucurii și mai puține griji. Atât de puțin ne este necesar pentru a fi fericiți! O zi fericită tuturor!

VENIȚI LA MASA DOMNULUI

Domnul Sabaót va face un ospăţ pentru toate popoarele pe muntele acesta, un ospăţ cu mâncăruri grase şi cu băuturi alese, cu mâncăruri pline de măduvă şi cu băuturi alese şi rafinate. Pe muntele acesta, va înlătura vălul pus pe faţa tuturor popoarelor şi acoperitoarea care acoperea toate neamurile. Va înlătura moartea pentru totdeauna. Domnul Dumnezeu va şterge lacrimile de pe faţa tuturor şi va îndepărta ruşinea poporului său de pe tot pământul, căci Domnul a vorbit. În ziua aceea se va spune: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care am sperat că ne va mântui, acesta este Domnul în care ne-am pus speranţa: să ne bucurăm şi să ne veselim de mântuirea lui!».

Isaia 25, 6-10

-Deja de la ieșirea lor din sclavia Egiptului, capii religioși ai Israelului au fost invitați de Yahwe la un banchet

sacru pe muntele Sinai. Acest ospăț cu cele mai alese bucate le este oferit evreilor de către Dumnezeul lor eliberator. O astfel de masă solemnă și sacră se va păstra ulterior în istoria poporului ales; este banchetul ritualic care însoțește sacrificiile de comuniune. Însă pe parcursul secolelor, banchetul ritualic, sacru se încarcă cu o așteptare escatologică, simbolizând deplina comuniune a poporului cu Dumnezeul său, comuniune exprimată printr-o masă îmbelșugată. În acest context se încadrează și textul citat din profestul Isaia. Doar că aici, la banchet nu sunt invitați doar evreii, ci toate popoarele. Dumnezeu invită la masa sa, pe muntele său cel sfânt, toate neamurile pământului. Acum, dimensiunea universală a chemării lui Dumnezeu la masa lui (la mântuire) este mai mult decât evidentă.

-În acest text mai este prezent un alt fapt foarte important. Dumnezeu ”va înlătura vălul pus pe faţa tuturor popoarelor şi acoperitoarea care acoperea toate neamurile”. Ce este acest văl? Este vălul care se punea pe capul și pe fața condamnaților la moarte înainte de a fi executați. Dumnezeu va îndepărta din mintea omului ignoranța care-l împiedică să-l cunoască pe Creatorul său. Va îndepărta vălul orbirii satanice care ținea în întunericul necredinței toate popoarele. Toți vor vedea bunătatea Domnului și însăși moartea va fi învinsă. Mai mult, el însuși ”va șterge lacrimile de pe faţa tuturor”.

-Ziua banchetului universal nu trebuie văzută la sfârșitul lumii și al timpului. Fiecare generație este invitată la banchetul lui Dumnezeu. Noi suntem invitați să colaborăm la lucrarea lui de îndepărtare a vălului ignoranței și morții spirituale care mai acoperă fața și ochii oamenilor. Fiecare creștin are misiunea de a colabora la lucrarea lui Dumnezeu de luminare a cugetului și sufletului oamenilor, pentru ca toți să-l poată vedea și să vadă și calea care duce la masa, la banchetul lui Dumnezeu. Căci împărăția lui este asemenea unui banchet (Lc 14, 15-24).

-Astăzi sunt chemat să văd unde este vălul ignoranței și al morții în mine și în jurul meu și să contribui la îndepărtarea lui. În descurajările și oboseala oamenilor, în lipsa de sens care chinuie viața multora, în orizonturile mici și închise, în fricile care paralizează voința. În toate acestea și în multe altele, fiecare suntem chemați să colaborăm la lucrarea Domnului de luminare, hrănire și salvare a lumii.

-La masa lui îl vom vedea și vom exclama: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care am sperat că ne va mântui, acesta este Domnul în care ne-am pus speranţa: să ne bucurăm şi să ne veselim de mântuirea lui!». Așa l-au perceput pe Isus din Nazaret ologii, șchiopii, surzii și muții, flămânzii și toți cei care îl urmau (Mt 15, 29-37). Mila Domnului se revărsa asupra tuturor; și toți dădeau slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea care coborâse în mijlocul lor.

În fața acestui Dumnezeu nu putem face altceva decât să cântăm cu psalmistul:

Domnul este păstorul meu,
nu voi duce lipsă [de nimic];
el mă paşte pe păşuni verzi,
mă conduce la ape de odihnă,
îmi înviorează sufletul.
Mă călăuzeşte pe cărări drepte de dragul numelui său.
Chiar dacă ar fi să umblu prin valea întunecată a morţii,
nu mă tem de niciun rău, căci tu eşti cu mine,
toiagul şi nuiaua ta mă mângâie.
Tu pregăteşti masă pentru mine în faţa asupritorilor mei,
îmi ungi capul cu untdelemn şi paharul meu e plin de se revarsă.
Da, fericirea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele
şi voi locui în casa Domnului până la sfârşitul zilelor mele (Ps 23).

CARE-I TEMELIA CASEI MELE?

Nu oricine îmi zice «Doamne! Doamne!» va intra în împărăţia cerurilor, ci acela care împlineşte voinţa Tatălui meu, care este în ceruri. Aşadar, oricine ascultă aceste cuvinte ale mele şi le împlineşte va fi asemenea cu omul înţelept care şi-a construit casa pe stâncă. A căzut ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile, au năvălit peste casa aceea, dar ea n-a căzut, pentru că fusese stabilită pe stâncă. Însă oricine ascultă aceste cuvinte ale mele, şi nu le împlineşte, va fi asemenea cu bărbatul necugetat care şi-a construit casa pe nisip. A căzut ploaia, au venit şuvoaiele, au suflat vânturile, au izbit în casa aceea şi ea s-a prăbuşit. Iar prăbuşirea ei a fost mare".

Evanghelia după sfântul Matei 7, 21.24-27

-Mulți au zilnic pe buze numele lui Dumnezeu și pretind că îl cunosc și vorbesc în numele lui. Însă în împărăția cerurilor intră doar cei care îndeplinesc voința lui. Iar primul pas în îndeplinirea voinței lui Dumnezeu este să crezi în Isus Cristos (Ioan 6, 29). Cei care-i îndeplinesc voința sunt aceia care își construiește casa vieții lor pe temelia principiilor Predicii de pe Munte. O casă cu o temelie solidă, capabilă să o susțină în vremuri de vânt puternic și furtună este a aceluia care își pune toată încrederea în Dumnezeu.

-Mă uit în orașul Iași, ca și în satul natal, Adjudeni, și văd nenumărate case noi, mari; unele frumoase, altele mai puțin. Mă întreb pe ce temelii sunt construite aceste case? Pe temelii solide, doar că cele din sat, în marea lor majoritate sunt locuite cel mult o lună de zile dintr-un an. Ce se va alege de aceste case, când cei care le-au construit vor trece la cele veșnice? Răspunsul este previzibil, dar la cei mai mulți nu ne place acest răspuns. De ce? Deoarece ele au fost construite pe nisipul lipsei de perspectivă și de viitor. Să trecem acum la casa propriei persoane.

- Ce stă la baza vieții mele? Dumnezeu și aproapele sunt prezenți mereu în gândurile și acțiunile mele? Cum îmi construiesc casa mea de creștin, punându-l pe Dumnezeu și învățătura lui la baza vieții de fiecare zi, sau el rămâne doar un simplu element cu care îmi decorez existența din când în când? -In relațiile mele cu ceilalți, impart ceea ce am cu cel care are mai puțin sau chiar deloc? Ce fel de relații clădesc cu semenii mei și pe ce sunt bazate ele? Pe altruism, generozitate, colaborare fructuoasă, sau pe spirit de interes egoist? Am relații benefice, autentice și profunde cu ceilalți oameni? În acest sens, am clădit ceva durabil, frumos și folositor în societate, sau ceilalți există doar atât cât îmi sunt necesari propriilor interese?

-Construiesc în mine și în jurul meu o cultură a dialogului constructiv în orice domeniu? Promovez printr-un angajament comunitar drepturile și demnitatea omului? Știu să mă implic în proiecte care au în vedere dezvoltarea binelui comun? Împreună cu ceilalți construiesc o cultură și o civilizație de care să fiu mândru și să am ce lăsa bun și frumos celor care vor veni după mine? Sau odată cu moartea mea, nu voi lăsa nimic frumos și durabil în această lume?

-Astăzi oamenii vorbesc mult, vorbesc vrute și nevrute. De multe ori viața noastră seamănă cu versurile din cântecul lui Dalida, ”Cuvinte, cuvinte…foarte multe cuvinte, aceleași cuvinte și nimic altceva decât cuvinte”. Anii trec, viața trece, iar cuvintele noastre, prea multele noastre cuvinte dispar în nimicul pe care-l strângem în mâinile noastre goale, în inimile noastre reci, în viețile noastre fără sens, fără valoare, fără culoare și fără frumusețe. Aceasta este casa zidită pe nisip, pe care prima ploaie și primul vânt mai puternic o vor spulbera și praful se va alege de ea.

-Începând de astăzi, să facem ordine în viața noastră. Astăzi stabilim prioritățile: Cuvântul lui Dumnezeu devine temelia vieții noastre. Chiar de astăzi începem să ne clădim viața pe stânca de neclintit care este Dumnezeu și voința lui.

-Zidește-ți casa nu pe cuvintele tale, ci pe Cuvântul care nu va trece niciodată.

PS: Puteți să considerați aceste cuvinte ca un cadou pe care-l pun cu drag în ghetuțele voastre curate și lustruite, așezate frumos la ușa casei.

VEZI, DAR NU VEZI?

Când a plecat de acolo, au venit după Isus doi orbi, strigând: „Îndură-te de noi, Fiul lui Davíd!”. Ajungând în casă, orbii s-au apropiat de el, iar Isus le-a zis: „Credeţi că pot să fac aceasta?”. I-au spus: „Da, Doamne!”. Atunci le-a atins ochii, spunând: „Să vi se facă după credinţa voastră!”. Şi li s-au deschis ochii, iar Isus le-a poruncit cu asprime: „Vedeţi să nu afle nimeni!”. Dar ei, după ce au ieşit, au răspândit [vestea] despre el în tot ţinutul acela.
Evanghelia după sfântul Matei 9, 27-31

-Isus Cristos a redat vederea acestor doi orbi; trebuie știut însă că au fost și alți orbi care și-au recăpătat vederea datorită puterii dumnezeiești a lui Cristos. Orbirea nu este doar o boală a ochilor; Biblia ne vorbește în multe locuri de orbirea spirituală. Iar Cristos, trimisul Tatălui, a venit între oameni pentru a înlătura orbirea lor interioară. Orbii din această evanghelie îl recunosc în persoana lui Isus pe Mesia și de aceea strigă la el, cerând îndurarea lui. Ei îi reprezintă pe toți orbii trupești și sufletești care cer lumina ochilor de la dătătorul luminii, Dumnezeu.

În continuare, ni se spune că Isus a intrat în casă. Care casă? A cui era? Probabil a lui Petru, în care Isus a fost primit de multe ori cât timp era în Galilea. Remarcăm insistența și perseverența orbilor în a implora ajutorul lui Mesia. Înainte de a-i elibera de orbirea lor, Isus le cere să-și declare credința lor în puterea lui videcătoare. Minunea cere manifestarea credinței în puterea divină și încrederea totală în Isus Cristos. Ca și în cazul leprosului şi al soacrei lui Petru, Isus vindecă boala prin

atingerea cu mâna. Urmează apoi interdicția lui Cristos dată celor doi vindecați de a vorbi despre ce li s-a întâmplat. De ce le interzice acest lucru? Pentru ca nu cumva, aflând mulțimile de aceste minuni, să se entuziasmeze, să se umple de înflăcărare și să-l vrea pe Cristos ca un erou național care, cu puterea lui dumnezeiască, să-i elibereze pe evrei de sub dominația romană. Isus Cristos refuză total să fie asociat cu un eliberator politic, căci în acest caz misiunea lui mesianică ar fi fost grav compromisă. Însă cei doi vindecați nu înțeleg acest lucru și au făcut exact contrarul a ceea ce le poruncise Cristos. Interesant mod de reacție a oamenilor după ce primesc un har de la Dumnezeu!

-Noi vedem cu adevărat în proporție cu credința pe care o avem. Nu poți să vezi cine este Dumnezeu și cine este aproapele tău, dacă nu ai credință. Fără credință, vezi, dar de fapt, nu vezi. Vede cu adevărat, vede corect cel care îi cere necontenit lui Dumnezeu să-i dea credință. Iar credința se imploră în genunchi, nu stând comod într-un fotoliu.

-Suntem orbi, Doamne. În comoditatea și egoismul nostru, adesea nu vedem dincolo de interesele noastre. Vedem doar ce ne place nouă; așa cum suntem dispuși să auzim doar ce ne gâdilă urechile în mod plăcut. Nu dorim să vedem mizeria din noi și din jurul nostru, așa cum nu dorim să auzim dojenile altora, nici plânsul lor.

-Suntem orbi, Doamne, și nu vedem ce se petrece cu adevărat în această lume. Privim la tot ce se petrece în jurul nostru purtând ochelarii propriilor idei, clișee sau modele de viață. Privim zilnic ore în șir în smartphonurile și tabletele noastre, căutând ce? Fericirea? Dar fericirea sau nefericirea celor de lângă noi când o să le vedem? Îi vedem pe oameni, dar privirea noastră trece prin ei ca prin sticlă și nu vedem cine sunt ei cu adevărat. Privim icoana lui Dumnezeu și icoanele sfinților, dar nu vedem fața lui Dumnezeu, nici pe a sfinților pentru că nu avem credință, sau avem o credință prea slabă.

-Pentru a vedea cu adevărat, trebuie să-l implorăm cu insistență pe Dumnezeu, ca cei doi orbi, să ne vindece de egoismul și narcisismul care ne fac să ne vedem doar pe noi. Trebuie să ne vindece Dumnezeu de descurajarea și depresiile care ne împiedică să vedem luminița de la capătul tunelului și soarele care este dincolo de nori.

-Cuvântul lui Dumnezeu este lumină pentru pașii noștri. Să citim zilnic măcar o pagină din Biblie, mai ales din Noul Testament. Și să-i cerem zilnic Domnului într-o rugăciune pornită din adâncul inimii să ne dea harul vederii Lui și a oamenilor ca frați ai noștri și fii ai aceluiași Tată ceresc. Așa ne pregătim cum trebuie pentru sărbătoarea Nașterii Domnulu; așa vom reuși să-l vedem pe Dumnezeu și nu doar decorațiile de pe străzi și cadourile de sub brad.

FIE MIE DUPĂ CUVÂNTUL TĂU!

În luna a şasea, îngerul Gabriél a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galiléea, al cărei nume era Nazarét, la o fecioară logodită cu un bărbat, al cărui nume era Iosíf, din casa lui Davíd. Iar numele fecioarei era Maria. Şi, intrând la ea, i-a spus: „Bucură-te, o, plină de har, Domnul este cu tine!”. Ea s-a tulburat la acest cuvânt şi cugeta în sine ce fel de salut ar putea fi acesta. Însă îngerul i-a spus: „Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu! Vei zămisli şi vei naşte un fiu şi-l vei numi Isus. Acesta va fi mare: va fi numit Fiul Celui Preaînalt şi Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui Davíd, tatăl său; şi va domni peste casa lui Iacób pe veci, iar domnia lui nu va avea sfârşit”. Maria a spus către înger: „Cum va fi aceasta din moment ce nu cunosc bărbat?”. Răspunzând, îngerul i-a spus: „Duhul Sfânt va veni asupra ta şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, sfântul care se va naşte va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Iată, Elisabéta, ruda ta, a zămislit şi ea un fiu la bătrâneţe şi aceasta este luna a şasea pentru ea, care era numită

sterilă, pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil!". Atunci, Maria a spus: „Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău!". Şi îngerul a plecat de la ea.

Evanghelia după sfântul Luca 1, 26-38

-Nebănuite sunt căile Domnului. Coborârea lui între noi oamenii iese din schemele noastre. Cine s-ar fi gândit că Cel pe care cerul şi pământul nu-l pot curpinde a ales să se nască la periferia unui imperiu, în afara marilor căi comerciale şi de comunicare? Şi-a ales ca domiciliu un sătuc neştiut de nimeni şi în care nu se petrecea nimic deosebit, Nazaret. Fiul lui Dumnezeu nu a ales să se întrupeze dintr-o persoană care făcea parte dintre cei care decid destinele oamenilor şi popoarelor. A ales să se nască dintr-o tânără fecioară doar logodită; nici măcar căsătorită, Maria. Iar această tânără era o simplă ţărancă, neştiutoare de carte şi care nu se remarcase prin nimic deosebit în faţa altora. Şi ce ne surprinde pe noi, cei care trecem totul prin filtrul implacabil al raţiunii, este discuţia pe care această tânără neştiutoare de carte o are cu trimisul lui Dumnezeu, cu îngerul. Cu o simplitate absolută, ca şi cum ar fi discutat cu o vecină de casă, Maria îi cere îngerului explicaţii şi clarificări. Şi deşi explicaţiile îngerului întrec cu mult capacitatea de înţelegere a raţiunii umane, ea, tânăra logodnică a lui Iosif, cu care nici nu a locuit împreună, acceptă să devină mama lui Isus, Fiul lui Dumnezeu. Iar cel pe care îl va naşte va avea o domnie fără sfârşit. Toate acestea vor fi posibile prin puterea lui Dumnezeu, aşa cum tot prin puterea lui şi verişoara ei, Elisabeta, era acum însărcinată în luna a şasea. Tănăra Maria, cea numită de înger ca favorizată de harul lui Dumnezeu, reprezintă un caz singular în istoria oamenirii. Nu cunosc niciun personaj istoric la care Dumnezeu să se fi prezentat cu un plan atât de măreţ şi de misterios, dumnezeiesc în acelaşi timp, plan în care omul să fie parte integrantă, şi să-şi dea acceptul cu atâta dezinvoltură cum a făcut fecioara din Nazaret: "Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău!". După acest accept al Mariei, prin puterea

Duhului Sfânt, tânăra logodnică fecioară devine mama Fiului lui Dumnezeu. Pentru un necredincios, aceasta pare o poveste. Pentru noi, cei credincioși, acest episod este primul din istoria directă și personală a mântuirii noastre.

-Dumnezeu a ales să locuiască într-o sătuc izolat, iar noi fugim din satele noastre. Nu mai acceptăm simplitatea satelor. Dorim să emancipăm în metropole pline de smog și zgomot. Și în loc să călcăm desculți pe iarbă, înconjurați de cântecul păsărelelor, mergem pe asfalt și beton încins, suportând cu greu zgomotul mașinilor și decibelii difuzoarelor. Nu mai acceptăm periferiile; nu mai acceptăm lumea simplă a satelor. Evanghelia aceasta ne spune că Dumnezeu a pornit din periferie și în periferiile localităților și inimilor noastre se întoarce constant, cu regularitate. De ce nu transformăm periferiile în centrul existenței noastre? De ce nu cerem lumina lui Dumnezeu pentru a înțelege cum să facem aceasta? Istoria mântuirii lumii a pornit dintr-o periferie și, deși a ajuns în cele mai mari metropole, Dumnezeu se întoarce cu plăcere în periferiile existenței noastre. Dumnezeu coboară într-o lume mică și necunoscută, în sânul unei tinere fecioare. Poate că persoana și viața noastră nu sunt cunoscute și apreciate de alții. Aceastea nu-l interesează pe Dumnezeu; pentru el, nu sunt importante. El însuși se prezintă mic și fragil, un copilaș care cere ospitalitatea inimilor noastre. Evanghelia aceasta ne învață că marea istorie este cea pe care o scrie Dumnezeu în micimea ființei noastre. Este o istorie care se desfășoară după legi diferite de cele ale istoriilor omenești. Din această istorie trebuie să învățăm cum să-l privim și pe cel mai neînsemnat om cu ochii cu care Dumnezeu a privit-o pe ea, pe Maria din Nazaret. Fiecare om poate fi protagonistul unei istorii mărețe, în care rolul principal nu-l joacă el, ci Dumnezeul din el. Așa trebuie să ne privim fiecare dintre noi; așa trebuie să-i privim pe toți oamenii; protagoniștii unei istorii divino-umane. Iar Maria este în fruntea listei acestor istorii care vor fi până la sfârșitul lumii.

-Tânăra fecioară logodnică din Nazaretul Galileii devine poarta cerului. Prin ea, Dumnezeu coboară la noi, iar prin Fiul ei, Isus Cristos, noi suntem ridicați prin aceeași poartă la Tatăl nostru al tuturor.

-Lui Dumnezeu care astăzi vine la noi cu un plan precis, putem să-i răspundem cu aceleași cuvinte ale fecioarei-mamă Maria: „Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău!”

FACEȚI DREPTE CĂRĂRILE VOASTRE

În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, pe când Ponţiu Pilat era guvernator al Iudeii, Irod, tetrarh al Galileii, Filip, fratele său, tetrarh al ţinutului Itureii şi Trahonitidei, iar Lisania, tetrarh al Abilenei, pe timpul arhiereilor Anna şi Caiafa, cuvântul lui Dumnezeu a fost către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu. El a venit în toate împrejurimile Iordanului predicând botezul convertirii spre iertarea păcatelor, aşa cum este scris în cartea cuvintelor lui Isaia, profetul: "Glasul celui care strigă în pustiu: pregătiţi calea Domnului, faceţi drepte cărările lui! Orice vale va fi umplută şi orice munte sau deal va fi nivelat; drumurile strâmbe vor fi îndreptate, iar cele cu gropi vor fi netezite şi orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu". Evanghelia după sfântul Luca 3,1-6

-Începutul acestui fragment evanghelic îl contrazice din temelii pe Dan Brown care vrea să facă din paginile Noului Testament o înșiruire de povești și legende. Evanghelistul Luca ne spune clar și cu detalii că istoria lui Dumnezeu nu este o legendă, o poveste, o construcție falsă a unor oameni interesați să-și impună puterea printr-o religie pe care ei au inventat-o. Luca ne prezintă personaje ale istoriei clare și sigure. Din păcate, romanele lui Brown au foarte mulți cititori, sucind și mințile multor creștini.

Evanghelistul Luca ne spune aici că toate aceste personaje istorice sunt puternice și sunt conștiente de puterea lor asupra mulțimilor; ca și politicienii de astăzi. Însă, alături de

aceşti stăpâni ai puterii lumeşti, evanghelistul ne prezintă un alt personaj, un tânăr de 30 de ani, cu trupul antrenat din greu prin post şi viaţa dură din deşert. Este Ioan, supranumit Botezătorul; un om dintr-o bucată, ce nu ştie jocul jumătăţilor de măsură şi care le strigă tuturor: Convertiţi-vă! Pregătiţi calea Domnului!

-Galsul lui Ioan răsuna în deşertul Palestinei de odinioară. Exista acolo un deşert fizic, bine localizat geografic. Astăzi, pe planeta noastră, mai există vreun deşert necunoscut, neexplorat de către om? Nu! Şi totuşi, din păcate, astăzi, ca şi atunci, există spaţii interioare în inima şi gândurile omului unde suflă vântul pustiului, al golului, al singurătăţii. Există pustiuri în mijlocul mulţimilor. Există pustiuri ale iubirii în inima noastră. În aceste pustietăţi ale existenţei noastre, glasul lui Ioan Botezătorului ne strigă cât îl ţin puterile: Pregătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările lui!

-Să ne deschidem inima şi să-l lăsăm pe Domnul să intre în casa noastră. Oare nu ne-am lămurit că doar el poate umple golul din vieţile noastre?

Concret: Cum putem face să dispară golul şi pustiul din noi şi din lumea noastră? Înlăturând munţii şi dealurile nedreptăţilor din societate; mergând pe căi drepte şi părăsindu-le pe cele strâmbe; trăind o viaţă în care dreptatea socială şi politică să devină realitate şi nu doar vorbe. Credinţa şi dragostea lui Dumnezeu nu pot conviețui cu o lume coruptă social şi politic. Este adevărat că misiunea Bisericii nu este una socială, economică sau politică, ci una prevalent spirituală. Dar întrucât omul nu este doar spirit, ci şi materie, astăzi, Dumnezeu ne strigă nouă, cetăţenilor: Faceţi drepte legile justiţiei; faceţi salarii juste şi pensii corecte; faceţi legi care să apere familia şi viaţa; încetaţi să vă mai mînţiţi şi să vă mai furaţi unul pe altul! Doar aşa "orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu".

NE URĂȘTE CINEVA?

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Dacă lumea vă urăşte, să ştiţi că pe mine m-a urât înainte de voi! Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ceea ce îi este propriu, dar pentru că nu sunteţi din lume, ci eu v-am ales din lume, pentru aceasta vă urăşte lumea. Amintiţi-vă cuvântul pe care vi l-am spus: «Nu este sclavul mai mare decât stăpânul său!» Dacă m-au persecutat pe mine, vă vor persecuta şi pe voi; dacă au păzit cuvântul meu, îl vor păzi şi pe al vostru. Însă toate acestea vi le vor face din cauza numelui meu, pentru că nu-l cunosc pe cel care m-a trimis".

Evanghelia după sfântul Ioan 15,18-21

-Lumea în înțelesul acestui text biblic sunt cei care se bălăcesc în poftele firii, ca și cei care trăiesc doar pentru ei înșiși; aceștia nu-i iubesc pe discipolii lui Cristos, așa cum nu-l iubesc nici pe El. Și dacă privind Crucifixul înțelegem că cel răstignit este maestrul nostru, înțelegem și faptul că noi vom avea parte de același tratament din partea lumii de care a avut parte el? De ce sunt persecutați creștinii? Din cauza numelui celui în care cred. Oamenii din ”lume” iubesc pe cei care se comportă ca ei. Iar creștinii adevărați, prin trăirea unei vieți de sfințenie, atrag inevitabil ura lumii. Ura împotriva creștinilor a fost și rămâne întotdeauna o ură religioasă.

-Cu toții ne dorim o viață ușoară și cât mai plăcută, în care să nu ne lipsească nimic. Cine nu este atras de un scaun sau un fotoliu comod? Cine nu-și dorește să fie iubit și apreciat de toți? Cine nu se simte satisfăcut atunci când este lăudat și aplaudat? Cine nu caută să fie în pas cu lumea, cu moda, cu mersul societății, cu progresul ei? Cine nu trăiește după tiparele lumii de astăzi?

-Lumea de astăzi nu ne mai trimite în pușcării așa cum l-a închis și ucis acolo de foame și sete pe episcopul martir Anton Durcovici. Lumea de astăzi ne câștigă de partea ei folosind metode mult mai rafinate și înșelătoare. În numele progresului și

bunăstării, lumea ne asimilează pe noi creștinii și ne face una cu ea. Mai grav este faptul că noi ne aruncăm de bună voie în brațele acestei lumi. Am adus această lume în casele noastre. Am adus-o chiar și în casa lui Dumnezeu, în biserică. Avem spiritul acestei lumi în gândirea și comportamentul nostru. Adversarul lui Dumnezeu este în noi, a luat chipul nostru. Iar pe martiri, inclusiv pe episcopul Anton a cărui memorie o celebrăm astăzi, îi celebrăm doar într-o anumită zi, iar apoi ne vedem de viața noastră ca și cum ei nici nu ar fi existat vreodată. Iar de episcopul Anton, eventual ne mai uităm la el din când în când în vreo iconiță pe care o avem.

-În perioada comunistă, de frică sau din lașitate (se spune, din prudență), nimeni nu sufla o vorbă despre episcopul Durcovici și despre martirajul lui în închisoarea de la Sighetul Marmației. Astăzi nu mai există interdicții de a vorbi despre martiri, ceea ce nu înseamnă că oamenii se gândesc mai mult la ei. Nu! Astăzi nu avem timp de martiri, iar mintea noastră este preocupată cu personaje mai atrăgătoare, mai la modă și mai comode. Iar noi, creștinii, suntem de acord cu toate acestea. Mă întreb uneori cam cum îi privea episcopul Anton pe cei care-l persecutau și pe călăii închisorii din Sighetul Marmației. Astăzi mă întreb cum mă privește pe mine și cum îi privește pe catolicii Moldovei, pe noi, urmașii celor pe care pentru scurt timp i-a păstorit aici în dieceza de Iași. Pe el, comuniștii l-au urât de moarte. Pe noi, ne urăște cineva pentru credința noastră? Sau măcar deranjează pe cineva credința noastră? De fapt, noi ce fel de credință avem?

-Mă întreb dacă este posibil să-i venerezi pe martiri fără să trăiești spiritul lor. Fericite Anton, roagă-te pentru mine, ca să pot urma exemplul tău de verticalitate a coloanei vertebrale a conștiinței și sufletului meu!

DUMNEZEU VREA MÂNTUIREA TUTUROR

Ce părere aveţi? Dacă un om are o sută de oi şi se rătăceşte una dintre ele, oare nu le lasă pe cele nouăzeci şi nouă pe munte şi se duce să o caute pe cea rătăcită? Şi dacă se întâmplă să o găsească, adevăr vă spun că se bucură pentru ea mai mult decât pentru cele nouăzeci şi nouă care nu se rătăciseră. Aceasta este voinţa Tatălui vostru care este în ceruri: să nu se piardă niciunul dintre aceştia mici.

Evanghelia după sfântul Matei 18, 12-14

-Împlinind vârsta de 18 ani, legea ne declară majori, adică responsabili de faptele noastre. Iar majoratul ne poartă spre vârsta adultă, adică a maturității, când ne considerăm siguri și corecți pe pozițiile noastre. Dacă așa merg lucrurile cu vârsta biologică, trebuie să știm că în fața lui Dumnezeu rămânem mereu copii, adică mereu dependenți de bunăvoința și iertarea sa. Și chiar și atunci când ne considerăm în staulul Lui, chiar și atunci, cel puțin cu gândul, rătăcim pe căi greșite, departe de staulul oilor sale cuminți și ascultătoare.

-Considerându-ne în sânul adevăratei biserici a lui Dumnezeu și cu viața creștină în ordine, poate ne-am format o mentalitate în care îl vedem pe Dumnezeu ca un judecător care are să le reproșeze ceva rătăciților, celor care nu sunt ca noi, catolici sau ortodocși, de exemplu. Sau când se întâmplă vreo nenorocire în lume, mulți exclamă: Pedeapsa lui Dumnezeu! Inclusiv arșii de la Colectiv au fost priviți de mulți creștini ca niște rătăciți care și-au meritat pedeapsa lui Dumnezeu. Oare am uitat sau nu știm că încă de la începuturile lui, creștinismul l-a prezentat pe Isus Cristos sub imaginea Bunului Păstor, imagine care se găsește în catacombele romane, așa cum se găsește și astăzi pe coperta Catehismului Bisericii Catolice?

-Cel mai mulți dintre noi nu suntem atât de fanatici încât să credem într-un Dumnezeu răzbunător, dar să ne întrebăm, de exemplu, ce gânduri și sentimente nutrim pentru cei care nu

gândesc și nu se comportă ca noi. Câți prieteni avem din rândul păcătoșilor? Dar față de cei care ne-au supărat cu ceva, ce sentimente nutrim? Față de toți aceștia, Isus Cristos ne spune: ”Fiți milostivi, așa cum Tatăl vostru este milostiv” (Lc 6, 36). Căci ”Dumnezeu iartă nu cu un decret, ci cu o mângâiere” (Papa Francisc). Iar față de propriile greșeli și păcate trebuie să învățăm să ni le recunoaștem cu umilință și să ne eliberăm de ele cu demnitate. Și să nu uităm că toți suntem greșitori; toți suntem ca un vas de lut care se poate sparge foarte ușor.

-Și dacă păstorul cel bun lasă în staul pe cele 99 de oi și merge după cea rătăcită, noi ce facem pentru a-i aduce pe calea cea bună pe cei care greșesc, care trăiesc în păcate? Nimic. Păi, zicem noi, este de datoria preoților să-i aducă pe cei păcătoși înapoi la Dumnezeu. Noi, laicii, mirenii avem alte treburi și nu ne privește chiar deloc ce fac alții. Chiar așa să fie? Oare nu ar trebui ca prin rugăciunile noastre, prin exemplul nostru bun, printr-o vorbă bună să contribuim la întoarcerea oamenilor la Dumnezeu? Toți cei care au fost botezați, toți au misiunea de a răspândi împărăția lui Dumnezeu; toți, fără nicio excepție. Toți trebuie să imităm exemplul bunului păstor din această evanghelie și să-i aducem pe cât mai mulți în staulul Bunului Păstor.

-Este vreun părinte care a uitat că prima și cea mai importantă misiune este să fie pentru copiii săi un exemplu de credință vie? Aud pe mulți părinți declarându-se mulțumiți, satisfăcuți pentru că au reușit să construiască o casă mare în care să poată locui și copiii lor. Acești părinți ar trebui să știe că mai important pentru ei este să-i învețe pe copii drumul spre casa lui Dumnezeu.

-Și încă un gând important: Dacă în trecut mulți creștini erau înclinați să-l considere pe Dumnezeu ca un judecător implacabil, intransigent (vezi Inchiziția), astăzi mulți cad în cealaltă extremă, spunând că Dumnezeu este bun, adică fie că faci binele sau răul, El ne iubește și ne iartă pe toți fără nicio

deosebire. Și gândindu-l pe Dumnezeu în acest mod, la fel se comportă și față de răul din noi și din societate. Suntem buni cu toți, indiferent de faptele lor. Mai bine zis, nu ne pasă de nimeni și de nimic. Dacă ne regăsim în această categorie de creștini, trebuie să ne reamintim că păcatele noastre l-au costat pe Cristos moartea pe cruce.

-Îți mulțumesc, Dumnezeul meu, pentru că și astăzi, ca și ieri și de când mă știu, m-ai căutat cu iubire și vrei să cureți mintea mea de orice pată. Știu că vrei să eliberezi inima mea de tot ce o neliniștește. Știu că vrei să-mi transformi viața, făcând-o cât mai asemănătoare cu a ta și cu învățătura pe care mi-ai lăsat-o în sfintele evanghelii.

Fă, o, Doamne, să mă las căutat de tine și să nu mă opun planului pe care-l ai cu mine. Ajută-mă să-mi deschid mintea ca să pătrundă în ea lumina ta și să pot vedea bine drumul pe care mâna ta părintească mă călăuzește. Știu că nu mă disprețuiești și vrei să valorifici din mine și acel puțin bine pe care îl pot face fraților mei. Dacă mi-ai dat doar un sfert de talant, ajută-mă să-l folosesc și să aduc mult rod cu el. Ajută-mă, Dumnezeul meu, să mă reintegrez în plinătatea ființei mele, în armonie cu planul tău dumnezeiesc de iubire și mântuire a tuturor oamenilor. Așa te rog prin Isus Cristos, Domnul și Mântuitorul nostru. Amin.

VENIȚI LA MINE

În acel timp, Isus a luat cuvântul şi a zis: "Veniţi la mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi da odihnă! Luaţi asupra voastră jugul meu şi învăţaţi de la mine că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi alinare pentru sufletele voastre! Căci jugul meu este plăcut , iar povara mea este uşoară".

Evanghelia după sfântul Matei 11,28-30

-Noi, oamenii care trăim la răscruce de milenii, am ajuns să fim persecutați de un stil de muncă și de viață pe care tot noi l-am inventat și care are ca efect boala generalizată a timpurilor

noastre: stresul. În goana de a stăpâni pământul, de a avea mereu mai mult, am obosit. Nu ne mai ajung orele de somn și nu ne mai sunt suficiente weekendurile și concediile. Pentru a nu cădea sub povara jugului pe care singuri ni l-am pus pe umeri, bem zilnic o cafea sau mai multe, luăm suplimente alimentare, bem băuturi tonice etc. Am creat o lume care ne cere mereu mai mult. Facem noi proiecte, ne stabilim noi targhet-uri, iar raportările de activitate nu se mai sfârșesc. Lumea pe care am creat-o a devenit povara noastră de fiecare zi, iar noi am obosit. Abia așteptăm să ajungem la vârsta pensionării, ca să ne odihnim. Trăim într-o lume care ne cere mereu mai mult și ne dă mereu mai puțină fericire. Iar când nu mai ținem pasul cu ritmul ei, ne invită politicos să ieșim de pe scenă și să nu o mai încurcăm în activitățile ei.

-Ne-am întrebat vreodată de unde provine toată această grabă și îndârjirea noastră în muncă? De ce am ajuns să ne trăim viața în acest ritm frenetic, în această cursă contra cronometru? Răspunsurile sunt multe, dar se reduc la unul de bază: Prin tot ceea ce facem, dorim să fim mai buni, să ne perfecționăm mai mult, să fim mai mulțumiți, adică, într-un cuvânt, să fim fericiți. Mobilul interior al tuturor muncilor noastre este propria sete de fericire.

-Ceea ce pricepem noi mai greu sau nu vrem să admitem este faptul că fericirea nu constă în lucruri, în banii sau bunurile pe care le avem, în titluri, funcții sau poziție socială. Deși toate acestea nu sunt rele, dimpotrivă, sunt bune și chiar necesare omului, fericirea nu este în lucruri. Fericirea nu este nici chiar în persoanele care ne iubesc. Fericirea omului este în Creatorul lui. Doar în El, omul își află liniștea și împlinirea. Dumnezeu l-a creat pe om pentru el însuși. Toate lucrurile, Domnul le-a creat pentru om, dar pe om l-a creat pentru El. Aici este cheia care deschide tot misterul vieții și destinului omului. Și atâta timp cât nu ne odihnim în el, jugurile acestei lumi vor fi greu de suportat pentru umerii noștri.

-În acest timp de pregătire pentru sărbătoarea Naşterii Domnului, Cristos ne cheamă din nou la el, pe noi toţi cei osteniţi şi împovăraţi, pentru a ne găsi odihna lângă el, cât mai aproape de pieptul lui, atât de aproape încât să-i simţim bătăile inimii sale plină de iubire.

CALEA PAŞILOR TĂI

Aşa vorbeşte Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te învăţ spre binele tău, care te călăuzesc să mergi pe cale. O, dacă ai fi fost atent la poruncile mele! Pacea ta ar fi fost ca un râu şi dreptatea ta, ca valurile mării. Descendenţa ta va fi ca nisipul şi cei născuţi din tine, ca firele de nisip. Numele lor nu va fi şters şi nici nimicit dinaintea mea".
Isaia 48,17-19

-Unei lumi care îşi caută fericirea, uitând de poruncile lui Dumnezeu, astăzi Răscumpărătorul ei continuă să-i vorbească despre iubire. Suntem ocupaţi cu multe treburi, de dimineaţă şi până seara târziu. Dumnezeu ne însoţeşte în tăcere, privindu-ne cu iubire şi aşteptând (parcă cerşind) un moment de atenţie în care să-l vedem şi pe El; să-i acordăm măcar câteva minute, în care să fim doar cu El.

-El vrea să ne călăuzească pe căile lui, căi care trec şi prin biserică. Mă gândesc acum la faptul că aici, în Iaşi, zilnic, sute şi mii de oameni se îndreaptă spre Palas, marele nostru centru comercial şi de socializare. Foarte aproape de intrarea principală în acest centru comercial este o biserică frumoasă, Sfântul Nicolae Domnesc. Mă întreb câţi din aceste sute şi mii de oameni, câţi dintre ei intră şi în casa Domnului? Sau dacă măcar o observă şi-şi fac un semn al crucii, trecând pe lângă ea? Construim o civilizaţie în care ne înconjurăm de multe lucruri, în care dorim mereu mai mult şi cu cât avem mai mult, cu atât devenim şi mai nemulţumiţi. Am ajuns plini cu de toate, dar goi pe dinăuntru. România este mult mai bogată decât în perioada comunistă, dar a devenit săracă în iubire şi credinţă adevărată.

Am sentimentul că fugim parcă tot mai departe de izvorul fericirii noastre. Suntem atrași de iluzia unei fericiri care sclipește pe dinafară dar nu are miez, nu are conținut, nu are consistență; o fericire care nu durează decât câteva clipe, pentru ca apoi să te lase tot gol și cu ochii rătăcitori.

-Și astăzi, ca și ieri, așa cum a fost dintotdeauna, Dumnezeu ne repetă: Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te învăţ spre binele tău, care te călăuzesc să mergi pe cale". Prin preoți și prin atâtea alte persoane credincioase, El continuă să ne vorbească. Să-i ascultăm glasul, să-i citim zilnic Cuvântul său din Sfânta Scriptură (măcar o pagină) și să trăim din acest cuvânt. Cuvântul lui Dumnezeu este lumină pentru pașii noștri și ne conduce pe calea cea dreaptă, calea liniștii noastre interioare. Calea lui Dumnezeu devine calea speranței noastre într-o lume mai bună și mai dreaptă. Calea lui este calea adevărului și nu a minciunii; calea care ne conduce spre viața adevărată și nu una încropită din iluzii și falsități. Calea lui Dumnezeu este aceea în care "descendenţa ta va fi ca nisipul şi cei născuţi din tine, ca firele de nisip". Din păcate, constat cum localitățile noastre se depopulează, cum din această țară milioane și milioane de români au plecat din ea și continuă să o părăsească. Și mă întreb, dacă drumul pe care merg românii va face ca locuitorii acestei țări să fie ca "firele de nisip", sau pe acoperișurile caselor noastre vor cânta cucuvelele? Pe ulițele și drumurile noastre se aud tot mai puține râsete de copii. În schimb, cresc mereu glasurile tânguitoare ale bătrânilor. Încotro ne îndreptăm și pe ce căi mergem? Aici, în Iași, calea spre Palas este bătătorită zilnic de sute și mii de oameni. În vecinătatea lui, calea spre biserică este goală, aproape pustie. Și totuși, Dumnezeu vrea ca numele noastre să nu fie șterse din cartea vieții, iar noi să devenim o binecuvântare pentru urmașii noștri.

DESPRE DURERE, BOALĂ ŞI RECUNOŞTINŢĂ

În timp ce mergea spre Ierusalím, Isus a trecut prin Samaría şi Galiléea. A intrat într-un sat şi i-au venit în întâmpinare zece leproşi care stăteau la distanţă. Aceştia şi-au ridicat glasul, strigând: „Isuse, Învăţătorule, îndură-te de noi!”. Văzându-i, el le-a spus: „Mergeţi şi arătaţi-vă preoţilor!”. Şi în timp ce mergeau, [leproșii] s-au curăţat. Unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors glorificându-l pe Dumnezeu cu glas puternic şi a căzut cu faţa la picioarele lui [Isus], mulţumindu-i; iar acesta era samaritean. Atunci Isus a spus: „Oare nu s-au curăţat zece? Unde sunt ceilalţi nouă? Nu s-a găsit cine să se întoarcă şi să-l glorifice pe Dumnezeu decât acest străin?”. Apoi i-a zis: „Ridică-te şi mergi! Credinţa ta te-a mântuit”. Evanghelia după sfântul Luca 17, 11-19

-În fața durerii, ca și a morții toți redevenim egali. Durerea este aceeași pentru toți și nu ține cont de religia cuiva, nici de starea economică, nici de funcțiile pe care omul le are. Adesea, durerile ne unesc mai profund decât bucuriile sau alte interese. Oameni care au trecut prin aceleași necazuri devin prieteni pe viață. Durerea ne readuce aminte de un Dumnezeu pe care îl invocăm aproape cu disperare ca să îndepărteze de la noi crucile noastre. Cât timp ne merge bine, trăim ca și cum Dumnezeu nu ar exista. Când dă o boală peste noi, alergăm la preoți și călugări cu har; facem pelerinaje, plătim slujbe și acatiste; numai să ne scape Domnul de boli și necazuri.

-Dar ce se întâmplă cu oamenii care s-au însănătoșit? Aici e-aici! Cei mai mulți uită să mulțumească lui Dumnezeu pentru darul sănătății. Ne luăm cu tot felul de treburi și uităm să fim recunoscători. Nu este suficient să-l rugăm pe Dumnezeu să ne mențină în sănătate sau să ne redea sănătatea. Este necesar să-i mulțumim pentru imensul dar al sănătății. Și nu este vorba doar de sănătatea trupului, ci și de cea interioară, a sufletului nostru. De câte ori îi mulțumim Domnului pentru sănătatea de care ne bucurăm? Și de câte ori mulțumim celor care au grijă ca noi să

fim sănătoși; să nu ne îmbolnăvim din cauza frigului sau a foamei? Sau considerăm cumva că ni se cuvin toate acestea și că cineva este obligat să ni le procure? De multe ori lipsa de recunoștință este mai greu de vindecat decât lepra.

-Fericirea noastră izvorăște din binele pe care reușim să-l facem altora și nu din acel ”mulțumesc” pe care ni-l spune sau nu ni-l spune cel căruia i-am făcut un bine. Și totuși, cât de mult ne mângâie sufletul atunci când primim acest simplu gest de recunoștință. În viață, însă, adesea se întâmplă altceva. Mulți dintre noi considerăm că este de datoria altora să ne facă bine, să ne respecte, să ne acorde atenție, să ne satisfacă toate dorințele pe care le avem. Câți copii nu cer părinților tot felul de lucruri, iar dacă nu primesc tot ceea ce doresc, se supără, le întorc spatele, le vorbesc urât. Iar dacă primesc, uită să mulțumească și să le ofere un gest de iubire. O mamă mi se plângea de faptul că în casă se simte mai mult o persoană de serviciu care trebuie să spele, să calce hainele tuturor, să facă curățenie, să gătească în bucătărie, să așeze masa, să strângă masa, să facă cumpărături, să aibă grijă de plata facturilor etc. Și toate acestea să le facă cu zâmbetul pe buze, iar dacă vrea să se mai odihnească, să o facă atunci când nimeni nu este în casă.

Ar trebui să învățăm că în viață nimic nu cade din cer și totul cere efort și sacrificii din partea cuiva, iar tot ce avem reprezintă nu doar rodul muncii noastre, dar și rezultatul generozității altora. Adesea merg în oraș și privesc cu admirație spațiile verzi amenajate de către primărie. Văd rigole cu flori, bănci, spații de joacă pentru copii. Le privesc cu drag pe toate, dar uneori mă întreb dacă noi, cetățenii Iașului, știm să fim recunoscători măcar în gând pentru confortul care ni se oferă. Mă întreb dacă acei părinți care-și aduc copiii să se joace în parc știu să-i învețe să spună măcar un mulțumesc persoanelor și instituțiilor care le crează aceste condiții pentru ca ei să se simtă bine. Nu știu dacă la noi se promovează cultura recunoștinței pentru ceea ce avem; pentru ceea ce primim de multe ori gratis

și poate fără să meritățm aceste lucruri. Aerul pe care-l respirăm, lumina soarelui pe care o vedem, și însăși viața pe care o avem, toate sunt daruri ale lui Dumnezeu. Să nu uităm să fim recunoscători pentru toate acestea și multe, multe altele.

-Evanghelia aceasta ne mai învață ceva ce trebuie să corectăm în modul nostru de a ne trăi credința. Nu sunt puțini cei care îl confundă pe Dumnezeu cu un mag vrăjitor ce are o baghetă magică cu care anulează foaia noastră clinică. La fel cum sunt mulți creștini care se prezintă în fața lui Dumnezeu cu nenumărate probleme; dar nu direct, ci printr-un mijlocitor, sfântul Anton. Acestuia, mai ales în zilele de marți, credincioșii îi prezintă lui Cristos lungi liste cu tot felul de probleme, unele dintre ele neavând de-a face chiar deloc cu sufletul nostru și cu mântuirea lui.

-Eu alerg zilnic la Dumnezeu, rugându-l să rămână mereu prezent în gândurile mele; să mă păstreze în sănătatea minții și să mă ajute să am o inimă caldă și generoasă. Voi ce-i cereți?

Cuprins

DESPRE ROMÂNII DIN STRĂINĂTATE 3
TOLERANȚA 4
TREND VESTIMENTAR 6
CALEA VICTORIEI 8
CE-I DINCOLO DE PRAGUL MORȚII? 10
ILUZII 11
NU-I DE AJUNS 15
CUM E CROITĂ LUMEA ACEASTA? 16
INTERVIU PENTRU UN JOB (vocație?) SPIRITUAL 17
”MEDITAȚIE” ZILNICĂ 21
CUVINTE DIN CUVÂNT 22
DOCTOR ÎN SOCIOLOGIE 23
EU N-AM CASĂ NICĂIERI? 24
FERICIREA 25
IUBIRE ȘI ADEVĂR 26
PLĂCEREA NU ÎNSEAMNĂ FERICIRE 27
DISCUTÂND CU UN HOMELESS 28
RĂUL=O BANALITATE? 30
SINGURĂTATEA ȘI REMEDIILE EI 30
REMEDII ALE SINGURĂTĂȚII (2) 33
MI-E DOR 35
LUMINA 35
LUMINA (II) 37
APA 39
AERUL 40
SPAȚIUL ȘI PLUS INFINITUL ASPIRAȚIILOR NOASTRE 42
SUNT EU UN ”FANATIC”? 43
GÂNDIREA 45
RĂUL 47
LIBERTATEA 51
VIAȚA 53
NEWS AUTOHTONE 56
BANUL 57
LA CE TE GÂNDEȘTI? 59
NOI SUNTEM URMAȘII, CUI? 61
FRUMUSEȚEA FLORILOR=FRUMUSEȚEA LUI DUMNEZEU 61
50 ANI DE CĂSĂTORIE 62
AURUL NU ESTE PIATRĂ 64
ÎN MÂINILE TALE, DOAMNE 65

DISCUȚIE SERALĂ PE BANCA DIN FAȚA CASEI 66
LA CE BUN ATÂTA ȘCOALĂ? 68
AICI NU-I DE TRĂIT? 68
DIASPORA ESTE ROMÂNIA 70
VINE UN CEAS 71
OCHII TĂI 72
ZBUCIUM ZADARNIC 72
DAU VIAȚA MEA PENTRU O IUBIRE 73
FERICIREA 74
UNDE AI FOST ÎN WEEKEND? 75
DREPTATEA 76
FRUMUSEȚEA 78
PE CE DRUM MERGI? 80
REFERENDUMUL PENTRU FAMILIE 81
ÎN CE LUME TRĂIM? 83
PENTRU CEI URÂȚI, BOLNAVI ȘI RĂI: WELCOME! 85
SUNTEM APĂRĂTORII NORMALITĂȚII!? 87
VERONICA ANTAL 90
O DUMINICĂ DE TOAMNĂ 92
ASTĂZI: RÂDEȚI, IUBIȚI, STRĂLUCIȚI! 93
O ALTĂ ÎNTREBARE 94
AM UN GUST AMAR 95
ÎNVINGEREA SINGURĂTĂȚII INTERIOARE 96
FLORI (doar) LA MORMÂNT? 98
EMPATIA 99
ÎNTOARCE-TE ÎN TINE ÎNSUȚI 101
AI ÎNCREDERE ÎN TINE 103
16 OCTOMBRIE (Aniversar) 104
DUMNEZEU VORBEȘTE LIMBA CREATURILOR SALE 107
CHEIA SUCCESULUI 107
EMOȚIA 108
FII TU ÎNSUȚI! 110
FERICIREA ESTE LA UN PAS DE TINE 111
PREȚURI SAU VALORI? 111
MEDITAȚIA 113
ANCORAT ÎN VALORI 114
NEVOILE NOASTRE=IUBIREA NOASTRĂ? 115
DEDICAȚIE 116
FII AI PĂCII 117
REFLECȚII LA SEMICENTENAR 118
SAVURAȚI FIECARE CUVÂNT 119
RELAXEAZĂ-TE! 120

O MINUNE CĂ EȘTI; O ÎNTÂMPLARE CĂ SUNT 121
DE ZIUA TA 122
CÂT DE INTELIGENȚI SUNTEM? 123
ALUNECĂRI (devieri) PERICULOASE 125
CARE-I ROSTUL NOSTRU? 127
EROI SAU VICTIME? 128
CE-I DE FĂCUT? 130
TENTAȚIE LUNARĂ 132
OARE AM LUAT-O RAZNA? 133
ATITUDINE 133
BANUL NICI MĂCAR NU ÎNTREȚINE FERICIREA 134
IMAGINEA (personajul) ESTE CHEIA SUCCESULUI 135
ÎNTREBĂRI PENTRU CENTENAR 136
GÂNDURI DE CENTENAR 137
DIAVOLUL S-A PLICTISIT 139
EȘTI IMPORTANT! (?) 141
DE ZIUA MEA 144
LA TEJGHEAUA CU SEMINȚE 144

REFLECȚII BIBLICE PERSONALIZATE
PAȘI SPRE O ALTĂ LUME 148
TU EȘTI STÂNCA MEA! 149
IUBIRE CONCRETĂ 151
SEMINȚE ȘI ROADE 152
CREDINȚA ÎNSEAMNĂ IUBIRE 154
COMORI ASCUNSE 154
O ȘOAPTĂ DE IUBIRE 156
“CREDINȚA” MAMELOR NOASTRE 159
IARTĂ! 161
TALANȚII 162
FLĂMÂND AM FOST 165
SARE ȘI LUMINĂ 166
LEGEA DIN INIMA TA 167
PRIVEȘTE CRINII CÂMPULUI 169
FRUMUSEȚE ȘI LUMINĂ NESFÂRȘITĂ 171
SPIRITUL ADORATORILOR LUI DUMNEZEU 172
SUNTEM TEMPLUL DUHULUI SFÂNT? 174
O NOUĂ LUME 174
FIUL OMULUI NU ARE UNDE-ȘI REZEMA CAPUL? 176
ȚI S-AU IERTAT PĂCATELE? 177
MISIUNEA OMULUI LUI DUMNEZEU 178
A VENIT VACANȚA! 179

NE ESTE FOAME? ... 181
CURAJ, EU SUNT, NU VĂ TEMEȚI! ... 182
DE CÂTE ORI SĂ IERT? ... 184
PRECUM COPIII ... 186
DIN NOU COPIII ... 187
SÂNGE ȘI PÂINE ... 189
O RAZĂ DIN LUMINA TA ... 191
VAI DE NOI ȘI DE BOGĂȚIILE NOASTRE!? ... 191
ICOANE VII ... 192
LA MULȚI ANI, MARIA! ... 194
ȚI-AI DAT UN LIKE PROPRIEI VIEȚI? ... 196
SUNTEM FIII LUI DUMNEZEU ... 198
IUBIRE ÎNTREITĂ ... 200
PÂINEA INIMII NOASTRE ... 202
CINE SE CREDE?! ... 204
O, CLIPĂ FRUMOASĂ, RĂMÂI! ... 205
CINE SUNTEM? ... 207
IUBEȘTE! ... 208
RUGĂCIUNE ... 209
VEGHEAȚI! FIȚI GATA! ... 210
DOAMNE, FĂ-MĂ SĂ VĂD! ... 211
DUMNEZEU PREFERĂ SPAȚIILE MICI ... 213
IUBEȘTE AȘA CUM EȘTI! ... 215
BANII ... 219
GENEROZITATEA INIMII ... 221
DESPRE DURERE, BOALĂ ȘI RECUNOȘTINȚĂ ... 223
UNDE-I DUMNEZEU? ... 225
LUME, DUMNEZEU VINE LA TINE ... 227
CUM SĂ NE RUGĂM? ... 229
VINE SFÂRȘITUL LUMII? CARE SFÂRȘIT? ... 231
PRIVEȘTE ȘI VEZI! ... 234
ZAHEUL DIN NOI ... 236
TOTUL ESTE DAR; TOTUL ESTE HAR ... 239
SUNTEM IUBIȚI PÂNĂ LA LACRIMI ... 240
BISERICA ESTE CASĂ DE RUGĂCIUNE ... 243
TOATE SUNT POSIBILE CELUI CARE CREDE ... 245
DOUĂ PUTERI; DOUĂ ÎMPĂRĂȚII ... 247
CE LĂSĂM ÎN URMA NOASTRĂ? ... 249
VOM SFÂRȘI ÎN BRAȚELE LUI DUMNEZEU ... 250
SFÂNTUL APOSTOL ANDREI ... 252
RIDICAȚI-VĂ CAPUL! ... 255
VOR VENI MULȚI, DE LA RĂSĂRIT ȘI DE LA APUS ... 257

AZI EȘTI FERICIT? 259
VENIȚI LA MASA DOMNULUI 261
CARE-I TEMELIA CASEI MELE? 264
VEZI, DAR NU VEZI? 266
FIE MIE DUPĂ CUVÂNTUL TĂU! 268
FACEȚI DREPTE CĂRĂRILE VOASTRE 271
NE URĂȘTE CINEVA? 273
DUMNEZEU VREA MÂNTUIREA TUTUROR 275
VENIȚI LA MINE 277
CALEA PAȘILOR TĂI 279
DESPRE DURERE, BOALĂ ȘI RECUNOȘTINȚĂ 281